01|12

Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR

satisfakce

lifestyle magazín

Expert

Předsedkyně Komory certifikovaných účetních Alice Šrámková říká:
Pořád něco počítám

Aktivity

Treking: Co vzít s sebou na trek do hor?

Móda

Josef Klír:
Definitivní maximalismus

Zážitky

Do Irska za trojlístkem,
pitím i muzikou

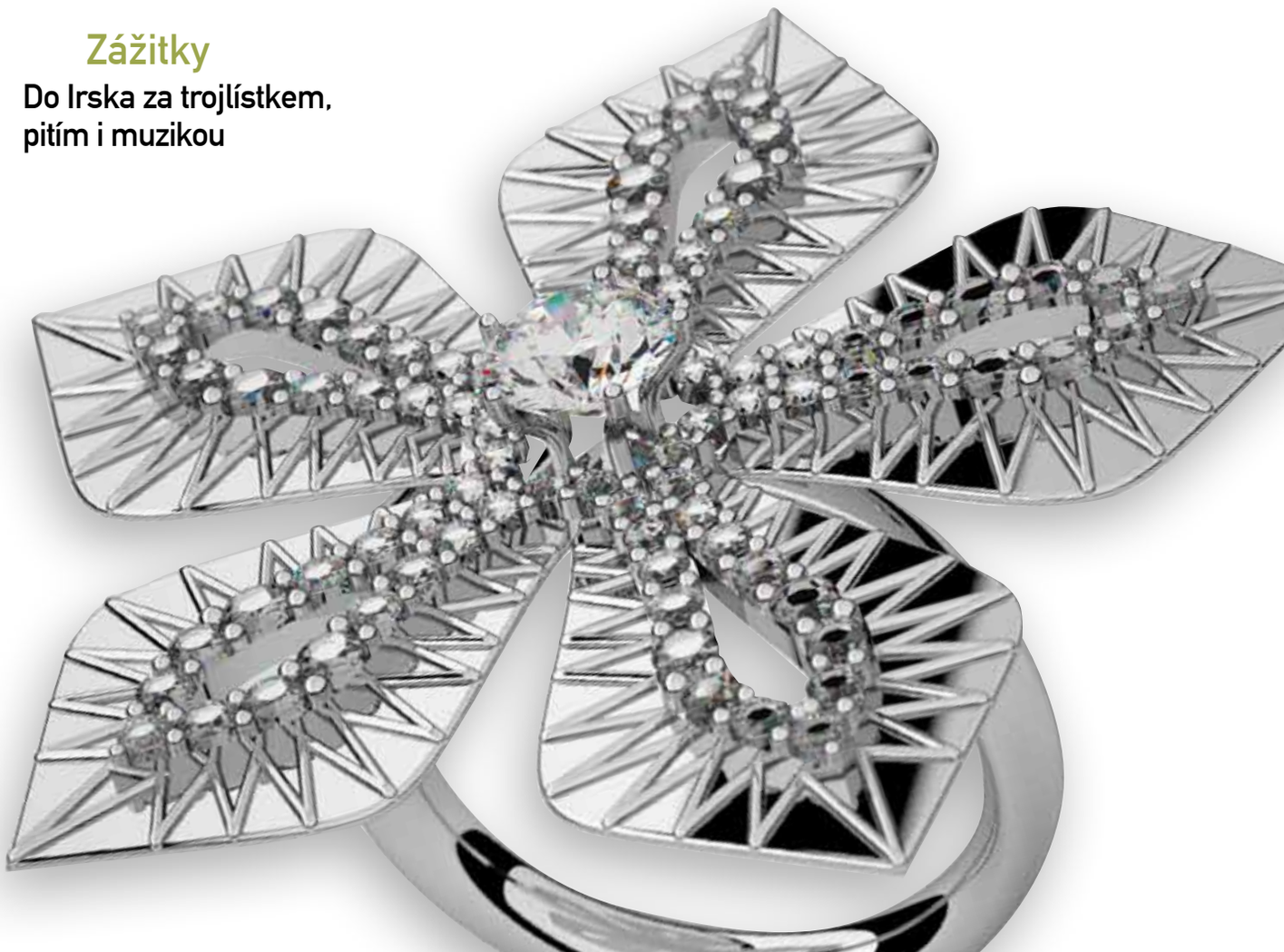

EXCLUSIVE INTERVIEWS, ARTICLES, EVENT PHOTO COVERAGES, UPCOMING EVENTS IN REALTIME WEBPAGE, BROUGHT TO YOU BY LEADERS MAGAZINE

Today's most interactive online forum for important, forward-looking and timely voices and opinions in Central Europe.

LEADERS VISION

WWW.LEADERSVISION.CZ

Obsah

Editorial 03

Recenze 05

Lidé z Unie 06
Account manager Unie Martina Cejpková:
Baví mě pomáhat lidem

Expert 08
Předsedkyně Komory certifikovaných účetních Alice Šrámková říká:
Pořád něco počítám

Umění 12
Natalie Perkof:
Pracuji s barvou a energií

Neziskovka 18
Akademie nadání:
Prostor pro setkávání výjimečných dětí a jejich rodin

Móda 26
Josef Klír:
Definitivní maximalismus

Klient 34
Vítězslav Malý:
Neustále posloucháme, co si naši klienti přejí

Bydlení 36
IBC Parkety:
Nejlepší volba pro váš vysněný domov

Publicistika 38
Fotograf a cestovatel Jiří Kolbaba:
Plním si své sny

Pozvánka 42
Pěvecký sbor Ruské armády Alexandrovci:
Českem zazní Kalinka i Kaťuša

České greeny 44
Golf Resort Nová Amerika:
Deset let golfu u Jaroměře

Partner 47
Ivana Švecová:
CESR využíváme ve všech fázích uzavření kontraktu

Cesty 48
Švýcarskem vlakem křížem krážem

Akt 52
Miloš Vojíř

Zážitky 54
Den svatého Patrika:
Do Irska za trojlístkem, pitím i muzikou

Finance 58
Tomáš Vrána:
Exekutoři jsou snadným cílem zavádějících kampaní

Luxus 60
Top Secret:
Módní show, která vám vyrazí dech

Cesty za golfem 62
Severní Kypr:
Skrytý golfový klenot Středomoří

Osobnost 66
Emanuele Ridi:
Ital nejen v kuchyni

Vinotéka 70
Dvě perly ze španělských oblastí Rueda a Bierzo

Gourmet 71
Buddha-Bar Hotel Prague:
Orientální svět luxusu a romantiky

Aktivity 72
Treking:
Co vzít s sebou na trek do hor?

Auto-moto 76
Nové Porsche Boxster:
Lehčí, silnější a úspornější

Styl 80
Barista Pavel Kosta: Tisíc chutí kávy…

Kultura 84

Kaleidoskop 86

Právní téma 90
Nařízení exekuce

Editorial

Vážení čtenáři,

magazín Satisfakce začal vycházet v květnu roku 2007, přičemž v tomto roce jsme stihli vydat tři čísla. Následovaly další čtyři ročníky, každý se čtyřmi vydáními, a nyní přichází číslo 1/2012. Proč vám to zde takhle vypočítáváme? Důvod je jednoduchý – nepříliš složitou matematikou dojdeme k tomu, že Satisfakce, kterou právě držíte v rukou, je v celkovém pořadí už dvacátá. Jde sice jen o malé kulaté výročí, ale i tak jsme velmi rádi, že se náš magazín tohoto jubilea dožil a že mu stále zachováváte přízeň. Těší nás vaše kladné reakce na jeho formu i obsah, máme radost z každého pochvalného dopisu, který redakčnímu týmu pošlete. To vše – společně se získanými oceněními ze soutěží firemních periodik – nás stále více zavazuje dělat svoji práci zodpovědně a s plným nasazením. Doufáme, že o tom svědčí i 1612 stránek, na kterých jsme pro vás v dosavadních dvaceti číslech přinesli stovky článků, fotografií i inzerátů.

A čím vás jubilejní vydání překvapí? O své zkušenosti a názory se v rozhovorech podělí např. předsedkyně Komory certifikovaných účetních Alice Šrámková, proslulý módní návrhář Josef Klír, kuchař a majitel restaurace Emanuele Ridi nebo výtvarnice Natalie Perkof. Pozveme vás na koncertní turné Alexandrovců, na zelený Den svatého Patrika, na nejvýše položené evropské železnice ve Švýcarsku nebo za golfem na Kypr. Alespoň v myšlenkách se projedete v novém Porsche Boxster a ochutnáte španělská vína.

Víc už prozrazovat nebudeme. Pohodlně se posaďte, svět dvacáté Satisfakce se otevírá přímo před vámi. Příjemné čtení!

Miroslav Mašek

foto archiv

Tiráž

Satisfakce. Lifestyle magazín Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR.

Vydavatel: Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR, a. s., Mlýnská 13, 602 00 Brno, e-mail: unie@urmr.cz, www.urmr.cz, IČ: 271 66 147

Šéfredaktor: Mgr. Miroslav Mašek, miroslav.masek@urmr.cz

Redakce: Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR, a. s., Cejl 91, 602 00 Brno, tel.: +420 545 242 592

Spolupracovníci: Karel Hájek, Lenka Pospíšilová, Jiří Salik Sláma, Vojtěch Gabriel, Michal Janatka

Grafické zpracování a DTP: Kobra Design, s. r. o., Jana Uhra 12, 602 00 Brno, tel.: +420 541 214 448, e-mail: info@kobra.cz

Tisk: Tiskárna Didot, spol. s r. o., Trnkova 119, 628 00 Brno, tel.: 543 215 538, e-mail: info@tiskarna-didot.cz

Inzerce: Miroslav Mašek, tel.: +420 723 467 791, e-mail: miroslav.masek@urmr.cz

Periodicita: čtvrtletník

Místo vydávání: Brno

Evidenční číslo: MK ČR E 17353

Zdarma, neprodejné.

now available in Brussels

LEADERS MAGAZINE

PHOTO COVERAGES FROM TOP EVENTS

CONCERTS – SEMINARS – CONFERENCES – GALA EVENINGS

INTERVIEWS WITH TOP PEOPLE

CULTURE – BUSINESS – POLITICS – SPORTS

PR ARTICLES, ANALYSIS AND MUCH MORE

Leaders Magazine® focuses on lifestyle, interviews, business, culture and luxury products and covers many important and interesting events. Our readers are people from diplomatic society, government officials and decision makers in business. The targeted distribution is cca 20 000 copies including 1400 pcs to the top EU officials in Brussels.

Leaders Magazine® publikuje rozhovory s významnými osobnostmi obchodní, politické, umělecké a kulturní sféry a přináší fotoreportáže z důležitých společenských událostí v ČR. Našimi čtenáři jsou osoby s rozhodovacími pravomocemi v diplomatické, státní a soukromé sféře. Cílená distribuce je cca 20 000 ks včetně 1400 ks představitelům EU v Bruselu.

For Full Electronic Version Go To **www.leadersmagazine.cz**

Recenze

Diblík, J., Veit, F.: Mediální právo a práva k nehmotným statkům v České republice. Praha: Linde Praha, 2011, 272 stran, 432 Kč.

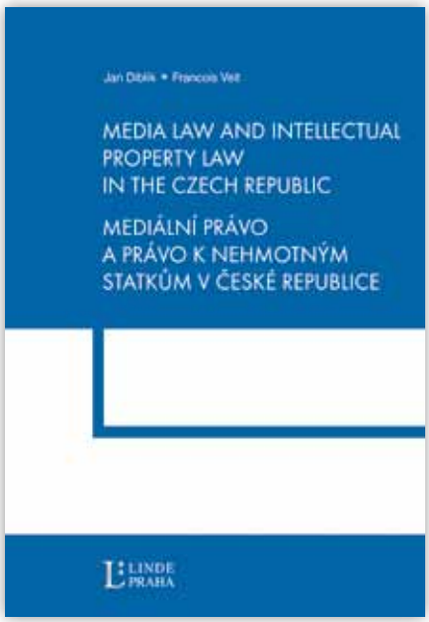

Tato publikace si klade za cíl poskytnout čtenáři – česky i anglicky hovořícímu – základní přehled právního rámce pro jednotlivá odvětví médií v České republice, a to z oblasti veřejnoprávní i soukromoprávní úpravy. Uvádí aspekty obecné regulace, popisuje ovlivnění českého mediálního práva evropskou legislativou a zmiňuje též příslušnou judikaturu.

První polovina knihy se věnuje převážně veřejnoprávním aspektům regulace jednotlivých hromadných sdělovacích prostředků: tisku, televize a rozhlasu, ale i internetu a reklamy. Druhá polovina se zabývá především soukromoprávními aspekty mediální regulace z pohledu práv k nehmotným statkům. Konkrétně jde o právo na ochranu osobnosti a dobré pověsti, právo autorské (plus práva související) a právo na ochranu proti nekalým soutěžním praktikám. Publikace je určena všem odborníkům v České republice i dalších zemích, kteří se zabývají mediálním právem v tuzemsku a Evropě. Jedná se o zrcadlovou knihu, kdy základem je anglický text, který je vždy na protistraně přeložen do českého jazyka. Z těchto důvodů může publikace dobře sloužit i jako učebnice anglického jazyka pro pokročilé studenty, případně pro studenty znalé problematiky mediálního práva.

LINDE PRAHA

Připraveno ve spolupráci s nakladatelstvím LINDE PRAHA, a. s.

Řekli o nás...

Mgr. Olga Horáková, TRUCK TRADE spol. s r. o.
„S rozhodčím řízením máme velmi dobré zkušenosti. Rozhodčí doložku jsme vložili do většiny našich smluv. Ve všech případech, kdy jsme přistoupili k podání rozhodčí žaloby, jsme ocenili efektivitu a rychlost arbitráže. Spokojeni jsme i s výbornou operativní spoluprací a s poradenským servisem ze strany Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR."

Petra Novotná, Pontte.cz
„Rozhodčí řízení jsme zavedli formou rozhodčí doložky do obchodních podmínek v roce 2008. Doposud jsme rozhodčí žalobu podali v on-line řízení šestkrát. Vydané rozhodčí nálezy zatím vždy ukládaly dlužníkovi povinnost zaplatit nám dlužnou částku včetně nákladů řízení. Bohužel jsme museli v několika případech pravomocný rozhodčí nález předat exekutorovi k vymožení dluhu. Zhruba do tří měsíců jsme měli pohledávky včetně příslušenství zpět.
Rozhodčí řízení tak jednoznačně doporučujeme, umožňuje nám prodávat zboží na fakturu a přitom v noci klidně spát."

František Zábojník, Rovel spol. s r. o.
„Zkušenosti s rozhodčím řízením jsme začali sbírat v roce 2011. Důvod, proč právě v této době, je jednoduchý: zhoršená platební morálka, špatná a zdlouhavá vymahatelnost přes soudy. Díky vysoké odbornosti celého týmu Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR máme jistotu, že naše pohledávka bude bez zbytečných průtahů vyřízena."

Ing. Ivo Kožusznik, MORAVSKOSLEZSKÉ DRÁTOVNY, a. s.
„Zavedení rozhodčích doložek se ukázalo jako maximálně efektivní preventivní nástroj - odběratelé jsou si vědomi rychlosti rozhodčího řízení a nedovolí si jen tak nám za dodané zboží nezaplatit."

text Miroslav Mašek

text Miroslav Mašek, foto Barbora Zbořilová

Account manager Unie Martina Cejpková:

Baví mě pomáhat lidem

Vždycky měla blízko k humanitním oborům, právo a jeho dějiny ji zaujaly už na střední škole. Dnes Martina Cejpková na oddělení klientské péče Unie zužitkovává nejen své právnické vzdělání, ale i schopnost pomáhat lidem a vcítit se do jejich problémů.

Na střední škole dlouho uvažovala, čemu se dál věnovat. Od začátku ale věděla, že půjde o humanitní obor. „Chodila jsem v Třebíči na obecné gymnázium. Specializace na přírodovědeckou a humanitní větev už neexistovaly, ale kdyby ano, měla bych jasno. Nejvíce mě bavil dějepis a základy společenských věd, měla jsem ráda češtinu, četla knížky… Přemýšlela jsem o studiu historie, ale bála jsem se, jestli bych v tomhle oboru našla práci. Ve společenských vědách mě zaujaly základy práva a řekla jsem si, že by to nemuselo být špatné. Koneckonců, první ročník studia práv je hlavně o dějinách," vzpomíná Cejpková.

„Ještě na škole jsem získala praxi na soudu, státním zastupitelství i v advokacii."

Podala si přihlášky na všechny čtyři české právnické fakulty. Nejlépe přijímací zkoušky dopadly v Olomouci, kam také nastoupila: „Na studia ráda vzpomínám. Olomouc mě zaujala, je to krásné město a našla jsem si tam hodně přátel. Práva zde byla náročná a někdy až moc zaměřená na učení se dat nazpaměť, ale dril nás na druhou stranu dobře připravil na praxi."

Na fakultě se také poprvé dostala do kontaktu s rozhodčím řízením – zejména v kurzech věnovaných civilnímu a mezinárodnímu právu. Svoji diplomovou práci zaměřila na další zajímavé téma: „Zabývala jsem se alternativními tresty, hlavně obecně prospěšnými pracemi a peněžitými tresty. Pravidelně jsem navštěvovala Probační a mediační službu v Třebíči, abych se vedle teorie seznámila i s tím, jak to chodí ve skutečnosti. Velmi mi pomohly i konzultace na Okresním státním zastupitelství Třebíč – jeho pracovníci byli ke studentům vždy vstřícní a ve všem nám poradili. Proto jsem sem také nastoupila na praxi," říká Martina Cejpková. A dodává: „Abych získala další zkušenosti, rozhodla jsem se vyzkoušet praxi i v advokátní kanceláři. Docházela jsem s ostatními studenty také k soudu a dělala si zápisy z jednání, které jsme pak předkládali vyučujícím. I zde jsme se mohli opřít o otevřený přístup soudce, který nám pokaždé vše podrobně vyložil. Ještě na škole jsem tak měla možnost podrobně poznat prostředí a chod soudu, státního zastupitelství i advokátní kanceláře."

Po úspěšných státnicích se brzo začala poohlížet po zaměstnání. „V kraji, z kterého pocházím, se ale práce hledá poměrně špatně. Proto jsem se rozhodla zkusit to i v Brně, kde jsem už tehdy měla mnoho kamarádů. Chtěla jsem pracovat ve svém oboru a hledala pozici, která nějak zajímavě souvisí s právem. Absolvovala jsem několik pohovorů, včetně těch na místo v kanceláři hejtmana nebo notářského koncipienta. Zaujal mě také inzerát Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR. O arbitráži jsem dost věděla ze školy, lákala mě možnost vyzkoušet něco nového a dostávat se do kontaktu s lidmi z různých oborů. Pohovor dopadl dobře, tak jsem se přestěhovala do Brna a nastoupila na oddělení klientské péče," usmívá se Martina Cejpková.

„Vždy mě potěší, když mé argumenty posluchače na semináři zaujmou."

Jejím prvním úkolem bylo zvát zástupce firem prostřednictvím telefonátů na workshop pojednávající o praktickém používání rozhodčího řízení. „Neměla jsem s tím moc zkušeností a měla jsem trochu strach, ale nakonec to bylo příjemné. I dnes tvoří hlavní náplň mé práce především telefonická komunikace s klienty Unie a pomoc při řešení jejich problémů v oblasti pohledávek a dlužníků. Aktuálně se nejčastější dotazy týkají nového doporučeného znění rozhodčích doložek, které vychází z novelizace zákona o rozhodčím řízení, dále použití dokumentu uznání závazku a samozřejmě konkrétních případů. Baví mě pomáhat lidem a nacházet s nimi přesně ty varianty, které jim vyhovují. Ráda naslouchám a přemýšlím o možnostech řešení každé situace. A zajímavé je, že aniž si to uvědomují, někdy naši klienti pomáhají i mně. Jejich nápady, přístup k životu i názory jsou často inspirující. Ráda se s takovými lidmi setkávám – ať už při osobních jednáních, nebo při seminářích, na kterých přednáším o rozhodčím řízení v každodenním chodu firmy. Vždy mě potěší, když posluchače mé argumenty zaujmou, když dají najevo, že pro ně budou užitečné. Navíc sama v praxi vidím, že rozhodčí řízení skutečně funguje a je pro podnikatele dobrým způsobem řešení obchodních sporů. O to více mě mrzí, že média o něm často hovoří neobjektivně, v tisku např. úplně chybějí kvalitní články o arbitráži. Veřejnost je pak informovaná špatně a jednostranně," popisuje Cejpková.

Když člověk celý den pomáhá řešit problémy a starosti dalších lidí, vypnout po odchodu z práce není snadné. „Když si chci odpočinout, vracím se ke své oblíbené historii a přečtu si třeba něco o starověkém Egyptě nebo o Habsburcích v 19. století. To je pro mě ten nejlepší oddech," uzavírá Martina Cejpková.

| Mgr. Martina Cejpková

narodila se v roce 1986 v Třebíči

2005–2010	studium na Právnické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci
2009	AK JUDr. František Sochor – Mgr. Marek Sochor, Třebíč
2010	Okresní státní zastupitelství Třebíč
od r. 2010	Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR, a.s. – account manager

…čemu neodolám

dobrému jídlu
bílému vínu
historické knížce nebo klubovému filmu
svým kamarádům

…co nemusím

lež
vlezlé opilce
blbost
celer

text Miroslav Mašek, foto Vojtěch Gabriel

Předsedkyně Komory certifikovaných účetních Alice Šrámková říká:

Pořád něco počítám

I když ještě za studií nechtěla mít s účetnictvím nic společného, nakonec jí svět čísel a závěrek učaroval natolik, že dosáhla titulu účetní expert. Profesně se Alice Šrámková specializuje na mezinárodní standardy účetního výkaznictví, zároveň stojí v čele prestižní stavovské organizace – Komory certifikovaných účetních.

Kdy a s jakým posláním byla Komora certifikovaných účetních založena?
Komora vznikla v roce 1999 jako samostatná organizační složka Svazu účetních a dnes má asi 1300 členů. Jde o samosprávnou profesní organizaci, jejímž posláním je sdružovat certifikované účetní. Tedy odborníky, kteří buď dosáhli certifikátu v rámci vzdělávacího systému zajišťovaného Institutem certifikace účetních, nebo kteří získali certifikaci v zahraničí a splňují tak mezinárodní vzdělávací standardy. Aby se tedy účetní mohl stát členem komory, nestačí mu vlastnit pouze živnostenské oprávnění.

Jaké výhody členství účetním přináší?
Především chceme přispívat k rozvoji účetní profese v ČR. Proto pro členy připravujeme tematicky zaměřené vzdělávací akce. Jednodenní semináře se obvykle konají v Praze, víkendová školení pořádáme v různých regionech a zpravidla i na turisticky zajímavých místech. Vzdělávací program zde doplňuje příjemný večer. Nyní chystáme pilotní projekt, kdy i jednodenní akce budeme organizovat – s pomocí místních členů – mimo hlavní město, abychom kolegům z celé republiky byli blíže. Vydáváme etický kodex a další normy směřující ke zkvalitňování činnosti profesních účetních, připravujeme odborný bulletin a poskytujeme členům konzultace – např. když potřebují vyřešit metodický problém.

„Pro podnikatele je certifikace garancí kvality účetního."

Co proces certifikace zahrnuje?
Obsahuje několik zkoušek ve dvou stupních. V prvním jde o účetnictví, daně, právo, manažerskou ekonomiku, manažerské finance atd. Po dokončení tohoto cyklu a doložení předepsané praxe absolvent může získat certifikát certifikovaného účetního. Pokud se chce vzdělávat dále, čekají ho ještě čtyři zkoušky – z mezinárodních standardů účetního výkaznictví, manažerského účetnictví, finančního řízení a podnikového managementu. Po jejich splnění a doložení dostatečně dlouhé a strukturované praxe získá titul účetní expert. Zkoušky se konají vždy v červnu a prosinci a zpravidla se jich účastní několik set adeptů. Každý, kdo certifikací projde, se také zavazuje ke kontinuálnímu profesnímu vzdělávání, k udržování své odbornosti. To platí pro všechny certifikované účetní, ať už se rozhodnou stát členy komory, nebo ne.

Jaké konkurenční výhody účetní certifikací získají?
Kolem roku 2000 zákonodárci uvažovali o tom, že účetní, který sestavuje účetní závěrku, by v budoucnu povinně musel být držitelem certifikace. K tomuto kroku nakonec nedošlo – mj. proto, že Evropská unie žádnou regulaci v rámci účetnictví nevyžaduje. Nicméně pro účetní, kteří fungují jako osoby samostatně výdělečně činné a živí se účetnictvím, je certifikace zajímavou výhodou. Ukazuje se totiž, že podnikatelé, kteří se někdy s účetním spálili, jsou při hledání nového opatrní. A pokud nemají žádné reference, často si vybírají právě certifikované účetní, protože certifikace je pro ně garancí kvality.

Zasahuje komora také do úprav legislativy související s účetnictvím?
Existuje orgán nazvaný Národní účetní rada, v níž je zastoupena Komora auditorů ČR, Komora daňových poradců ČR, Vysoká škola ekonomická a Svaz účetních, jehož součástí naše komora je. Tato rada vydává tzv. Interpretace – vyjádření, jak by účetní jednotka měla správně postupovat v konkrétních případech, které legislativa jednoznačně nedefinuje. A také připomínkuje návrh změn nejen zákona o účetnictví, ale i vyhlášky a českých účetních standardů.

Jak propagujete aktivity komory navenek?
Zvýšit povědomí veřejnosti o komoře je jedním z našich cílů pro rok 2012. Pomohla nám přitom např. soutěž Firma roku a Živnostník roku, v níž se tentokrát objevila také podkategorie Účetní roku. Komora se stala odborným garantem soutěže a zúčastnili jsme se také slavnostního vyhlášení výsledků v prosinci na Žofíně. Velmi mě potěšilo, že vítězka je členkou komory. Navíc pořádající agenturu spolupráce zaujala a do budoucna plánujeme další společné aktivity.

Zmínila jste Komoru auditorů ČR a Komoru daňových poradců ČR, jejichž vznik je zakotven v zákoně. Proč tomu tak není i u účetních?
Daňoví poradci i auditoři jsou ze zákona odpovědní za to, co zpracují. Za účetnictví firmy však nenese odpovědnost účetní, ale statutární orgán.

Co považujete za nejpalčivější problém českého účetnictví?
V oblasti mé specializace – mezinárodních standardů účetního výkaznictví – jde podle mě o nastavení legislativy. Potřeby uživatelů jsou různé, avšak zákon o účetnictví, vyhláška a české účetní standardy jsou univerzální pro podniky všech typů a velikostí. A to není dobré. Myslím, že např. malí podnikatelé by měli mít podmínky pro účetnictví výrazně jednodušší. Problémy však stávající systém přináší i větším společnostem.

Co nemusím…

intriky a politikaření

Čemu neodolám…

společnosti těch, které mám ráda

Mám sen…

uběhnout půlmaratón

Mám neřest…

jsem netrpělivá a nerada na něco čekám

Velké účetní jednotky např. musejí účtovat podle mezinárodních standardů, ale danit podle českých předpisů. A kvůli tomu jsou de facto nuceny vést dvojí účetnictví.

„Účetnictví je jediným zdrojem informací o firmě pro externí subjekt, který s ní chce spolupracovat."

Co byste chtěla na stávajícím stavu účetnictví změnit?
Především vnímání samotného účetnictví. Když se zeptáte, k čemu je dobré, řada lidí odpoví, že k výpočtu daňové povinnosti. Tak to ale vůbec není – účetnictví je jediným zdrojem informací o firmě pro externí subjekt, který s ní chce spolupracovat. Účetnictví vůbec není pouze o fakturách a daních, ale o tom, jak budou informace v roční závěrce vypadat, jestli se v nich zájemce dokáže zorientovat a jestli se na jejím základě může rozhodnout. Zde vidím velký prostor pro osvětu.
Problém je v tom, že pojem účetnictví je u nás pojímán velmi široce – účetní je ten, kdo vydá pokladní doklad, kdo vystaví fakturu, kdo zpracovává účetní závěrku nebo i finanční ředitel. V anglosaských zemích to na rozdíl od nás mají terminologicky výborně rozdělené. Zatímco termín accountant označuje účetního, který řeší účetnictví společnosti jako celku (účetní závěrky, metodiku apod.), slovo bookkeeper se užívá pro člověka, který pracuje převážně s prvotními doklady.

Jak je osoba účetního podle vás vnímána českou veřejností?
Poměrně dobře. Nedávno byl zveřejněn žebříček profesí z hlediska prestiže a účetní byli desátí. V roce 1990 jsme přitom skončili třicátí, z čehož matematicky vyplývá, že za deset let vyhrajeme. (smích) Když se opět vrátím do anglosaského prostředí, tam je účetní dokonce vnímán společně s právníkem a lékařem jako jedna ze tří nejdůležitějších profesí.

Co je pro vás na této profesi přitažlivé?
To mělo zajímavý vývoj. Studovala jsem Fakultu stavební ČVUT, obor automatizované systémy řízení. Ve třetím ročníku jsme měli zkoušku z účetnictví. A já si říkala, že to je přesně něco, co nikdy nebudu chtít dělat.
Po škole jsem nastoupila do Price Waterhouse jako asistent auditora. V inzerátu totiž uvedli, že mají také oddělení management consultingu, což pro mě bylo atraktivní. Řekla jsem si, že začnu v auditu a že se mi třeba časem povede přestoupit.
No a dopadlo to tak, že mě účetnictví chytlo a zůstala jsem u něj. Mám ráda čísla, baví mě počítat, a když jde o zajímavou firmu, i účetnictví může být hodně zajímavé.

„Když si někdo povzdychne, že zaplatil tolik a tolik na daních, hned odhadnu, kolik vydělává."

Dokážete po práci dostat čísla z hlavy?
Ne, já permanentně počítám, to je prostě profesionální deformace. Pozoruji ji i u svého manžela – stavaře. Jdeme od známých z návštěvy a on mi řekne, že měli křivě obloženou koupelnu… Zkrátka si toho jako odborník nemůže nevšimnout. U mě je to podobné – říkám, že lidé by si přede mnou měli dávat pozor na pusu. Protože když si někdo povzdychne, že zaplatil tolik a tolik na daních, hned odhadnu, kolik vydělává. (smích)

Co dalšího kromě čísel vaše práce zahrnuje?
Často přednáším a vedu hodně školení, i v zahraničí. Třeba loni jsem přednášela na semináři pro dubajské letiště. Nadhodila jsem téma daní. A oni na to – my nemáme žádné daně. Říkám: Co úroky? A oni na to – my nemáme půjčky. Tak jsem se zeptala: A jak financujete ten nový terminál? Odpověď zněla: No, emír ho zaplatí a pak nám ho dá jako nepeněžitý vklad do společnosti…

Když nepočítáte ani nepřednášíte, jak odpočíváte?
Ráda cestuji – třeba na Sardinii, za pár týdnů si také s maminkou a dcerami uděláme takovou týdenní dámskou jízdu do New Yorku. Nedávno jsem s dětmi u moře zkoušela poprvé v životě surfovat. A loni jsem s několika kamarádkami začala běhat.
Nejdřív jsme o tom jen přemýšlely, pak už jsem se šla podívat do obchodu, jak vypadají sportovní boty… (smích) A pak jsme to jednou zkusily naostro a moc nás to baví. Jsem na sebe hrdá, že uběhnu dokonce i jedenáct kilometrů a přežiju to. (smích)

| Ing. Alice Šrámková, FCCA

narodila se v roce 1968 ve Stodě

1992	absolvovala Fakultu stavební ČVUT – ASŘ ve stavebnictví
1992–1995	Price Waterhouse – audit
1995–1999	Xerox Česká republika – finanční manažer
1999–2005	OSVČ – lektor
2005–2010	ČSA – metodik účetnictví
od r. 2010	OSVČ – lektor
od r. 2010	předsedkyně Komory certifikovaných účetních

Úhel pohledu

Začátek roku máme – snad zdárně – za sebou, stejně jako zhodnocení roku loňského a plánování toho, co bychom rádi dokázali v následujících měsících. Jestli rok 2012 bude lepší než předchozí, jestli splní naše očekávání, ukáže teprve blízká budoucnost. V mnoha oblastech osobního i profesního života nás všechny čeká nemálo změn. V případě Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR jsou to dvě změny zásadní a dosah mají nejen na nás, ale i na naše klienty a celou podnikatelskou veřejnost.
Málokomu se stane, že během pár týdnů se změní – resp. vzniknou – hned dva základní zákony, na nichž je postavena jeho činnost. Nám se to stalo. Zatímco dlouhou dobu připravovaná novela zákona o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů byla těsně před koncem roku prezidentem podepsána, zákonodárný proces je tak u konce a novela nabude 1. dubna účinnosti, relativně v tichosti byl připraven i zákon o mediaci, který nedávno schválila Poslanecká sněmovna. Oběma zákony se podrobně zabýváme na dalších stránkách této Satisfakce v již zavedených barevných „boxech" naší společnosti, tentokrát v očekávání blížícího se jara laděných do zelena. Zde bych tak rád zmínil pouze několik svých postřehů a názorů. A byť je hlavní činností Unie bezesporu rozhodčí řízení, začnu krátce mediací.
Mediace mohla stejně jako dosud docela dobře fungovat i bez jakékoli právní úpravy. Pokud bylo cílem vzniku zákona ulevit soudům – především rozvodovým, nebylo asi šťastné jít cestou takovéto generální úpravy. Nakonec jediný rozdíl mezi mediací prováděnou na základě zmíněného záko-

na a mimo něj je, že mediátor ve druhém případě nesmí pod hrozbu sankce používat přívlastek „zapsaný“. Zákon navíc nesmyslně zavádí nové dvě kategorie: mediátory-advokáty a mediátory--neadvokáty. Jednu tak počínaje zkouškami a konče třeba sankcemi spravuje ČAK a druhou Ministerstvo spravedlnosti. O tom, že na každou budou kladeny rozdílné nároky, že se budou nestejně posuzovat stížnosti a jinak probíhat kárná opatření, není třeba pochybovat. Ono to totiž ani jinak dopadnout nemůže. A ještě poznámka k podkategorii mediátor-advokát: Proč by měli být advokáti v pozici mediátora oproti neadvokátům zvýhodňováni, proč je na ně pohlíženo jinak. Vždyť kvalita práce mediátora je mnohem více o jiných nadáních, znalostech a dovednostech než o znalosti práva. Ze zkušeností Unie vím, že právě advokát často není schopen zůstat v roli nestranného a nezaujatého zprostředkovatele a asistenta tvořící se dohody.

Smysl mediačního zákona tak vidím snad jen v tom, že provádí definici několika základních pojmů a zavádí povinnost mlčenlivosti ze strany mediátora. Ta však není absolutní a je dle sněmovnou schválené úpravy snadno zneužitelná – přitom šla mlčenlivost mediátora zachytit ve smlouvě o mediaci, stejně jako byla tato možnost ponechána pro mlčenlivost stran. Nijak se naopak neřeší situace, k níž bude v praxi docházet jistě často: Co se stane, pokud se jedna strana mediace dostane v jejím průběhu k informacím, ke kterým by se jinak dostat nemohla, a použije je v soudním či rozhodčím řízení, jež může po skončení mediačního řízení nastat? Obecně by takováto informace či takto získaný důkaz neměly být připuštěny. Jinak si lze jen obtížně představit, že strany při vědomí tohoto rizika ochotně do mediace půjdou.

Druhým z dvojice zmíněných zákonů je zákon o rozhodčím řízení, resp. jeho novela. Jednou z hlavních příčin, kvůli níž vláda tuto novelu poslancům předložila, byla evidentně snaha o vyšší ochranu spotřebitelů. Užitečnost a dobrou funkčnost arbitráže ve sporech vzniklých ze smluv uzavíraných mezi podnikateli totiž vláda jednoznačně uznala, zatímco u spotřebitelských sporů vznikajících ze smluv mezi podnikatelem a fyzickou nepodnikající osobou byla dosavadní právní úprava shledána za nevyhovující. Zde je na místě připomenout, že ohledně problematiky ochrany spotřebitele se vyskytují dva názory. První – z něhož evidentně vycházela i vláda – se v podstatě zastává spotřebitelů a tvrdí, že rozhodčí řízení bylo původně vytvořeno výhradně pro oblast obchodní. U podnikatele lze podle tohoto přístupu předpokládat, že je díky podnikání věci znalý a je si vědom toho, co podepisuje. Spotřebitele, který v podepisování smluv „profesionálem“ není, by právo naopak mělo určitým způsobem chránit. Příznivci druhého názoru oproti tomu tvrdí, že každý člověk způsobilý podepsat smlouvu je zároveň způsobilý podepsat smlouvu rozhodčí. Spotřebitel si má tedy uvědomit, jaký dokument podepisuje a jaké z něj plynou povinnosti. I když… Jaké vlastně u spotřebitele vznikají práva a povinnosti z rozhodčí smlouvy? Práva a především povinnosti vznikají především ve smlouvě hlavní, lhostejno, zda jde o smlouvu kupní, o dílo či třeba nájemní. Už z principu tohoto typu smluvních vztahů je na jedné straně dodavatel zboží či služby coby podnikatelský subjekt a na straně protější ten, kdo za ni má platit. V našem případě spotřebitel. Pokud tedy dodavatel dodá a odběratel zaplatí, je lhostejno, kdo měl řešit případný spor.

foto Petr Šebl

Osobně jsem zastáncem druhého názoru a soudím, že politická reprezentace v případě novelizace rozhodčího zákona podlehla nátlaku médií a jejich jednostranné kampani dlouhodobě brojící proti rozhodčímu řízení. Určitě jste takovou reportáž už také zhlédli. Nějaký člověk – spotřebitel si pořídí věc či službu na splátky nebo s pozdější úhradou. Podepíše přitom smlouvu, do níž je vložena také smlouva rozhodčí – rozhodčí doložka. Není však posléze schopen či ochoten hradit. A velmi se diví, když je na něj podána rozhodčí žaloba. Následný spor vedený před rozhodcem dospěje rychle k vydání rozhodčího nálezu – není totiž příliš moc o čem přemýšlet, onen člověk zkrátka měl dáti, ale nedal, ačkoliv se k tomu zavázal. Následuje exekuce a zabavení majetku. A kdo je viník? Podle reportáže obvykle nikoliv dlužník – ten přece nic špatného neudělal, „pouze“ něco dobrovolně odebral a zavázal se podpisem, že za to zaplatí. To sice neudělal a porušil tak smlouvu, ale viníkem je… rozhodčí řízení. Proč? Protože funguje rychle a znesnadňuje obstrukce, takže dlužník se musí chopit zodpovědnosti za své chování dříve, než je mu milé. Nikde ale samozřejmě nezazní, že kdyby se tentýž spor řešil před soudem, dopadl by stejně – neboť spravedlnost je jen jedna… Pouze by vydání rozhodnutí trvalo násobně déle a věřitel by se své pohledávky domohl – pokud vůbec – až po několika letech.

Efektivita arbitráže se tak stává jejím prokletím, přestože hraje roli nástroje domožení se práva a s příčinou vzniku sporu nemá nic společného. Zde je na místě vrátit se ke spotřebitelům a jejich ochraně. Nikdo nezpochybňuje způsobilost plnoprávného člověka podepsat smlouvu nájemní, kupní, o dílo či pracovní. Proč by rozhodčí smlouva měla být výjimkou? Je v něčem specifická? Nemám ten dojem: Když podepíšete jakoukoliv smlouvu – třeba zmíněnou kupní – bez implementované rozhodčí smlouvy, je zde i tak jaksi „defaultně“ obsaženo sdělení: „Nebudete-li plnit své závazky, druhá smluvní strana vás může žalovat u soudu.“ A i kdyby rozhodčí smlouva specifická byla, za prvé lze totéž prohlásit o každém jiném typu smlouvy a za druhé nikomu nic nebrání podpis odložit a o dané problematice si zjistit dostatek informací. Svádět problémy na rozhodčí řízení se bohužel stalo módním a populistickým krokem nejen pro média, ale i pro politiky. A to je zřejmě jedním z hlavních důvodů, proč k novelizaci zákona došlo…

Rozhodci a rozhodčí centra však nejsou jedinými, na koho se média a politici s pokrytecky zdviženým ukazováčkem zaměřují. V podobné pozici se ocitají také exekutoři, advokáti a všichni ostatní, kteří mají v popisu práce řešit pohledávky. Do zaměřovače se dostávají i samotní věřitelé – ti „zlí“, kteří si dovolují snažit se od dlužníků získat zpět své peníze. Abyste získali i pohled druhé strany, poskytli jsme v tomto čísle Satisfakce prostor pro vyjádření také zástupci v poslední době snad nejpranýřovanější profese – představiteli exekutorského úřadu.

Karel Hájek

předseda představenstva

Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR, a.s.

text Miroslav Mašek, foto Miroslav Mašek a archiv Natalie Perkof

Natalie Perkof:

Pracuji s barvou a energií

Originální trojrozměrné objekty, několikametrová plátna, instalace, projekce… To vše vzniká v brněnském ateliéru Natalie Perkof – umělkyně s česko-ghanskými kořeny, pestrobarevnou duší a nezapomenutelným úsměvem.

Nedá mi to se na začátek nezeptat – proč sis pro svůj život a tvorbu vybrala právě Českou republiku?
Odpověď tě asi překvapí: Protože jsem se tu narodila. (smích) Na většinu lidí působím jako Afričanka, ale pocházím ze Slovácka a cítím se tu doma. Tatínek je Ghaňan a kdysi jako doktorand studoval biochemii v Brně. Potkal se tu s maminkou – blonďatou Češkou… A z toho setkání jsem vzešla já. (smích)

A pak se tatínek vrátil do Ghany?
Ano, poprvé jsem ho viděla až v šestadvaceti, když přijel na mou svatbu. Bylo to zvláštní setkání… A nedávno tu byl podruhé, aby viděl vnuka – mého syna Štěpána. I já jsem se byla jednou v Ghaně podívat. Místní se na mě dívali trochu divně. Za prvé jsem pro ně běloška a bělochy mají dodnes spojené s otrokářstvím. No a za druhé, můj tatínek je metodistický reverend, navíc s významnou funkcí na vysoké škole. Všichni ke mně byli vstřícní, na školách to bylo podobné. Možná je to tím, že mluvím i myslím česky. V ghanském kmenovém jazyce umím jen pár slov.

Kdo tě přivedl k umění?
Asi jsem to měla vždycky v sobě, maluju vlastně odjakživa. I když původně jsem chtěla být sochařkou a dělat animované filmy. A malování z toho tak nějak vyplynulo. Maminka mě v tom naštěstí podporovala. Byla by sice raději, kdyby se ze mě stala doktorka nebo chemička, ale pochopila, že by mě to nebavilo. Nakonec skousla i mé umělecké studium.

Vzpomeneš si na své první vážněji míněné dílo?
To bylo na střední škole – namalovala jsem svůj první obraz na plátno. Šlo o realistickou malbu ženy ve slováckém kroji. A dala jsem ho prababičce. Z dnešního pohledu je ten obraz hrozný, ale prababička byla nadšená – říkala, že podle těch krajek by se dalo háčkovat. (smích)

tam chodí do kostela, znají tátu i jeho kázání a chovají ho ve velké vážnosti. A pak tam přijedu já a jeho ovečky najednou zjistí, že má nemanželskou dceru… No, bylo to zajímavé.

Jak na tvůj exotický vzhled reagovalo okolí? Češi jsou v tomto bohužel někdy krutí…
Je pravda, že někteří známí s tím měli problémy, ale já nikdy. Narodila jsem se na vesnici a všichni

„Kromě umění jsem studovala i čínskou medicínu.“

Říkalas, že chemie by tě nebavila, ale s chemickými látkami vlastně pracuješ denně.
To je pravda. A pravda je taky to, že jsem se nakonec vlastně věnovala i lékařství – čtyři roky jsem v Praze studovala čínskou medicínu. Bylo to zajímavé, kurzy vedli rodilí Číňané. Postupně

jsem ale zjistila, že malování je pro mě zásadnější. I tak mi východní filozofie hodně dala…

Ovlivnila čínská kultura i tvoji tvorbu?
Určitě. Projevilo se to v mé diplomce i v mnoha obrazech. Momentálně se ale více než malbě věnuji objektům, ve kterých se také hodně odráží práce s energiemi.

Třeba v krystalech?
Ano. Tyto 3D paintings, jak jim říkám, prošly dlouhým vývojem. Představila jsem si nějaké lidi a přemýšlela o nich a jejich ztvárnění v různých barvách a formách. A postupně se podoba objektů vytvářených z a-crystalu zjednodušila do podoby krystalu, do úplně čisté formy energetického potenciálu. Krystaly je v této úpravě možné instalovat na zem, stěnu nebo i venkovní fasádu.

Dalším originálním cyklem jsou objekty s motivem hadí kůže.
Základní myšlenka Snake Skins vznikla při malování. Barva ukápla a vytvořila krásnou kulatou kapku. A najednou to začalo fungovat vlastně trojrozměrně. Zaujalo mě, jak jde s uschlými kapkami pracovat – můžeš je sloupnout a nalepit někam jinam. Vzala jsem jednoduchý tvar s nějakým výběžkem a začala na něj kapky lepit.Ten proces vychází z přírody – něco se začne vrstvit, nabývat a shromažďovat. Je to růst, organická tvorba, procesualita. Tvorba těchhle objektů dá hodně práce, ale díky pomalému tempu je pro mě až meditační, uklidňující…

V souvislosti s růstem mě napadá – jak poznáš, že je takové abstraktní dílo hotové?
Když jsi s ním spokojený. Nebo když ho opustíš, po čase se na něj podíváš a řekneš si, že je pořád dobré. Někdy se tenhle pohled může měnit, ale když je něco opravdu dobré, většinou to rozpoznáš hned. Nejlepší pocit je, když sama cítím, že jsem vytvořila něco úplně odlišného a nového, když mě to samotnou svým působením překvapí.

Plánuješ hodně, nebo necháváš velký prostor improvizaci a náhodě?
Na začátku si podobu díla nějak naplánuju. Sice se v průběhu tvorby často úplně změní, ale hlavní koncept se snažím zachovat. A buď mi to pak sedne, nebo ne. Když cítím, že ano, vznikne

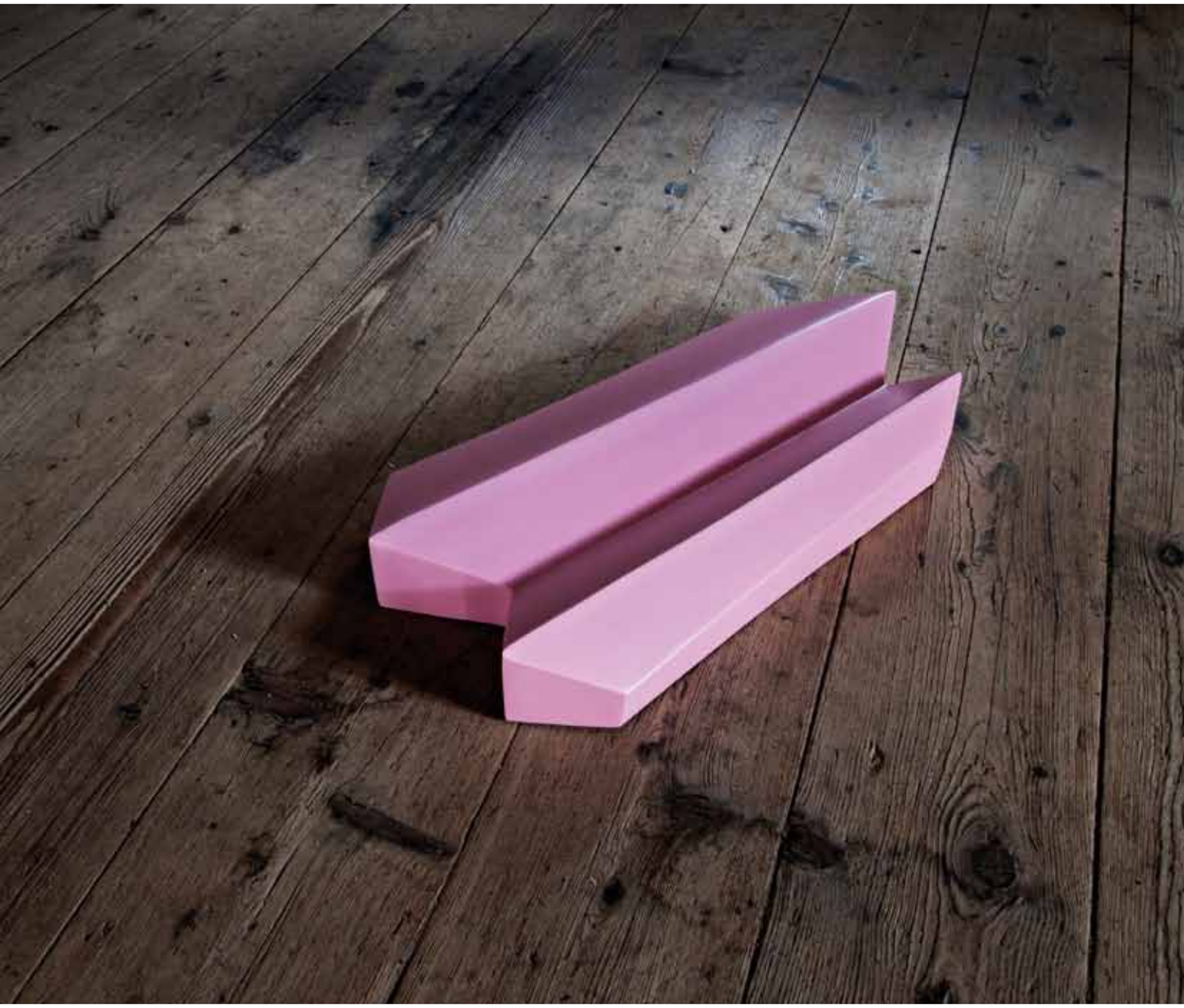

obvykle uceleně koncipovaná série. A když ne, úplně to přepracuju.

„Než svá díla hodnotím, je dobré je nechat uležet."

Takže nemáš skladiště opuštěných konceptů?
To určitě ne – buď tu věc znovu předělám, nebo ji rovnou vyhodím. (smích) Je pravda, že můj manžel Šimon občas něco před zkázou zachrání. Řekne: To nech, to je dobré. Pak si uvědomím, že je důležité udržet si od věci odstup. A nechat ji před zhodnocením uležet. Ve chvíli, kdy tvoříš, ti totiž všechno může připadat dobré nebo naopak blbé. Ale po týdnu se na to dokážeš podívat s nadhledem a ohodnotit to racionálně.

Kdy cítíš, že je třeba opustit to, co zrovna děláš, a začít něco úplně nového?
Když v sobě najdu pocit, že už je původní série dokončená. A když k tomu získám novou chuť a energii. Pak se kolem sebe dívám a čekám, co mě nejvíc osloví, co mi přijde do cesty a inspiruje mě.

Vraťme se k aktuálním cyklům.
Na první pohled se z nich vymykají Zahrady.
Cyklus mých mystických zahrad vychází z asijského umění. Jeho základem jsou původně živé bonsaje, které po jejich smrti tímhle způsobem zrecykluji do podoby miniaturních snových krajin. Dávám jim tak vlastně šanci na novou existenci.

Ještě jsme nezmínili žádný cyklus obrazů… Co tě inspirovalo k vytvoření Lolit?
Začalo to tak, že k nám z Německa jezdila na návštěvy Šimonova sestřenka. A už ve dvanácti letech byla hrozně vyspělá. Měla v sobě něco, co mívají až starší holky. Věděla, co si má obléct, jak co chodí. Byla vyzrálá, ale zároveň stále dítě. A právě podle ní jsem vytvořila první Lolitu. Je to hodně o oblečení a stylingu, z obrazů čiší vyzývavost, líbivost a plakátovost. Dívky nemají výrazné obličeje, protože zatím ještě nejsou osobnostmi, teprve se rozvíjejí… Tento cyklus je ale už téměř dokončený, nejspíš se od něj odkloním k cyklu femme fatale – sebevědomých žen, které ví, kdo jsou.

Který cyklus tě teď nejvíc naplňuje?
Momentálně jsem ponořená do karbonových a karbon-kevlarových trojrozměrných objektů, které jsem nazvala Bulletproof Art – neprůstřelné umění. Hledala jsem nové zajímavé materiály a tyto mě oslovily. Jsou to lehké a pevné objekty aerodynamických tvarů, umění, které chrání samo sebe a nelze ho jen tak zničit. Mám s neprůstřelnými objekty v plánu i realizace na fasády.

Tvé umění je opravdu mnohavrstevné. Dokážeš sama sebe přesto popsat jedním slovem?
Barevná. (smích) Barva je pro mě základ. Ale mé barevné cítění se vyvíjí – dlouho jsem nepoužívala černou a neměla jsem ji ráda a dnes dělám cyklus černých neprůstřelných objektů…
Nikdy neříkej nikdy, člověk se mění a posunuje. Až nedávno jsem třeba pochopila význam a krásu šedých a lomených tónů.

A jakou barvu si na sebe tedy oblečeš, když máš dobrou náladu?
Neonově žlutou. A pak černou. Ale i to se může změnit…

| Natalie Perkof

narodila se v roce 1979 v Uherském Brodě

- zaměřuje se na interakci malby s architekturou
- její dílo zahrnuje malby, akvarely, instalace, projekce, videa, 3D objekty i zakázkový webdesign
- studovala na Fakultě umění Ostravské univerzity a Fakultě výtvarných umění VUT v Brně
- připravila 10 samostatných výstav (Praha, Brno, Znojmo, Tišnov, České Budějovice, Žilina…)
- účastnila se 30 skupinových výstav (Brno, Praha, Jihlava, Ostrava, Uherský Brod…)
- získala ocenění Grafika roku 2005
- absolvovala stáže v Chorvatsku, Jihoafrické republice a Ghaně

www.natalieperkof.cz

inzerce

PIRSC

Pirsc Porcelain www.pirsc.cz

Arbitrážní story: Podceňovat přípravu se nevyplácí…

Společnost Všeprostav, s. r. o. se specializovala na prodej materiálů pro hlavní i přidruženou stavební výrobu – od izolací a podlah až po cihly, tvárnice a tašky. Na základě rámcové kupní smlouvy dlouhodobě dodávala zboží společnosti Top Buildings, a. s., která za pomoci těchto materiálů zakázkově stavěla rodinné domy na klíč. Spolupráce fungovala delší dobu bezproblémově, ale postupem času začal mít odběratel potíže s platební morálkou. S ohledem na předchozí dobré vztahy mu bylo credit controllerem Všeprostavu vyhověno ohledně žádosti o navýšení kreditního limitu pro odběr zboží. Situace stavařské firmy se však proti očekáváním nezlepšila a vznikl nemalý dluh.

Vedení dodavatele se rozhodlo předat věc svému právnímu zástupci, který s dlužníkem komunikoval, dohodl splátkový kalendář a po neplnění ho zajistil uznáním závazku. Nicméně přes tuto snahu se dluh snížil jen v zanedbatelné míře bez toho, že by bylo možno očekávat nápravu. Společnost Všeprostav ovšem zjistila, že Top Buildings nadále vyvíjí činnost, spolupracuje s konkurenty věřitele a podle všeho není nenávratně v úpadku. Proto dala právnímu zástupci pokyn, aby dle rozhodčí smlouvy sjednané spolu s rámcovou kupní smlouvou zahájil řízení před rozhodcem.

Právní zástupce dodavatele stavebních materiálů byl v té době zaneprázdněn prací na velkém projektu pro jiného klienta, po několika urgencích ze strany Všeprostavu však vypracoval rozhodčí žalobu a podal ji rozhodci. Ten po přijetí žaloby zjistil, že nedokáže ani vyčíslit poplatek za řízení, jelikož nárok požadovaný žalobou je velmi neurčitý. Zástupce žalobce na výzvu rozhodce žalobu opravil a rozhodce ji pak včetně doplnění odeslal společnosti Top Buildings k vyjádření.

Ta namítla, že k žalobě připojené důkazní prostředky byly zčásti nečitelné kopie listin, zčásti se pak k věci vůbec nevztahovaly a prokazovaly dodání jiného zboží jinému odběrateli.

U jednoho z dodacích listů zaměstnanec žalované strany také zpochybnil pravost svého podpisu. Rozhodce poslal toto vyjádření právnímu zástupci žalobce – s výzvou, aby byly doloženy veškeré dostupné důkazní prostředky. U nečitelných dokumentů a dokladu s údajně zfalšovaným podpisem vyzval k doložení originálů. Advokát žalobce požádal o prodloužení lhůty k dohledání listin u klienta, všechny potřebné originály se mu však rychle najít nepodařilo – firma se zrovna stěhovala do nového sídla a dokumentace se nacházela na několika různých místech… Vedení Všeprostavu vidělo, že situace se komplikuje. Raději se tak rozhodlo vzdát části svých nároků a zahájilo s dlužníkem jednání o smíru, který byl také nakonec oběma stranami podepsán.

Z popsaného případu je zřejmé, že právní zástupce věřitele podcenil uplatnění nároku svého klienta v rozhodčím řízení, ať už se tak stalo kvůli jeho vytížení jinými aktivitami nebo z jiných důvodů. Zásadní je přitom skutečnost, že přípravě před zahájením řízení je nutné věnovat přinejmenším stejnou pečlivost jako účasti v samotném řízení. To platí pro řízení soudní, tím spíš ale pro řízení před rozhodcem, protože ten zpravidla rozhoduje pouze na základě písemných důkazů bez nařízení ústního jednání. Byť to stranám přináší především výhody v podobě nižších nákladů (finančních i časových), zpracování žaloby jako návrhu na zahájení řízení je nutno provést o to pečlivěji. Každá vada žaloby nebo k ní přiložených důkazů totiž může znamenat i relativně značné zpoždění způsobené jednak nutností zpracovat výzvu ze strany rozhodce, jednak nutností následně písemně doplnit či opravit podání či přílohy (při absenci ústního jednání nelze žádné skutečnosti vysvětlit na místě).

Proto si vždy dávejte pozor nejen na své odběratele. Ale i na to, aby vás v případném sporu zastupoval skutečný profesionál, který za svůj honorář udělá pro vaši firmu a její úspěch v řízení opravdu maximum.

text (LM), foto archiv

text a foto Miroslav Mašek

Akademie nadání:

Prostor pro setkávání výjimečných dětí a jejich rodin

Nadané děti, které zároveň trpí nějakým handicapem, tvoří velmi specifickou a ohroženou skupinu. Jejich tzv. dvojí výjimečnost je totiž stavem, který mnohdy ani psychologové nedokážou správně diagnostikovat a přistupovat k němu s potřebnou citlivostí. S cílem těmto dětem i jejich rodinám pomoci a naučit je žít ve společnosti vzniklo občanské sdružení Akademie nadání (ANA).

Spoluzakladatelka a předsedkyně Akademie nadání psycholožka Ivana Smítková je odbornicí specializující se na diagnostiku a péči o nadané děti s handicapem. Zkušenosti v této oblasti získala už jako pracovnice Pedagogicko-psychologické poradny Plzeň. „Působila jsem jako psycholog pro všechny děti a rodiče a navíc jako krajská koordinátorka péče o nadané děti. Tyto aktivity tehdy zaštitoval pražský Institut pedagogicko-psychologického poradenství, díky kterému jsem absolvovala mnoho školení a setkávala se s lidmi, kterým je tato problematika blízká. V roce 2009 jsem se pak rozhodla založit občanské sdružení, které bude zaměřeno právě na pomoc dvakrát výjimečným dětem a jejich rodinám. S nástupnickým úřadem zmíněného institutu spolupracuji dodnes," vzpomíná Smítková.

Spojení nadání s poruchami učení, pozornosti i emocí

Co vlastně ona dvojí výjimečnost znamená? Ivana Smítková vysvětluje: „Tyto děti jsou v některých oblastech nadprůměrně rozvinuté a velmi inteligentní, ale současně trpí nějakým typem postižení, které rodičům a učitelům obvykle znemožňuje jejich nadání rozpoznat. Handicapů je přitom mnoho. Nejčastěji se jedná o poruchy učení jako dyslexie, dysgrafie, dysortografie a dyskalkulie. Dále jde o poruchu pozornosti a aktivity, která se navíc s poruchami učení může kombinovat. Chodí k nám také hodně dětí s Aspergerovým syndromem, depresemi, úzkostnými poruchami apod. Patří sem však i tělesná a smyslová postižení nebo dětská mozková obrna. Naším cílem je zajistit takovým dětem a jejich rodinám odbornou péči a podporu. Usilujeme o to, aby se mohly vzdělávat a osobnostně rozvíjet adekvátně individuálním schopnostem, potřebám i omezením, aby nebyly kvůli své výjimečnosti vyčleňovány z kolektivu vrstevníků a aby vztahy a výchova v jejich rodinách byly funkční a harmonické."

Obecně jde o velmi ohroženou skupinu dětí. Prvořadým problémem je všeobecně nízká informovanost a složitá diagnostika. „Často se stává, že kvůli odchylkám v chování, hyperaktivitě či nezačleněnosti jsou tyto děti považovány svým okolím za podprůměrně inteligentní, problémové nebo nevychované. Setkávají se s nepochopením a negativními reakcemi příbuzných, učitelů i ostatních dětí. A teprve odborné vyšetření ukáže nadání a případnou poruchu. Ani po stanovení správné diagnózy však ještě není vyhráno – český vzdělávací systém bohužel není nastaven tak, aby pedagogům umožňoval individuální péči o takovéto děti v potřebné míře. Těm tak hrozí trvalé narušení vztahů s okolím a prohlubující se potíže, které přetrvávají celý život. Důležitá je zde specifická a citlivá péče, pochopení, postupná terapie a zapojování do kolektivu vrstevníků. A s tím vším pomáhá právě Akademie nadání," popisuje předsedkyně sdružení. Zjednodušeně řečeno, ANA se snaží o to, aby problémy dvakrát výjimečných dětí byly včas odhaleny a adekvátně řešeny. Usiluje také o zkvalitnění informovanosti o této problematice mezi laiky i odborníky, o rozvíjení schopností nadaných dětí a navazování styků mezi rodinami.

První kontakt dětí s ANA má různou podobu. Někdy návštěvu Akademie nadání doporučí rodičům dítěte soukromý psycholog, pedagogicko-psychologická poradna, speciálně pedagogické centrum nebo další odborníci, častěji ji však kontaktují sami rodiče.

Pomoc nejen pro nadané děti

„Problémy se u dvakrát výjimečných dětí totiž obvykle projeví velmi brzo a rodiče si jich nemohou nevšimnout. Jde např. o panické reakce na neznámé prostředí a lidi, třeba ve školce a škole. Tyto děti jsou totiž často velmi vyspělé a ve společnosti vrstevníků se nudí nebo jsou zmatené kvůli vlastní odlišnosti. Lépe se cítí mezi dospělými. Některé se naopak do školy velice těší, ale zpravidla jsou realitou zklamané – protože od vzdělávání očekávaly něco úplně jiného. Když jejich očekávání nejsou naplněna, jsou zdrcené, uzavřou se do sebe nebo naopak začnou vyrušovat a „zlobit". A protože málokoho napadne, že takové chování ve skutečnosti vyplývá z nadání, jsou trestány a upozaďovány tak dlouho, dokud se buď nezhroutí, nebo nezapadnou do průměru. Což je obrovská škoda pro ně i celou společnost – takoví lidé jsou pak nešťastní i v dospělosti a společnost jejich „usměrněním" ztrácí výjimečné mozky, které by přitom mohly vymyslet mnoho úžasných věcí," líčí smutnou skutečnost Ivana Smítková.

Věta, kterou v ANA v telefonu od rodičů slyší snad nejčastěji, zní: „Dozvěděli jsme se, že máte pochopení pro různě problémové děti." Říkají, že neví, jestli je jejich dítě nadané, že si to sami spíše nemyslí. Ale zkrátka potřebují pomoci. Pracovníci ANA je uklidní, že je úplně jedno, zda je jejich dítě podprůměrné, průměrné či nadané. Akademie nadání není elitářská, jak by si lidé mohli myslet. Pomáhá každému dítěti, které přijde a pomoc potřebuje. Navíc rodičům, kteří sem zavítají, o nadání potomků většinou vůbec nejde. Vidí, že děti mají problémy – zejména výchovné potíže doma nebo ve škole, potíže v učení, psychické potíže různého druhu a někdy i psychosomatické problémy. Často navštívili už mnoho lékařů a nikdo jejich dětem nedokázal pomoci. A tak kontaktují ANA.

Základ: diagnostika, anamnéza a poznání pravdy

„Prvním naším krokem je diagnostika. Vstupní psychologické vyšetření musí být velmi po-

drobné, týká se intelektu, školní připravenosti, psychiky, pozornosti, osobnosti… Základem úspěchu totiž je, aby samy děti poznaly, proč se jim to nebo ono děje. Často vůbec netuší, že jsou v některé oblasti nadané a v jiné handicapované. A nemyslete si, že výsledky vyšetření nechápou – i ty v předškolním věku po poznání pravdy často vyloženě touží. Podobně důležitá je podrobná anamnéza – od prenatálního vývoje do současnosti. Zjišťujeme, jak se dítě vyvíjelo a pohybovalo, jak se chovalo jako miminko, jak to u něj bylo s kojením, spánkem… I to mnoho napoví. Výsledky pak zpracujeme a následuje konzultace s rodiči. Vysvětlíme jim všechny příčiny a následky i návrh dalšího postupu. A už to mnohdy vykoná spoustu terapeutické práce. Dítě si o sobě třeba dosud myslelo, že je hloupé, a najednou zjistí, že je ve skutečnosti šikovné. Nebo rodiče se mohli domnívat, že jejich dítě nic neumí a je nezvladatelné. A když jim vysvětlíme příčiny jeho chování, často jsou úplně v šoku – protože mu např. křivdili nebo očekávali něco zcela jiného. Následuje mnoho otázek, ale také obrovská úleva," usmívá se Smítková.

Některým rodinám vysvětlení problému stačí a chtějí si s ním poradit samy. Jiné se stanou pravidelnými návštěvníky ANA. Jen tak totiž mohou plně využívat hlavní výhody sdružení – dlouhodobou péči, vzájemné setkávání rodin s obdobnými problémy a společné akce. Těžištěm práce Akademie nadání se v této fázi stávají kluby, při kterých se děti scházejí, vzájemně poznávají, hrají společenské hry, učí se atd. „Děti vidí, že nejsou samy, že těch s podobnými problémy je víc. Mají si mezi sebou o čem povídat, zvykají si na společnost většího množství lidí. A pokrok bývá rychlý – děti, které dříve při představě komunikace s neznámými lidmi prožívaly silnou úzkost, si zde najdou kamarády. Naučí se respektovat ostatní i vážit si samy sebe, učí se tolerovat zvláštnosti ostatních. Vždycky nás potěší, když přijde něčí maminka a říká: To je zázrak, náš syn si až doteď s žádnými dětmi nepovídal, celé dny mlčel a z cizích lidí měl hrůzu. A najednou se směje, má radost, našel si přátele a ve škole se chová mnohem lépe," říká spoluzakladatelka Akademie nadání. Výhodou klubů je i to, že starší děti vidí ty mladší, které sem přijdou poprvé, a uvědomí si, že dříve byly v jejich pozici. A také to, jaký pokrok už udělaly. Nezřídka se samy od sebe začnou snažit těm novým pomáhat. Samozřejmě ne vždy se vše podaří, pracovníci ANA musí při klubech řešit nejeden problém nebo konflikt. U každého jednotlivého dítěte je nezbytné předvídat reakce na různé události a některým se i snažit předcházet nebo od nich odvést pozornost.

Personální i finanční problémy

Kromě klubů Akademie nadání organizuje i rozsáhlejší akce – např. příměstské tábory, exkurze, víkendové pobyty, interaktivní představení, výlety nebo tvořivé dílny a různé zájmové kroužky. Některé jsou určeny jen pro klienty, při jiných je naopak cílem, aby děti z ANA navázaly kontakt s ostatními. Při tom všem ANA spoléhá jak na své spolupracovníky, tak na externí pomocníky a lektory. „Někdy nám pomáhají i dobrovolníci – třeba z řad rodičů nebo studenti psychologie, kteří zde získávají odbornou praxi. Velký problém však je sehnat kvalitního psychologa, který by měl o tuto oblast zájem a zapojil se do činnosti ANA," popisuje personální potíže Smítková. Financování všech aktivit ANA je náročnou mozaikou. „Každý člen Akademie nadání platí příspěvek 1000 Kč ročně. Všechny naše akce – kluby, kroužky atd. – jsou placené, avšak ne za účelem zisku, ale zaplacení nájemného, energií a platů. Mnoho práce se zde udělá zadarmo na bázi dobrovolnictví. Důležité jsou pro nás sponzorské dary – od firem i samotných rodičů. Obvykle jsou určeny na konkrétní věci: hry, míče na cvičení apod. Usilujeme i o získávání dotací, zatím jsme uspěli s několika menšími od kraje nebo magistrátu. Také máme zakázku od Plzeňského kraje – vypracováváme metodiku pro dětské domovy," vypočítává Ivana Smítková nemnohé zdroje peněz.

A jak dlouho Akademie nadání o jednotlivé děti pečuje? „To je velmi různé. Když je problém důsledkem konkrétní události – např. rozchodu rodičů, dá se po čase překonat a odezní. U někoho se potíže mohou po čase vrátit – i dítě, které už k nám nedochází, může destabilizovat třeba změna prostředí při přestupu do jiné školy. Pak se rodiče ozvou a terapie pokračuje. U těžších poruch jsou odborný dohled a péče dlouhodobé nebo dokonce trvalé. Někteří rodiče, jejichž děti už k nám pravidelně nechodí, se občas ozvou kvůli konzultaci nebo se s potomkem zúčastní nějakého výletu či pobytu. Často to zdůvodňují tím, že jim i jejich dětem je s námi prostě dobře. A z toho máme velkou radost," uzavírá Ivana Smítková.

ANA
AKADEMIE NADÁNÍ o.s.
prostor pro setkávání
výjimečných dětí a jejich rodin

| Aspergerův syndrom (AS)

Jde o poruchu autistického spektra, která se vyznačuje narušením v oblasti sociální interakce, komunikace a představivosti. Projevuje se sníženou kvalitou sociální interakce, dodržováním zaběhnutých rituálů v chování, omezenou nebo netypickou mimikou a gestikulací, stereotypními zájmy, problémy s porozuměním ironie, humoru a metafor. Intelekt je v pásmu normy, někteří jedinci s AS mají výrazné intelektové nadání. Děti s AS mají nevyrovnaný vývojový profil. Jejich intelekt je normální, sociální a emoční dovednosti však vždy výrazně zaostávají za jejich kognitivním vývojem. Pro děti a někdy i dospělé s AS je náročné rozlišit, které chování je sociálně přijatelné a které ne. Nerozumějí významu zdvořilostních gest (narozeninové přání apod.), uniká jim smysl společenských formalit. Je pro ně náročné přijmout nebo vyjádřit kompliment, kritiku či gratulaci. Chybí jim flexibilita a přizpůsobivost, těžce nesou změny. Bývají perfekcionističtí, často odmítají novou aktivitu, protože si nejsou jisti, jestli ji dokonale zvládnou. Jsou extrémně kritičtí k vlastním nedostatkům i chybám ostatních. Mezi silné stránky lidí s AS patří čestnost, respektování pravidel, spolehlivost, důslednost a cit pro detail.

| Akademie nadání o. s.

Doudlevecká 36, 301 00 Plzeň
tel.: +420 604 516 861
e-mail: lvSmitkova@seznam.cz
www.a-na.webnode.cz
www.akademie-nadani.cz

Činnost ANA můžete podpořit darem směřovaným na účet č. 234624537/0300.

JSEM SÁM
SEBOU
Zumba
Lady Latin dance
Flirt Dance
www.centrumtance.cz
Tel. 266 190 300
Praha
Brno
Plzeň
centrum tance
POHYBEM KE ZDRAVÍ A KRÁSE

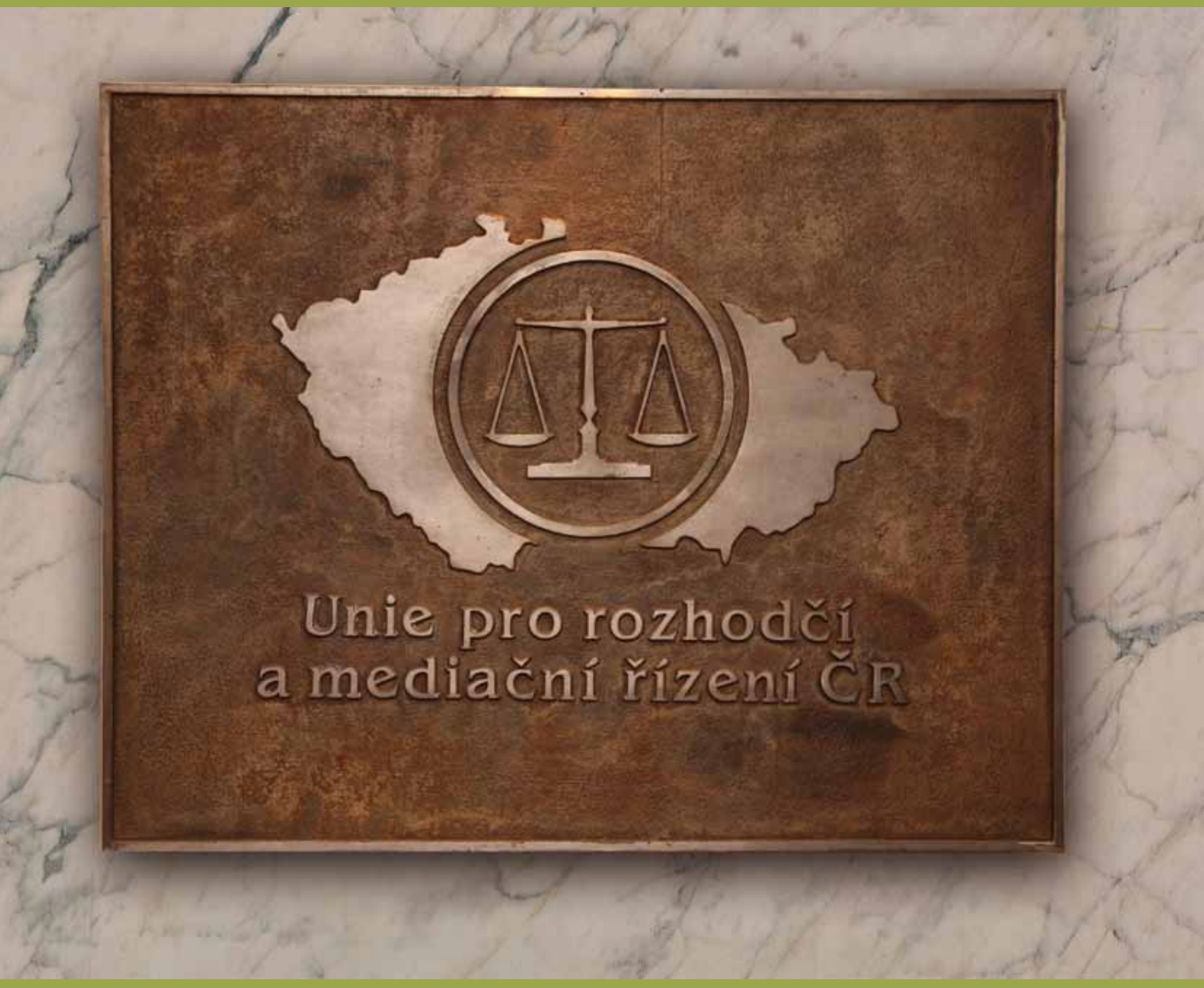

Jak šel rok 2011 v Unii

Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR se v průběhu roku 2011 opět nevěnovala pouze své hlavní náplni – servisní činnosti spojené s rozhodčím řízením a mediacemi – ale zapojovala se i do společenských, sportovních, vzdělávacích a dalších aktivit. Přinášíme vám přehled některých událostí, kterými naše společnost v loňském roce žila a které její tým mnohdy posunuly zase o kousek dále.

Vzdělávání

Díky vzdělávacím akcím pořádaným našim týmem i našimi partnery si aktuální informace o arbitráži a související problematice v roce 2011 vyslechly desítky podnikatelů z celé republiky. Nejfrekventovanější vzdělávací akcí Unie se loni stal seminář Rozhodčí řízení – efektivní nástroj na řešení pohledávek, který se koná každý měsíc přímo v našem sídle. Jeho cílem je představit posluchačům arbitráž jako moderní metodu řešení sporů se všemi jejími výhodami, právními důsledky a způsoby využití v praxi. Výklad probíhá v malých skupinách, což umožňuje individuální přístup přednášejících ke každému účastníkovi. Zájemci tak zde mají jedinečnou možnost probrat s lektory konkrétní dotazy a případy, na což na větších akcích obvykle nezbývá prostor.
Velký zájem podnikatelé projevují o firemní školení poskytované našimi odborníky. Jsou přizpůsobena potřebám konkrétního objednatele a jejich cílem je naučit zaměstnance přicházející do styku s pohledávkami (zejména obchodní zástupce, ale i manažery, vedení společností či osoby mající v kompetenci správu pohledávek) pracovat s výhodami rozhodčího řízení. Lektoři zde pomohou se zavedením rozhodčích doložek do praxe, stejně jako s argumentací pro jednotlivé pracovníky. Vysvětlí, jak používat obchodní dokumenty s rozhodčí doložkou, jak reagovat na dotazy, jak pracovat s dlužníky apod. Mezi spokojené absolventy firemního školení patří např. týmy společností .A.S.A., Barum Continental, Cement Hranice, FULGUR BATTMAN, GUMOTEX, Pipelife Czech nebo VPO Protivanov.
Vedle zmíněných vlastních akcí jsme se loni podíleli také na seminářích a workshopech externích partnerů. Jedním z nich se stal praktický seminář s názvem Jak na pohledávky!, který se konal 2. listopadu 2011 v sídle RHK Brno. Přednášející seznámili posluchače s jednotlivými fázemi pohledávek od jejich vzniku přes financování až po vymáhání. Kromě odborníků z našeho týmu zde se svými příspěvky vystoupili také specialisté z ČSOB a ČSOB Factoring, stejně jako zástupci Institute of Credit Management.

Sport

Kořenecké hřiště přivítalo 2. září 2011 už třetí ročník populárního turnaje GOLF CUP UNIE PRO ROZHODČÍ A MEDIAČNÍ ŘÍZENÍ ČR 2011. Desítky hráčů si v krásném letním počasí užily hru na grínech, na nehráče čekala golfová akademie s předvedením hry a výcvikem vedeným zkušenými trenéry. A jak je na turnajích pořádaných Unií už tradicí, připraven byl i další rozmanitý program. Na nejodvážnější čekal elektrický rodeo býk, na milovníky her Mobilní Casino, na příznivce golfové módy přehlídka nejnovější kolekce návrhářky Kamily Vodochodské a na motoristické nadšence luxusní vozy Peugeot. Všichni si mohli užít ochutnávky skvělých doutníků, rumů, vín, sektů a belgické čokolády. Příjemně strávený den završila Last Summer Night Party, kterou kromě míchaných koktejlů rozproudila i hudba skupiny WooDoo, ohňostroj u klubovny a grilování selátek. Ortodoxní golfisté si ještě za úplné tmy zahráli se svítícími míčky miniturnaj „noční odveta“. Prostě pohodová akce s příjemnou atmosférou, na kterou se dlouho vzpomíná…
Ještě v tomtéž měsíci se tým Unie přesunul z grínu na fotbalové hřiště. Družstvo sestavené z našich zaměstnanců se totiž 10. září 2011 už potřetí v řadě zúčastnilo turnaje v malé kopané, který byl součástí 6. ročníku sportovního a společenského dne v Kozlovicích s názvem 0 exekutorské kladivo. Pořadatelem akce se opět stal Exekutorský úřad Přerov. Fotbalisté Unie nechali na hřišti všechno, jednomu ze soupeřů nasázeli dokonce šest gólů a třeba s konečným vítězem turnaje – týmem Exekutorského úřadu Přerov – remizovali 1:1. Došli do čtvrtfinále, kde je družstvo města Rýmařova – trojnásobný vítěz turnaje – vyřadilo až „náhlou smrtí“ v prodloužení.

Dobročinnost a sponzoring

Dlouhodobě podporujeme činnost Nadačního fondu Modrý hroch, který pečuje o poraněné děti. Součástí turnaje GOLF CUP UNIE PRO ROZHODČÍ A MEDIAČNÍ ŘÍZENÍ ČR 2011 se proto staly vložené dobročinné soutěže ve prospěch tohoto fondu, a to na hřišti i na akademii. Přímo na grínu se např. hráči mohli utkat s profesionální hráčkou Melánií Vendelbergerovou, které je sice teprve deset let, ale její handicap je ještě o něco nižší… Novinkou se letos stala tombola, jejíž výtěžek byl připočten k výtěžku dobročinných soutěží. A ceny byly více než lákavé – objevily se mezi nimi např. stříbrné mince, víkendový pobyt v designovém hotelu nebo značkové golfové vybavení. Celkem se nám pro Nadační fond Modrý hroch podařilo získat více než 38 000 korun.
Ve světě sportu se dařilo střelci v brokové disciplíně trap Davidu Kosteleckému, jehož trénink Unie finančně podporuje. Na srpnovém mistrovství Evropy v Bělehradu vystřílel kmotr magazínu Satisfakce stříbro, v soutěži družstev pak trojice Kostelecký, Gach a Lipták dosáhla ve vyrovnaném světovém rekordu až na medaili zlatou. Zatímco v týmové soutěži Češi porazili všechny soupeře, v individuálním závodě Kosteleckého překonal pouze Slovák Erik Varga. Také zářijové mistrovství světa se stalo svědkem Kosteleckého spanilé jízdy. V soutěži jednotlivců minul pouhé čtyři ze 150 terčů a získal stříbrnou medaili, stejného umístění dosáhla česká trojice i ve družstvech. Když srovnáme uvedené výsledky s hlavními Kosteleckého konkurenty v této nabité disciplíně, musíme medailovou smrsť ocenit ještě více – takhle stabilní formu měl loni málokdo…

Umění

Nezapomínáme ani na podporu uměleckých projektů. Proto jsme se v březnu 2011 stali partnerem výstavy abstraktního umění Obrazy Radovana Krause. Vernisáž přilákala 17. března 2011 do Galerie 99 v Břeclavi několik desítek zájemců, kteří si mohli prohlédnout kolekci autorových abstraktních děl převážně z roku 2010. Slavnostním večerem hosty prováděl bavič a moderátor Petr Novotný společně s manažerkou výstavy Pavlínou Vavříčkovou. Součástí akce se stalo také losování, při němž jeden z hostů získal zdarma vybrané Krausovo dílo. S autorem jsme vás blíže seznámili i rozsáhlým rozhovorem v Satisfakci 2/2011.

Partnerství

V roce 2011 pokračovala již dříve navázaná partnerství Unie a vzniklo několik dalších. Trvalo např. partnerství s největší tuzemskou vzdělávací agenturou top vision. V jeho rámci se Unie mj. stala mediálním partnerem Strategického fóra – prestižního setkání top manažerů a osobností business sféry, které se uskutečnilo ve dnech 8.–9. prosince 2011 v hotelu Zámek Štiřín. Tato akce je každým rokem místem diskuzí více než stovky významných postav české podnikatelské a politické sféry. Unie jako mediální partner prezentovala Strategické fórum i další aktivity pořadatele např. ve svém elektronickém newsletteru a v magazínu Satisfakce.
V mediální oblasti úspěšně pokračovalo naše partnerství např. s časopisem Golf, navázali jsme

také nová – mj. s časopisy Brno Business a Leaders Magazine.

Ocenění

Náš lifestylový magazín dosáhl v roce 2011 několika významných úspěchů v soutěžích zaměřených na public relations. Zaskvěl se především v 6. ročníku prestižní soutěže Česká cena za PR, kde v kategorii Klasická firemní média obsadil 1. místo a byl tak ohodnocen jako nejlepší firemní časopis ze všech přihlášených projektů. Vítězství magazínu Unie podtrhl i fakt, že porota se rozhodla neudělit cenu za 2. ani 3. místo, čímž dala najevo odstup mezi úrovní Satisfakce a ostatních periodik, která s ní postoupila do nejužšího finále. Redakční tým úspěch potěšil a stále těší o to více, že drtivou většinu oceněných projektů pro zadavatele vytvářely renomované PR agentury, zatímco Satisfakce vzniká kompletně in-house.

Společně s elektronickým newsletterem Unie se Satisfakce neztratila ani v soutěži firemních publikací Zlatý středník 2010. V konkurenci desítek tištěných i elektronických periodik obě média získala prestižní ocenění Rated – Certifikát profesionální úrovně.

Soutěž Zlatý středník (vyhlašovaná PR Klubem a podporovaná mj. Asociací Public Relations Agentur) hodnotí a oceňuje firemní periodické a neperiodické publikace, které jsou určeny k reprezentaci společností či prezentaci výrobků a služeb vůči zákazníkům, obchodním partnerům nebo zaměstnancům.

Komunikace

Aby se vám na našich webových stránkách pohybovalo ještě pohodlněji, provedli jsme na nich v loňském roce několik změn. Především jsme redesignovali titulní stranu, která je nyní přehlednější i atraktivnější. Naleznete na ní také více aktualit nejen z dění v naší společnosti, stejně jako jednoznačně definovanou vizi a poslání, které se snažíme prosazovat ve všech oblastech našich aktivit. Aktualizací prošla také struktura webu, která je nyní jednodušší i intuitivnější a rychleji vás tak přivede přesně k těm informacím, které právě hledáte.

Za úpravami webových stránek nezaostaly ani tištěné materiály. Ve druhé polovině roku jsme totiž vydali zcela nově koncipované informační brožury s názvem Unie pro rozhodčí a mediační

řízení ČR a Rozhodčí řízení a rozhodčí smlouvy. Na první pohled zaujme už jejich exkluzivní úprava – obálka s parciálním lakem či celobarevný tisk s mnoha fotografiemi, ještě větších úprav však doznal textový obsah. V prvně jmenované brožuře naleznete především naši vizi a filozofii, údaje z historie společnosti, přehled našich služeb a reference. Druhá brožura pak čtenáře seznámí se všemi aspekty rozhodčího řízení: s jeho historií a užíváním v ČR i ve světě, s důležitými souvisejícími dokumenty, průběhem i právními důsledky. Nechybí přehled a popis rozhodčích smluv a návod na jejich užívání v praxi. V elektronické podobě jdou obě brožury dostupné i na našem webu: www.urmr.cz/brozury. Vedle webových stránek a brožur loni zůstaly otevřené i všechny další komunikační kanály Unie: magazín Satisfakce, elektronické newslettery i profily na sociálních sítích Facebook a Twitter. Zde všude jste se mohli průběžně seznamovat se vším důležitým a zajímavým, co se v naší společnosti odehrálo. Věnovali jsme se však i světu rozhodčího řízení – především novelizaci zákona o rozhodčím řízení, k níž jsme vám zejména ve druhé polovině roku 2011 pravidelně poskytovali aktuální informace. V téže době jsme pro vás připravili také zbrusu nový profil Unie na sociální síti Google Plus, kde od té doby nacházíte např. pozvánky na vzdělávací a další akce, fotogalerie, právní články, reference či nové služby a partnery, stejně jako legislativní změny nebo zajímavé případy z oblasti arbitráže.

text a foto Miroslav Mašek

text Lenka Pospíšilová, foto archiv Josefa Klíra

Josef Klír:

Definitivní maximalismus

„Nikdy jsem se za návrháře moc nepovažoval," říká Josef Klír. „Bavilo mě dělat hadříky, mám nápady a jsem rád, že se líbí. Že jsem návrhář, jsem se dočetl před lety v novinách," vysvětluje jeden z našich nejoblíbenějších tvůrců svůj pohled na vlastní vklad do světa módy. Dosud si vysloužil přezdívky Český John Galliano, Král korzetů... Jaká bude další?

Pocházíte z Varnsdorfu, textilního města. Mělo to vliv na výběr profese?

Myslím, že ne, protože jsem tam vychodil jen první třídu, pak jsme se odstěhovali do Podkrkonoší. Ale vraceli jsme se k širší rodině, takže textilní souvislosti jsem vnímal. Mám uloženo v hlavě, že Varnsdorf znamená Elite a Velveta, ale že by mě to podnítilo, abych šel studovat textilku, to ne. Spíš mě ovlivnila sestra a maminka.

Jak vypadalo to ovlivňování?

Sestra je o osm let starší a sama si šila. Tehdy byl takový boom, že se nosily doktorské kalhoty. A jak tady zboží moc nebylo, bylo těžké sehnat i ty doktorské kalhoty. Následovalo různé barvení, batikování… To byla jedna věc, co mi utkvěla. Také si pamatuji, že se sestra vracela do Varnsdorfu za kamarádkami a kupovala tam látky nebo pro ně jezdila do Německa a za pár východoněmeckých marek pořizovala docela dobré materiály, a pak si šila.
Maminka sice říkala, že si vždycky chtěla šít, ale nikdy na to nedošlo, nicméně skvěle plete na stroji i v ruce, háčkuje … Myslím, že trpělivost jsem zdědil po ní. Byla neskutečně zlatá… Já si třeba vymyslel nějaký svetr, ona ho začala plést a já jí ve chvíli, kdy už měla záda skoro hotová, řekl, že nevypadá tak, jak jsem si představoval. A ona to vypárala a začala znovu. O to větší radost pak měla, když jsem svetr dlouho nosil.

Výsledkem ovlivňování tedy byla textilní průmyslovka v Liberci?

Studoval jsem obor oděvnictví. Vždycky jsme byli trochu okrajoví, i když si myslím, že popularitu škole jsme získávali spíš my než ty čistě technické textilní profese jako tkalci a přadláci. Bylo nám vtloukáno do hlavy, že po maturitě budeme mistři v tovární výrobě. A když přijde návrhář s modelem, my jeho návrh technologicky rozpracujeme, vytvoříme nákres a rozčleníme model do jednotlivých operací tak, aby na konci řady krejčových vypadl hotový výrobek.

Co vás tehdy nejvíc bavilo?

Vždy mě zajímaly technologie. Navíc jsem měl obrovské štěstí na profesory vybavené klasickou krejčovskou průpravou. Předali nám maximum informací a zkušeností, které pak člověk v průběhu života používá. Důrazem na krejčovinu ve mně rozvíjeli předpoklady pro tvoření. Chodili jsme na exkurze do továren a mě moc zajímalo, jak co vzniká. Člověk se naučil pracovat s reálem, ale podvědomě. Papír snese hodně… Můžu si vymyslet snová hedvábná oblaka nad hlavou, ale co je tam udrží, aby to vypadalo pořád snově…

„Autorovi džínoviny bych dal Nobelovu cenu.“

Už od školy jsem rád experimentoval s džínovinou, která se stala jedním z nejpoužívanějších materiálů v mém ateliéru. Zákazníci si nechávají šít džíny na míru, řešíme obvyklé střihové variace a samozřejmě není problém ušít z rifloviny sexy korzet nebo svatební šaty ala rocková nevěsta.

Člověku, který vymyslel džínovinu, bych dal Nobelovu cenu. Navíc má tento materiál nesporno výhodu v tom, že nošením získává patinu a každý si ho může nějak sám doladit.

| Josef Klír

Absolvent SPŠ textilní v Liberci a vítěz v soutěži Mladý módní tvůrce 1988 založil svou společnost Definitely in! v roce 1999 a později JKJ pro denimové kolekce. Připravoval kolekce pro několik ročníků Miss ČR a Miss Slovenska, obléká hvězdy showbusinessu včetně Ilony Csákové, Leony Machálkové, Haliny Pawlowské, skupiny Support Lesbiens nebo Terezy Černochové. Dvakrát získal titul Svatební šaty roku, v roce 2006 debutoval na týdnu módy v New Yorku. Vytvořil návrhy hodinek Prim, kolekci porcelánu, brýlí i diamantové šperky pro DWC. Věnuje se také interiérovému designu.

www.josefklir.cz

Dnes máte ateliér na Vinohradské, ale vždycky to tak nebylo.
Po jedenácti letech, které jsem strávil v zastrčené uličce na Malé Straně, kam chodili lidé jen cíleně, jsem moc rád, že jsme se před dvěma lety rozhodli přestěhovat ateliér sem na Vinohradskou 53. Tady je provoz a lidé procházejí okolo, zastavují se, komentují, co vidí za výlohou.
Paní vedle z finančáku, když byly na cigáru, řešily, co že je na těch šatech tak složitého a co že to nutím lidem do hlavy, když jsem tam beztak nacpal nějaké trubky na vodu a prodávám to jako úžasný model.

Natáčíte si to?
Dát tam skrytou kameru? To by stálo za úvahu.

A konfrontovat komentáře se vzhledem mluvčích.
Lépe bez komentáře. Nikdy jsem nebyl z těch, kteří by negativně hodnotili lidi okolo sebe. Spíš

jsem se na každém snažil vidět to hezké. Když k nám přijde zákazník a řekne, jaké nedostatky na své postavě shledává, snažím se je modelem potlačit a zdůraznit to, v čem si je jistý v kramflecích. Je to trošku psychologie. Jsem přesvědčený, že bych měl zákazníkovi modelem sebevědomí zvednout.

Jak se vyvíjí český vkus v oblasti módy?
Češi se naučili strašně rychle všechno zkritizovat a už se nekoukají na to, že někdo za tím práci opravdu nechal. V Češích je uložený… Teď mě napadlo strašné slovo… „Stádismus". Jak jsme byli striktně vedení a nic nikde nebylo, pokračujeme v tom i dnes. Ačkoliv už se značkovými věcmi a možností docela dobrých nákupů, ale přijde mi, že vkus a individualismus trošku přebíjí hamižnost. Pro mě je třeba důležité mít jednou za čas super věc, ne spoustu levných. K tomu ale člověk musí dojít. Jsem v podstatě konzervativní člověk, i když se tomu tvrzení mnozí smějí. Jsem raději, když se mi nový kousek hodí k ostatním věcem, co už mám, a když vím, že mi v šatníku zůstane dlouho. Ale nebyl jsem takový ve dvaceti, je to někdy delší cesta.

A v modelech pro klienty experimentátor jste.
To určitě. Snažím se lidi někam navést. Klienti, které jsem si jakoby nasbíral, se zpravidla vracejí párkrát do roka, nechají si ušít pár kousků, které se dají kombinovat. Vytvářím je pro ně s tím, že mi důvěřují. Vím, co jsem pro ně dělal v minulosti, a je třeba, aby to navazovalo. Samozřejmě existuje riziko, že se nevrátí, ale pro mě je klient, který se vrátí po páté nebo po šesté, daleko větší závazek a zodpovědnost než někdo úplně nový. Snažím se lidi trochu formovat, ovšem ve smyslu odvahy. Když vezmu zákaznice, ženy… Bojíte se ukázat to, co je na vás krásné. Klasická věta: „To nemůžu obléknout, to nosí ty vaše modelky." Jasně, že modelky měří metr osmdesát, modely často mají vlečku, aby přehlídky byly emotivnější, pompéznější. V momentě, kdy si ty šaty někdo vyzkouší a potřebuje cokoliv poupravit, zkrátit délku, přidat páseček… Tyto detaily patří k tomu, aby pak ten, komu se model líbil na modelce, ho měl rád i sám na sobě. Chlapi s tím problém nemají – když se pro něco nadchnou. Pokud to uvidí na modelovi jiné postavy, zeptají se, jestli by to šlo. A pokud vidí, že je postava stejná, neřeší to a řeknou: „To chci." Ale vy ženské jste až přehnaně upjaté.

To bych lehce zdůvodnila: Zaprvé, dnešní požadavky na vzhled mají ženy k tomu, aby byly velmi sebekritické. A zadruhé, často pracují v ženském kolektivu, kde mnohdy panuje velká kritičnost. V takové situaci je třeba, aby žena napřed nabyla sebevědomí a řekla si: „V tomto dnes půjdu a vlezte mi, vy důry, na záda." Což je často problém.
Teď jste to krásně opsala, protože moment „důrismu" je to, co ženám vytvoří pevnou půdu pod nohama. Shodujeme se s Wladkem, který se stará o manažerské věci, že nechceme v dnešní době spousty značkových věcí i běžně dostupné konfekce, která, klobouk dolů, je mnohdy výborná, nechceme vytvářet kolekce jaro-léto, podzim-zima. Když někdo přijde a chce se podívat na moje věci, v horní části ateliéru má možnost vidět portfolio značky Josef Klír, a bude-li chtít něco vyzkoušet, má možnost. Patří k tomu i kabelky, sluneční brýle, ponožky… Pokud si ho to získá a přijde si třeba něco nechat ušít na zakázku. To je věc, na níž chceme pracovat tak, aby byla víc než stoprocentní.

„Při tvorbě pro miss je třeba každý rok přijít s něčím novým."

Jaké to je, ve srovnání s obvyklými klienty, připravovat kolekci pro miss?
Oblékal jsem těch soutěží hodně u nás i na Slovensku. Zapletalovské miss v letech 2000 a myslím 2008. A v roce 2000 mě v Karlových Varech oslovila Silvia Lakatošová s nabídkou spolupráce na Miss Slovenské republiky a Miss Universe. Asi největší nápor byl, když jsem v letech 2007 a 2008 oblékal Miss ČR i SR a finální večery byly týden po sobě. Samozřejmě se vše chystá dopředu, ale ve finálovém týdnu jsou od středy nácviky a všechno jsem měl na starosti i jako stylista. Pro dvanáct finalistek je třeba vytvořit úvodní kolekci, kolekci na přehlídkovou část a další na závěrečné dekorování, takže je to 36 šatů, které vidí celá republika. Každý rok je třeba přijít s něčím úplně jiným. Druhý rok – ačkoliv nejsem z těch, kteří by často používali černou – jsem připravil černo-šedou, černo-stříbrnou kolekci a měl jsem velmi pozitivní odezvu. Když pak před porotou přišla pochvala přímo od pana Zapletala – řekl, že za dvacet let to byla nejlepší kolekce šatů pro miss – to samozřejmě zahřeje. Těší mě, že jsem schopen udělat věci, které i pro režiséra Adamce byla radost snímat. Dokonce při přehlídkách trval na celkových záběrech… Vždy se zaměřil na to, aby šaty byly dobře vidět.

V posledních letech jste začal navrhovat také hodinky, brýle, porcelán…
Hodinky byly jednorázová záležitost, ale zajímavá. Spolupráce vznikla v návaznosti na soutěž Pretty Woman, kterou moderovala Halina Pawlowská. Pro tuto příležitost jsme jí šili tyrkysovo-černé korzetové šaty. Rok poté mě jeden z partnerů, firma Prim, oslovil, abych navrhnul hodinky pro vítězku soutěže. Nakonec z toho byly tři modely, dva dámské a jeden pánský. Ty pánské jsem samozřejmě navrhoval tak, aby se líbily i mně a chtěl jsem je nosit.
A porcelán? Na základě fotky z prvního kalendáře v roce 2003 jednoho dne zazvonil telefon a volali z porcelánky ve Staré Roli, která už dnes bohužel neexistuje. Na jednání přijeli s konkrétní představou, protože na webu viděli šaty z kalendáře plus takovou snovou hedvábnou krinolínu. V dobrém se mě pokoušeli přimět, abych jen „propůjčil" své jméno na už hotový návrh dekoru. Ale nedokážu se podepsat pod něco, co jsem nedělal, takže nakonec jsme se domluvili, že připravím kompletní návrh sám. Oranžovo-černá varianta už slaví pět let, tak jsme vloni na podzim s dceřinou společností Staré Role na Slovensku vytvořili fialovou. Hodně si ji lidé objednávali před Vánocemi. Na porcelánu mě těší, že to není jako s oblečením: Přijde nová kolekce hadříků a pomalu za dva týdny už začnou výprodeje… Porcelán může být věčný.

Ještě jste navrhoval obal na láhev na Colu, šperky, nábytek, polštáře…
My jsme tomu dali celkový název Home Design. Nechci se architektům a bytovým designérům vměšovat do práce, ale když má člověk nápady, je podle mě jedno, kde je uplatní. Pro mě je to do určité míry relax a hra, ale proč to nenabídnout lidem, kteří třeba zrovna korzetové modely od Klíra nemusejí, ale toto by se jim líbilo.
Obal na láhev Coly souvisel s EXPEDICÍ 206, která procházela různými zeměmi a v každé měla obdržet nějakou designovou láhev. Zpočátku mi nadhazovali folklórní směr, ale to mi moc neseděl, nakonec jsem navrhnul tři takové „klírovské" a ve finále hlasovali lidé na internetu, která se do Atlanty do muzea Coca-Coly pošle. Vybrali láhev, která měla na sobě klon korzetových šatů vytvořených pro miss Ivetu Lutovskou, ty druhé dvě tu mám na památku.

„Vždy se snažím, aby přehlídka byla kus mé osoby."

Interiér hudebního klubu nebo obchodu s diamanty také nejsou zrovna obvyklé práce pro módního návrháře.
Vždy se snažím, aby přehlídka byla kus mé osoby, příběh, který chci plnohodnotně předat divákovi. Na základě toho mě majitelé hudebního klubu v Táboře oslovili. Podnětem byl kalendář na rok 2009, z něhož tam několik andělských fotografií teď visí. Byla to výzva a obrovská zodpovědnost.

Ne, že bych se bál kritiky, ale fakt je, že tudy prochází spousta lidí, hodnotí mnohdy pod vlivem alkoholu, tak aby pak zadavatelé nebyli nespokojení. Předminulý rok jsem začal často dostávat otázku, jestli se nechystám do zahraničí. Nikdy jsem si ten cíl nekladl a připadalo mi to až dětinské, protože ve svém věku nemám potřebu si něco dokazovat. Jsem vděčný za svou klientelu i za nové zákazníky. Tak jsem si říkal, že zahraničí určitě ne. A v té chvíli přišla nabídka česko-vietnamské diamantové společnosti DWC, abych navrhnul šperky. Při druhé schůzce mě oslovili, abych vytvořil design interiéru showroomu v Hanoji… V červnu 2011 byl otevírací ceremoniál.

Je na letošek něco podobného v plánu?
Musím popravdě říct, že v půlce ledna – těsně před křtem kalendáře – jsem měl pocit, že už je asi polovina roku. Takže jsme se s Wladkem rozhodli, že si letos dáme trošku klid a budeme se věnovat naší klientele. Chystáme něco na podzim, ale nerad bych předbíhal.

Jak se spolupracuje s člověkem, se kterým zároveň žijete? Není práce na škodu vztahu?
Bude to znít jako klišé, ale ke každému vztahu přistupuji, jako že je to ten pravý. A žiji ho naplno. Na základě předešlých zkušeností zní můj recept na fungující vztah: komunikace. V momentě, kdy si člověk nechá nějaké tajemství, začne to haprovat. Mám pocit, že pokud lidi spolu žijí a říkají tomu druhému, že je ta druhá půlka, se kterou tvoří celek, nejde to přece říkat s tím, že někde vzadu v hlavě budu mít nějaké „top secret“, které budu ochoten říct nejlepšímu kamarádovi, ale ne partnerovi. Tam někde začíná krach. Buďto ty choulostivé věci vztah posílí, nebo ho přivedou rychleji ke konci. A v ten moment i myslím, že je to dobře pro oba, protože si mohou najít někoho jiného a prožít s ním delší život.

Jaké profese je původně váš přítel?
Pracoval v gastronomii jako generální manažer v – podle mě – nejlepší restauraci v Bratislavě, v tom ufu nad mostem přes Dunaj. Když jsem viděl, jak si dokáže zjednat pořádek… Dokonce i při naší první společné akci, kdy jsem tam dělal přehlídku, jsem žasnul. Protože ve chvíli, kdy už mělo být všechno v restauraci sklizené, připravené na přehlídku a nebylo, tak to začalo lítat.

Vaše značka se jmenuje Definitely in! Může být dnes něco definitivní?
Definitivního není nikdy nic, ale s podtextem významu těch dvou slovíček jsem v roce 1999 zakládal svou společnost. Najednou mi to proběhlo hlavou naprosto přirozeně, protože je to nadčasové, jednoduché, ale pravdivé. Definitely in! je záležitostí osobního přístupu a pohledu na věc.

Právní rozbor: ke schválené novele zákona o rozhodčím řízení

Jak jsme vás již informovali v článcích publikovaných v našich elektronických newsletterech i zde v magazínu Satisfakce, zákon č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů prochází v současné době novelizací. Vzhledem k tomu, že prezident Václav Klaus začátkem ledna 2012 novelu podpisem schválil a legislativní proces se tak chýlí ke konci, shrnujeme zde pro vaši lepší informovanost to nejdůležitější: 1) samotný průběh novelizace, 2) změny v rozhodčím řízení ve sporech ze spotřebitelských smluv a 3) nové doporučené znění rozhodčích doložek plně odpovídající dikci zákona po novelizaci.

Průběh novelizace

Vláda v květnu 2011 předložila Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR dlouho připravovaný návrh na změnu zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů, ve znění pozdějších předpisů. V souvislosti s důvodovou zprávou k tomuto návrhu konstatovala, že rozhodčí řízení umožňuje efektivně řešit majetkový spor mimosoudní cestou a velmi dobře funguje zejména ve sporech vzniklých ze smluv uzavíraných mezi podnikateli. Nicméně u spotřebitelských sporů vznikajících ze smluv uzavřených mezi podnikatelem a fyzickou nepodnikající osobou byla současná právní úprava shledána za nevyhovující. Navrhovaná novela si tak kladla dva cíle – zvýšit ochranu spotřebitele a obnovit důvěru veřejnosti v samotné rozhodčí řízení, která byla podle vlády ochromena několika případy zneužití arbitráže.
Vláda se prostřednictvím návrhu z několika možných variant řešení vydala směrem zachování institutu samotného rozhodčího řízení. A to nejen pro řešení obchodních sporů (s ohledem na účinné fungování arbitráže v této oblasti), ale i pro řešení sporů spotřebitelských. Nicméně přistoupila k větší regulaci rozhodčího řízení v těchto sporech, a to především s důrazem na informovanost spotřebitele. Regulace rozhodčího řízení ve spotřebitelských sporech v návrhu spočívala v povinnosti sjednávání rozhodčích smluv na samostatné listině (zapovídala tedy zakomponování rozhodčím smluv ve formě rozhodčích doložek do smluv hlavních), v povinnosti uvádět stanovené obligatorní údaje v rozhodčích smlouvách, ve zpřísnění požadavků na osobu rozhodce a mimo jiné i v povinnosti samotných rozhodců rozhodovat spotřebitelské spory v souladu s právními předpisy na ochranu spotřebitele, tedy nikoliv dle zásad spravedlnosti.
Návrh novely prošel celým legislativním procesem. Po předložení Poslanecké sněmovně byl doporučen k projednání organizačním výborem Poslanecké sněmovny, ve druhém čtení byl zákon sněmovnou po obecné rozpravě projednán i s pozměňovacími návrhy. Ty nijak nezasahovaly do navrhované koncepce novelizace, týkaly se pouze dílčích bodů. Poté byl návrh po svém přijetí ve třetím čtení odeslán do Senátu. Senát následně text projednal v plenární debatě a až na výjimky s ním vyslovil souhlas. Na zmíněné výjimky se vztahovaly pozměňovací návrhy: První měl rozšířit důvody, pro které měla být v případě zrušení rozhodčího nálezu neplatná i rozhodčí smlouva, na jejímž základě byl takový nález vydán. Druhý pozměňovací návrh Senátu spočíval v zavedení povinné odborné zkoušky pro všechny rozhodce, tedy nejen pro takové rozhodce, kteří by rozhodovali spory ze spotřebitelských smluv.
Poslanecká sněmovna posléze znění novely s pozměňovacími návrhy Senátu neschválila. Ministr spravedlnosti Jiří Pospíšil k tomu uvedl, že změny v podobě zpřísnění zákonných podmínek pro výkon rozhodce, jaké obsahuje již původní návrh schválený Poslaneckou sněmovnou, jsou adekvátní tomu, jakých cílů má být regulováním rozhodčího řízení dosaženo. Rozhodčímu řízení by měla zůstat zachována vyšší míra neformálnosti oproti řízení soudnímu. Poslanecká sněmovna tak dále hlasovala o návrhu zákona v původním znění, v němž byl postoupen Senátu, přičemž tento návrh byl schválen téměř jednomyslně. Předseda Poslanecké sněmovny ho poté postoupil prezidentu republiky, který návrh dne 2. ledna 2012 podepsal a schválil tak novelu zákona o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů.
Novelizovaný zákon o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů nabývá účinnosti prvním dnem třetího měsíce následujícího po dni jeho vyhlášení. A protože byl ve Sbírce zákonů publikován 17. ledna, nabude účinnosti 1. dubna 2012.

Změny v rozhodčím řízení ve sporech ze spotřebitelských smluv

Výše popsaná novela zákona přinese nejvíce změn v oblasti rozhodčího řízení ve sporech ze spotřebitelských smluv. Ty nejdůležitější si zde pro usnadnění práce při sjednávání rozhodčích smluv se spotřebiteli uvedeme:
Novela předně zakazuje se spotřebiteli sjednávat rozhodčí smlouvu ve formě rozhodčí doložky jako součást podmínek, jimiž se řídí smlouva hlavní. Platná bude tedy pouze taková rozhodčí smlouva, která bude sjednána samostatně, přičemž bude opatřena podpisy smluvních stran. Tato podmínka míří tedy pouze k ochraně spotřebitelů a nebude platit obecně. V případě obchodněprávních vztahů sjednávaných mezi podnikateli možnost sjednávat rozhodčí smlouvy ve formě rozhodčích doložek v podmínkách, jimiž se řídí smlouva hlavní, samozřejmě zůstává.
Podnikatel bude v souladu s novelou povinen poskytnout spotřebiteli náležité vysvětlení důsledků pro něho vyplývajících z uzavření rozhodčí smlouvy, a to tak, aby je spotřebitel byl schopen posoudit. Rozhodčí smlouva uzavřená za výše uvedených podmínek, tedy se spotřebitelem, bude muset obsahovat zákonem taxativně vyjmenované náležitosti: pravdivé, přesné a úplné informace o rozhodci, způsobu zahájení a formě vedení rozhodčího řízení, odměně rozhodce, předpokládaných druzích nákladů, které mohou spotřebiteli v rozhodčím řízení vzniknout, a pravidlech jejich přiznání, místu konání rozhodčího řízení, způsobu doručení rozhodčího nálezu spotřebiteli a nakonec i o skutečnosti, že rozhodčí nález je vykonatelný.
Kromě výslovného požadavku na bezúhonnost každého rozhodce klade novela na osobu rozhodce, která bude jmenována k řešení sporů ze spotřebitelských smluv, i další požadavek. Takovým rozhodcem bude moci být jmenována pouze osoba, která bude zapsána v seznamu vedeném Ministerstvem spravedlnosti, tedy osoba, která získala vysokoškolské vzdělání v oboru právo zejména v magisterském studijním programu na vysoké škole v České republice.
Rozhodčí řízení ve sporech ze spotřebitelských smluv bude rovněž nutno vést v souladu s předpisy stanovenými na ochranu spotřebitele, tedy nikoliv dle zásad spravedlnosti jako u obchodněprávních sporů, přičemž rozhodčí nález bude vždy nutno odůvodnit.

Nové doporučené znění rozhodčích doložek

Právníci Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR pro vás s ohledem na vyvíjející se legislativu připravili v předstihu již loni nové doporučené znění rozhodčích doložek. Tyto doložky jsou určeny pro řešení sporů vznikajících z obchodně právních vztahů mezi podnikateli a jsou volně dostupné na našem webu:

www.urmr.cz/dolozky. Jejich znění odpovídá dikci zákona o rozhodčím řízení ve znění před novelou i po ní, což eliminuje jakékoliv možné komplikace. Důvody úpravy textu předchozích rozhodčích doložek jsou podrobně rozebrány v časopisu Satisfakce 03/2011 na straně 64–65, zde si proto ty nejdůležitější pouze shrneme.

Nejmarkantnějším důvodem změny doporučeného znění doložek byla výše rozebraná novela zákona o rozhodčím řízení. Dalším neméně důležitým důvodem byla reakce na vyvíjející se judikaturu českých soudů, která se staví k některým aspektům arbitráže rozporuplně. Při této úpravě jsme tedy byli vedeni snahou předejít všem nejasnostem, které by mohly s novelou zákona o rozhodčím řízení nastat, a snahou eliminovat všechny, byť jen teoretické, možnosti, že by české soudy svá dřívější rozhodnutí zcela neadekvátně aplikovaly na rozhodčí nálezy vydané rozhodci sdruženými u Unie.

Když se krátce podíváme na jednotlivé změny v doporučeném znění rozhodčích doložek, povšimneme si ohledně možnosti výběru rozhodce, že novela zákona o rozhodčím řízení připouští ve svém § 7 odst. 1 delegovat pravomoc k tomuto úkonu na třetí osobu. Nové znění doložek je postaveno právě na tomto způsobu určení rozhodce, přičemž strany výslovně k takovému výběru pověřují předsedu představenstva Unie. A taktéž ho pověřují, aby k výběru rozhodce zmocnil další osobu. (Novela zákona ve stejném ustanovení připouští, aby byl rozhodce určen i způsobem uvedeným v pravidlech pro rozhodčí řízení podle § 19 odst. 4 novely. Podle tohoto způsobu může být v pravidlech určen i postup rozhodce v rozhodčím řízení, nicméně taková pravidla musejí být k rozhodčí smlouvě přiložena, což by v praxi přinášelo značné komplikace.)

Abychom dále posílili právní jistotu smluvních stran, obsahuje doporučené znění rozhodčích doložek nyní také informace o místě podání žaloby, konání rozhodčího řízení a doručovací adrese rozhodce. S ohledem na v předchozím odstavci zmíněné komplikace při odkazu na pravidla rozhodčího řízení, jaké přináší novela zákona, si strany v nových rozhodčích doložkách výslovně sjednávají procesní pravidla rozhodčího řízení. A to zejména možnost vedení celého řízení písemnou formou bez ústního jednání a zproštění mlčenlivosti rozhodce v nezbytně nutném rozsahu pro účely administrativních a ekonomických činností souvisejících s předmětným rozhodčím řízením – v zájmu urychlení celého rozhodčího řízení. Rozhodčí doložky tak plně respektují novelizovaný zákon a zároveň umožňují podnikatelům řešit své spory rychle a efektivně.

text (BR), foto archiv

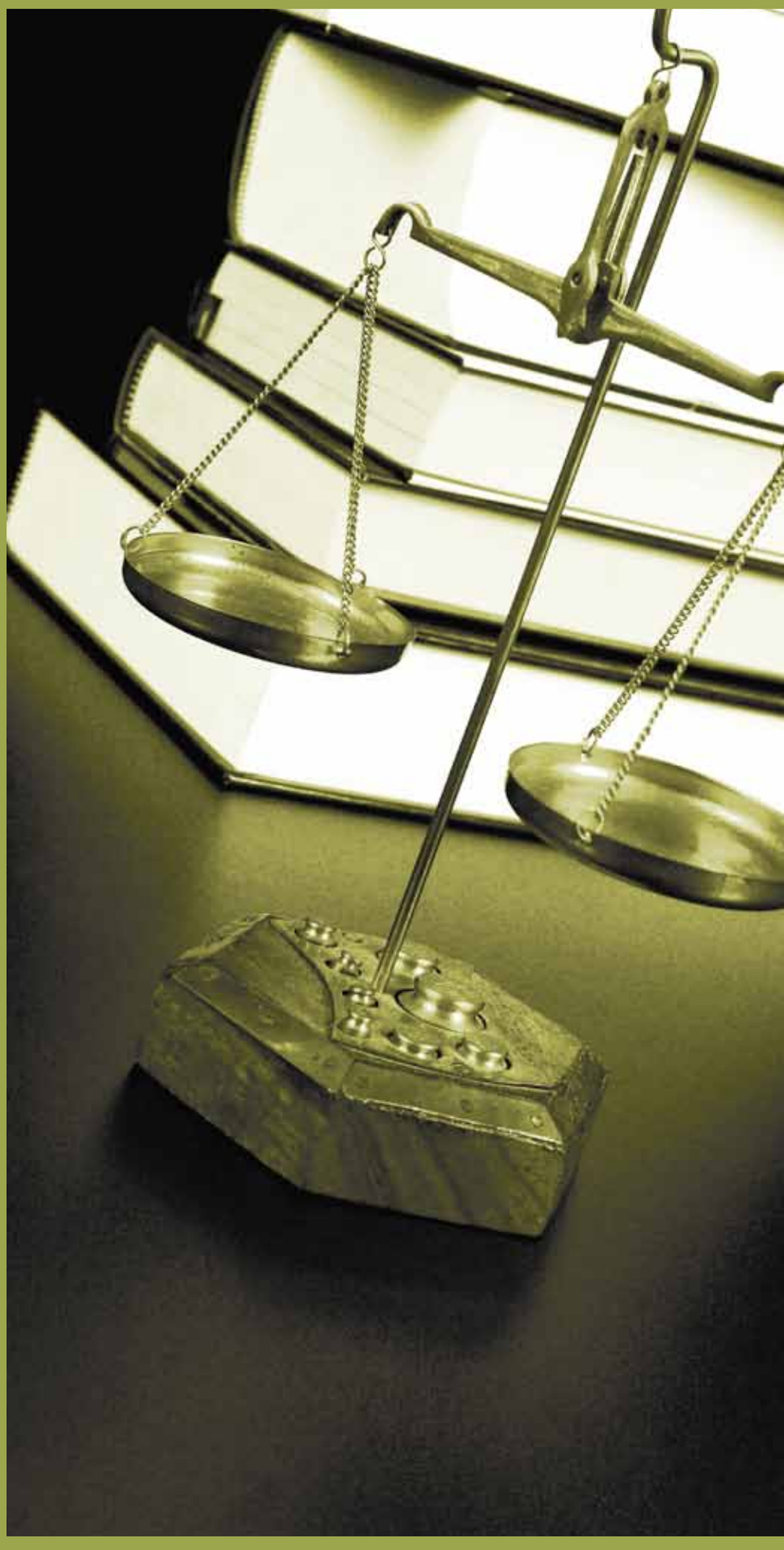

text Miroslav Mašek, foto Vojtěch Gabriel

Vítězslav Malý:

Neustále posloucháme, co si naši klienti přejí

Vypracoval se z obchodního zástupce až do vedení společnosti a měl lví podíl na tom, že se z ní stala jednička na českém trhu s náhradními díly. Dnes Vítězslav Malý jako provozní ředitel Auto Kelly a. s. uplatňuje v praxi všechny nabyté zkušenosti a zajišťuje, aby ve firmě o 750 lidech vše fungovalo jako dobře namazaný stroj.

Kdy a s jakým cílem byla společnost Auto Kelly založena?
Firma vznikla v roce 1994, kdy se dva inženýři ekonomie rozhodli obchodovat s náhradními díly. Zpočátku se podnikání zaměřilo především na karosářský sortiment – na díly, které je na voze třeba měnit po havárii. Postupně se nabídka rozšířila na další mechanické díly, které motoristé potřebují vyměňovat za běžného užívání vozidla: filtry, brzdové destičky atd.

Na jaké zákazníky jste se zaměřili?
Od začátku především na velkoobchodní zákazníky, tedy na autoservisy, které s pomocí našich dílů opravují automobily koncových klientů. V oblasti prodeje jsme se nejprve rozhodli vsadit na distributory. Po čase jsme však přešli na jiný model a začali budovat síť vlastních poboček. Nejprve ve velkých městech – jako první vznikla v roce 1999 pobočka v Brně, pak přišel na řadu Hradec Králové, Plzeň nebo Ostrava.

Po těchto prvních pokusech jsme se začali rozšiřovat i do menších měst – tak, abychom pokryli celou republiku a mohli zásobovat náhradními díly kterýkoliv region. Tempo nabíralo na obrátkách, jen za rok 2007 jsme otevřeli čtrnáct poboček.
Dnes Auto Kelly disponuje 62 prodejními místy a je v ČR největším a nejrychleji rostoucím distributorem náhradních dílů na osobní a lehké užitkové vozy.

Jaký byl další vývoj sortimentu?
Konkurenční boj i situace na trhu vedly k tomu, že k úspěchu už nestačilo nabízet široké spektrum kvalitních dílů za dobré ceny. Součástí našich služeb se proto stal i servis. Začali jsme zavážením dílů, které servisům umožňuje mít pouze minimální skladové zásoby. Do každého autoservisu jsme dnes schopni přivézt požadované zboží na základě telefonátu či elektronické objednávky i tři- až čtyřikrát denně. Nabídka zahrnuje také další oblasti jako garážovou techniku nebo ochranné pomůcky. Kromě rychlosti dodání jsme vsadili i na podporu know-how. V našich časopisech publikujeme odborné články o moderních trendech v autoopravárenství. Zaměřili jsme se na pořádání školení – dokonce jsme založili nové oddělení specializované na tvorbu školicích materiálů. Klientům poskytujeme též softwarovou podporu v podobě přístupu do našeho systému a e-shopu s uživatelsky velmi příjemným prostředím. Díky těmto komplexním službám získáváme i dnes stále další zákazníky, kteří vidí, že spolupráce s tak silným partnerem jako Auto Kelly jim přinese mnoho výhod. Svou spokojenost vyjádřili v anketě, v níž jsme získali prestižní ocenění Nejlepší specializovaný obchod roku 2010. Velmi nás to těší i zavazuje, abychom své služby stále drželi na nejvyšší úrovni.

Jak rozsáhlý tým tyto služby zabezpečuje?
Vybudovat kvalitní tým je složité a přiznám se, že nám to nějakou dobu trvalo. Dnes ale vidím, že se to podařilo a že nás zaměstnanci svou profesionalitou posouvají stále dopředu. Auto Kelly má asi 750 zaměstnanců z mnoha oblastí. Obchodní část naší práce začíná u nákupčích. Ti mají za úkol výhodně nakoupit kvalitní zboží, které pak co nejrychleji zpracuje logistika. Následně ho obchodníci prodají v terénu, to vše za podpory marketingového oddělení, které pro zákazníky připravuje různé akce. Za tím vším samozřejmě stojí personální, účetní, provozní a další oddělení. Bez „týlového zajištění" by to nešlo – i pilot Formule 1 potřebuje rozsáhlý podpůrný tým, aby se mohl soustředit na svůj výkon. No a zapomenout nesmím na armádu pracovníků rozesetých po pobočkách – to jsou ti frontoví bojovníci.

„Loni jsme přestěhovali sklady do nových moderních prostor."

Podepsala se na vašem podnikání krize?
Samozřejmě jsme její důsledky pocítili, zejména v letech 2008 a 2009. Projevila se např. tím, že mnoho motoristů u svých vozů začalo řešit pouze provozní záležitosti jako brzdy atd., zatímco estetické a méně významné závady odkládali. Dobře to vystihl jeden náš zákazník – majitel autoservisu. Říkal, že před krizí se mu už léta nestalo, aby někdo chtěl zavařit prasklý výfuk, všichni ho chtěli co nejrychleji vyměnit. Za krize se situace změnila a požadavků na opravy starých dílů obrovsky přibylo. A servisy je přijímaly, protože by jinak neměly práci. Byla to smutná doba, dnes už je naštěstí lépe… Krize také pozdržela naše investiční projekty. Šlo hlavně o stěhování skladů z centrály Auto Kelly v Praze-Vysočanech k sedmnáctému kilometru dálnice D1. K tomuto milníku v naší historii jsme se rozhodli v roce 2007, ale kvůli krizi jsme ho realizovali až loni. Důvodem stěhování byla už nedostačující kapacita dosavadních skladů i potřeba jejich fungování v modernějších a speciálně vybudovaných prostorách. Přes počáteční potíže se nám vše podařilo zvládnout a dnes už nový sklad pracuje jako dobře namazaný stroj.

Hovořil jste o velkoobchodní klientele. A co maloobchodní zákazníci?
Velkoobchod stále tvoří drtivou většinu našich odběratelů, ale před několika lety jsme se – i díky rozvoji sortimentu – vydali blíž také k maloobchodním zákazníkům: samotným motoristům. Těm kromě dílů nabízíme např. autodoplňky nebo autokosmetiku. Především kvůli nim jsme se snažili naše prodejny v jednotlivých městech budovat na snadno dostupných a všeobecně známých místech.

Jakou má Auto Kelly aktuálně vizi do budoucna?
Chceme neustále posilovat svou pozici na trhu a dodávat zákazníkům kvalitní výrobky za dobrou cenu. Také jim chceme být stále více nápomocni i v už zmíněném poskytování know-how. Neustále posloucháme, co by si naši klienti přáli, a snažíme se jim to nabídnout.

„V Auto Kelly jsem začínal jako obchodní zástupce."

Kdy jste začal v Auto Kelly pracovat vy?
V roce 1998 jako obchodní zástupce. Firmu tehdy tvořilo jen asi 25 lidí. Byla to prima parta se společným zájmem. Tvrdě jsme pracovali a večer společně chodili na pivko, vymýšleli nové plány… Ta „rodinná" atmosféra mi trochu chybí, ale při dnešní velikosti společnosti je přirozené, že se tým rozdělil na jednotlivá oddělení. O to raději jezdím na kontrolu na pobočky. Tam si připomenu, jaké to bylo, když jsme začínali – týmy poboček nejsou velké, je tam takové jiné „klima".

Před nástupem k firmě jste také pracoval v oblasti autodílů?
Kdepak, vystudoval jsem slaboproud a pracoval jako projektant. Dostal jsem se k Českým drahám, kde jsem vytvářel sdělovací a zabezpečovací systémy. Vždycky mě ale bavilo pracovat s lidmi, takže když Auto Kelly hledalo obchodního zástupce, zareagoval jsem. Byli jsme na té pozici jen dva, měli republiku rozdělenou na poloviny a současně s obchodničením rozváželi zboží. Do jednoho servisu jsem dovezl díly, do dalšího propagační materiály… Společnost byla ještě malá a mnoho věcí se řešilo za pochodu. Já měl různé zkušenosti z předchozí práce a brzo viděl, co by šlo dělat líp. A postupně jsem se sám od obchodu nasměroval k provozním věcem – organizaci dopravy, personálních záležitostí, vyhledávání prostor pro pobočky… A už jsem u toho zůstal.

Taková práce vyžaduje zkušenosti a znalosti z mnoha oborů…
Spíše ty zkušenosti. Mnoho věcí jsem se musel doučit, občas si odskočil na školení… Třeba když jsem měl přechodně kontrolovat účtárnu, rozhodl jsem se absolvovat školení finančního řízení pro nefinanční manažery, aby mě neopili rohlíkem. (smích) Byla to dobrá škola. I dnes mám na starost, aby vše fungovalo – dodávky služeb a energií, jednání s dodavateli ohledně cen, agendu kolem pojištění… Pořád je co řešit.

Máte při tomto vytížení čas i na nějaké koníčky?
Určitě, od pondělí do pátku se věnuju práci a víkendy chci mít kompletně volné. Přes zimu jezdím na lyže, trávíme s rodinou víkendy na horách. V létě pak vyrážíme do jižních Čech na chalupu, jezdíme na kolech… Relaxuji také při golfu. Snažím se dělat i nějaké fyzicky náročnější sporty. Posilovna mě nebaví, mám raději kolektivní hry – třeba basketbal s partou kamarádů…

Potěší mě…

gurmánský zážitek s přáteli
příjemně a aktivně strávený čas s rodinou
když narazím na lidského úředníka

Naštve mě…

když se něco nepodaří
a nemohu to ovlivnit
neochota
negativističtí lidé

text Miroslav Mašek, foto archiv IBC Parkety

IBC Parkety:

Nejlepší volba pro váš vysněný domov

Domov, ve kterém se cítíte dobře, je jedním ze základních kamenů spokojeného života. Útulné bydlení spoluvytvářejí i podlahy. Takové, na které je radost se podívat, postavit bosou nohou nebo je pohladit rukou a cítit přitom dotek kvality a luxusu. A přesně takové jsou podlahy od společnosti IBC Parkety.

Za téměř dvacet let na trhu si společnost IBC Parkety vypracovala vedoucí postavení v oblasti prodeje a montáže parket a podlah. Šíře a kvalita sortimentu, profesionální instalace, tříletá záruka, seriózní a přátelský přístup – to jsou jen některé z mnoha důvodů, proč při zařizování interiéru zamířit právě do jejích showroomů.

Specialisté na luxusní dřevěné podlahy

Vlajkovou lodí nabídky jsou dřevěné podlahy. Tým společnosti je hrdý na to, že se právem může považovat za specialistu na tento materiál, a proto vám nabízí skutečně širokou možnost volby. Tradiční řešení představují masivní parkety, které s vámi vydrží i několik generací a dokáží z bytu učinit opravdový šperk. Přírodní vzhled, dlouhá životnost a možnost je mnohokrát upravovat z nich činí jeden z nejoblíbenějších produktů. Lze zvolit klasický materiál – např. dub, stejně jako některé z exotických dřev. Ta se vyznačují větší tvrdostí než evropské dřeviny a stabilitou, díky čemuž patří mezi trendy dnešní doby.
Další variantu reprezentují vícevrstvé parkety s přiznanou spárou. Jsou považovány za jedny z nejodolnějších a nejstabilnějších a jsou velmi vhodné pro pokládku podlahového topení. Zároveň působí honosným a nevtíravě vznešeným dojmem – jsou jednoduše krásné, moderní a doslova dýchají vůní exotických dálek.
V nabídce samozřejmě nechybějí dřevěné plovoucí podlahy s povrchem již od výrobce ošetřeným hned pětkrát tvrzeným UV lakem. Mezi jejich nesporné výhody patří speciální konstrukce materiálu spojeného křížovou vazbou, odolnost a tvrdost spojů, několik možností pokládky dle vašeho přání i bezpočet materiálů jako teak, jasan, buk, palisandr nebo americký ořech…
V prodejnách IBC Parkety na vás čeká i mnoho dalších nápadů a inspirace. Klasické parkety jsou vhodné do starších bytů a nemovitostí a díky své skladbě a vlastnostem takřka nevyžadují údržbu. Pokud doma rádi chodíte naboso, představuje ideální volbu podlaha korková – je příjemně hřejivá, navíc stoprocentně ekologická. Preferujete místo dřeva jiné materiály? Není problém, můžete si vybrat třeba z téměř nekonečné řady typů a barev laminátových plovoucích podlah s matným či lesklým povrchem. Jinou možností je linoleum. Zapomeňte na umělé hmoty, jde o marmoleum z přírodních materiálů s výbornou tepelnou i hlukovou izolací a hřejivostí na dotek. Ocení ho též alergici.
Milovníkům avantgardních trendů se jistě zatají dech při pohledu na kožené podlahy, které vynikají především specifickým vzhledem a pružností.
V IBC Parkety myslí i na tvůrčí duše, které se chtějí podílet na návrhu své vlastní jedinečné podlahy. Přesně pro ně jsou určeny tzv. zámecké podlahy a parkety, které se stávají jednoznačnou dominantou interiéru. Při tvorbě si můžete splnit svůj nejtajnější designový sen – v IBC Parkety jsou schopni podle vašich představ moderní laserovou technologií vyrobit téměř jakýkoliv vzor a tvar. Meze se nekladou ani barevnosti: Různé druhy dřev zajistí přesně ten efekt, který se vám líbí.

BERTI – podlahy bez kompromisů pro nejnáročnější

V katalogu najdete produkty mnoha renomovaných značek a studií. Skutečnou perličkou pro nejnáročnější však jsou luxusní podlahy od italské firmy BERTI, jejímž výhradním distributorem pro ČR se společnost IBC Parkety stala. BERTI je ideální volbou pro klienty, kteří odmítají kompromisy, sní o dokonalé podlaze, kontaktu s přírodou a nejpreciznějším vyjádření své jedinečnosti. Maximální kvalita, pohodlí, nejpřísnější požadavky na praktičnost, estetiku a trvanlivost… To vše ztělesňuje právě BERTI. Nevěříte? Seznam míst, kde se můžete projít po podlaze BERTI, je více než výmluvný: kremelský palác, zámek Windsor, prezidentské paláce v Kyjevě a Astaně, Royal Hotel v Ósace, Hotel Imperial ve Vídni, soudní palác v Lublani nebo královský palác v Kuvajtu.
Všechny výhody sortimentu IBC Parkety umocňuje propracovaný klientský servis a profesionální přístup: rychlé termíny nástupu na zakázky, krátké dodací lhůty, příznivé ceny, realizace po celé zemi, kvalifikované poradenství a inspirace… Co více si přát? Prodejny IBC Parkety naleznete v Praze a Brně, v těchto městech je pro vás navíc doprava, návrh i zaměření zdarma. A na kterémkoliv jiném místě ušetříte také – navíc zaplatíte pouze pohonné hmoty.
Dobrou zprávou pro vás je i přesunutí brněnské prodejny na novou adresu na Vídeňské v průběhu letošního února. Reprezentativnější prostory, větší sklady, snadná dopravní dostupnost – to vše přímo láká k návštěvě…

| IBC Parkety

Praha
Husitská 42, Praha 3
tel./fax: 222 722 450
mobil: 602 365 943
e-mail: info@ibcparkety.cz

Brno
Vídeňská 125, Brno
tel./fax: 548 210 522
mobil: 773 501 088
e-mail: brno@ibcparkety.cz

www.ibcparkety.cz

ibc parkety Igor Brezovar

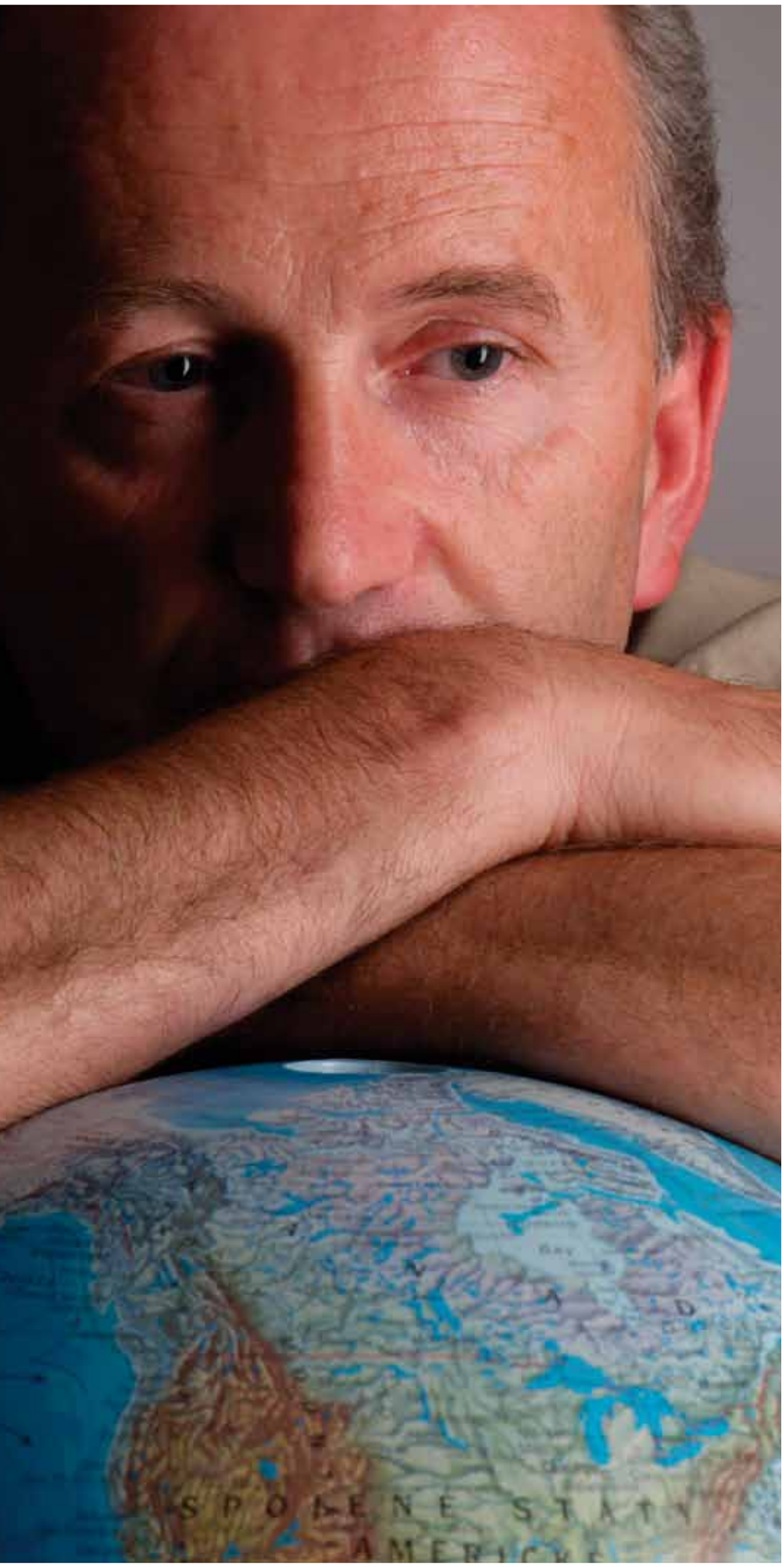

Fotograf a cestovatel Jiří Kolbaba:

Plním si své sny

Jakmile se na pozvánce na výstavu či promítání diapozitivů objeví jeho jméno, začne vzduch vonět exotikou. Jeho fotografie i poutavé vyprávění vás dokážou během chvilky přenést na druhý konec světa a vzbudit ve vás touhu zapíchnout prst do mapy a vyrazit někam daleko... Jiří Kolbaba dokáže nejen zaujmout, ale především inspirovat.

Odkud vzešla vaše touha poznávat svět?
Vždycky jsem chtěl cestovat, už jako malý jsem s rodiči jezdíval na výlety po Polsku, Maďarsku nebo Slovensku. Pak jsem začal sportovat, hlavně proto, abych se mohl dostat do ciziny.
Za minulého režimu se mi tak s kamarády povedlo mnohokrát podívat do západní Evropy. Byla to skvělá motivace – aniž bychom se namočili s režimem, mohli jsme vycestovat. Žili jsme tam sice jako chudí příbuzní a jedli tvrdé rohlíky, ale pak jsme kapitalistické synky poráželi, což byla hrozná legrace. (smích) V té době se asi formoval můj pocit, že je potřeba poznat i jiné prostředí, kulturu a životní standardy.

Co se změnilo po roce 1989?
Začal jsem podnikat a vedl marketingovou agenturu. Díky vydělaným penězům jsem mohl opět cestovat – tentokrát už dál, třeba do Mexika nebo Tuniska. Velmi mnou otřásla návštěva Indonésie. Tam jsem si uvědomil, že existují i jiné filozofie, životní rytmy a morálka.
Totálně jsem tomu propadl a postupně začal podnikání utlumovat. Řekl jsem si, že můj život by měl být více o duši než o byznysu. Vyjížděl jsem stále častěji do exotických lokalit. Pak přišly první požadavky z médií, abych o svých cestách něco řekl. Začal jsem zkoušet psát články a mluvit před lidmi.
A z toho všeho nakonec vznikl projekt, že se budu živit cestováním, ale nebudu mít cestovku. Pochopitelně se mi všichni vysmáli. Přesto jsem svůj sen začal budovat a pokračuji v tom dodnes.

Jak jste na tom byl s cizími jazyky?
Jako sportovec jsem často jezdil do Německa a Rakouska, takže jsem uměl solidně německy. V angličtině jsem znal jen pár slov a měl jsem pocit, že ji nikdy nezvládnu. Nakonec jsem se anglicky začal učit na cestách a dnes se bez problémů domluvím. Zkouším také španělštinu, učil jsem se i indonésky a malajsky, ale nemluvím plynně. Bohužel se asi nikdy nenaučím francouzsky, to mi moc nejde. Na cestách jsem ale zjistil, že člověk se domluví kdekoliv na světě, a to i nonverbálně.

Kam směřovaly vaše další cesty?
Vracel jsem se do Indonésie – učarovala mi natolik, že jsem tam byl už dvanáctkrát. Hodně mě ovlivnila Severní Amerika, mám stejně rád New York jako třeba utažské a arizonské národní parky. Pak jsem navštívil Austrálii, začal jezdit do Pacifiku a na další místa…
Oblíbil jsem si život Jamese Cooka a dnes jezdím po jeho stopách – navštěvuji ostrovy, které pro nás v 18. století objevil. Pohltila mě také Afrika. To, co tam člověk zažije, je sugestivní a často drsné… Ale i to je potřeba vidět a zdokumentovat. Z Evropy nejvíce miluji Island a Španělsko.

Jak se díváte na aktuální dění v Africe?
Jsem překvapen, že vše začalo v Tunisku, které jsem považoval za ostrov míru, klidu, stability a demokracie. Jsou to šoky, ale Afrika vždy byla žhavá nejen co do klimatu… Pokud však jde o ozdravný proces – vzešel koneckonců od místních lidí – je dobře, že k němu došlo. Nebylo by ale dobré, kdyby z něj vyrostla radikální islamizace. Věřím, že se to nestane. Vím, že svět se muslimské kultury dnes bojí, ale já sám ji dosud poznal jako velmi vstřícnou a přátelskou.

„Chci motivovat lidi, aby se světa nebáli."

Je vám při cestování bližší klid nebo vyhrocenější situace?
Nejsem novinář, který by se hnal za senzacemi a válečnými akcemi – na to jsou specialisté. Já se rád těším z radosti a pohody. Jsem rád, že stále žije mnoho lidí, kteří nechtějí vidět krev, ale chtějí se přesvědčovat, že dobré mezilidské vztahy ještě fungují. Na cestách vnímám ze světa to pozitivní, a také to tak prezentuji. A vůbec se nestydím za to, že nemám pověst dobrodruha. Vždy budu rád vozit informace o tom, že se na mě lidé usmívají a pomáhají mi, že je tam krásná příroda…
Chtěl bych motivovat lidi kolem sebe, aby se světa nebáli. Mnoho Čechů má dnes strach jet do ciziny a bojí se tragédií. Já sám projel desítky zemí a nikdy mi nikdo neublížil. Za ta léta se mě třikrát v různých koutech světa pokusil někdo okrást. A v Česku mě za tu dobu úspěšně okradli osmkrát. Bojíme se světa, ale spíš bychom se měli bát u nás…

Chcete tedy lidi motivovat, aby také cestovali?
I v dnešní době – stejně jako v časech Holuba, Stingla, Zikmunda nebo Hanzelky, na jejichž skvělou práci můžu navazovat – potřebujeme zjišťovat, jak okolní svět žije. Mé fotografie, články a přednášky vycházejí z toho, že sem vozím objektivní, nedramatizované a nepřibarvované informace.
Byl bych rád, kdyby inspirovaly další Čechy, aby vyráželi na cesty. A i kousek dál než jen po Evropě, za jinými kulturami a náboženstvími…

Co vás nejvíc baví: cestování, focení nebo předávání zkušeností v médiích?
Musím říct, že vše. Zkrátka mě baví můj život. Už přes dvacet let cítím, že jsem opravdu šťastný a naplněný a že vše je v pohodě a souladu. Baví mě užívat si svobody, mít příležitosti cestovat a vidět mnoho míst.
Baví mě změny, adrenalin a to, že můj život není šedý. Baví mě výzvy a dynamika. A baví mě i nejistota – mám rád nečekané události, které musím řešit.
Můžu si tak dokázat, co všechno ještě umím zvládnout. Už když jsem kdysi běhával, bavilo mě třeba při tréninku zabloudit.
Často jsem bloudil schválně, abych pak mohl vyřešit problém a naběhat víc. Jsem asi tak trochu masochista. (smích)

Neplánujete se do zahraničí přestěhovat?
Před revolucí jsem několikrát přemýšlel o emigraci. Ale když už jsem to neudělal tenkrát, neudělám to ani teď. Důvodem je třeba to, že chci lidem přibližovat zážitky z cest ve své mateřštině, ve které mám nejbohatší slovní zásobu. Vím ale, že kdybych se pro stěhování někdy rozhodl, dokázal bych spokojeně žít ve stovce zemí.

„Nemám předsudky vůči žádnému místu."

Kde jste se zatím cítil nejlépe?
Miluju Antarktidu. Letos se tam po jedenácti letech vracím a jsem šťastný, že se mi ten sen splní (pozn. red.: v době vydání je Jiří právě v Antarktidě). Jdu za svými sny cílevědomě a většinu si jich splním. Nemám předsudky vůči žádnému místu.
Můžu ale říct, že jsem asi ostrovní člověk, mám hodně rád ostrovy. A ačkoliv se často pohybuji v tropech, miluju chladné oblasti. Z Evropy třeba Island, který je podle mě nejfotogeničtějším místem planety.

Kolik zemí už jste navštívil?
K dnešnímu dni 130. Nepřiřazuji ale země na onen pověstný náhrdelník a nemám ambice vidět za každou cenu všechny. Mým cílem je žít naplno. A dokud mi to zdraví dovolí, chci co nejdéle pracovat a dělat, co mě baví. Celé je to o soustředění, práci a dlouhodobé snaze.
Třeba můj životní styl inspiruje další lidi, kteří by svůj život chtěli prožívat podobně. I proto jsou pro mě tak důležité besedy a diashow pro veřejnost.

Fotíte s analogovou technikou Nikon a Hasselblad. Neuvažoval jste o přechodu na digitál?
Stále používám klasické filmy. Z digitálů mám jen Casio ZR 100, lehký víceúčelový fotoaparát ideální pro cestovatele. Celkem s sebou vozím asi osmnáct kilo fotovýbavy. Ale nechci naříkat – dal jsem se na to, tak musím vydržet. (smích) Když máte ambici přivézt dobré fotky, prostě pro ně musíte něco udělat. A můj přechod na digitální techniku? Jednou k němu asi dojde. Zatím mu brání vysoká cena nejlepších digitálů i to, že tato technika stále neumí, co potřebuji.

Nechala vás technika už někdy ve štychu?
Párkrát ano. Fotil jsem třeba jako zakázku pro cestovní kancelář Korsiku. Závěrka foťáku se porouchala, zůstávala otevřená déle a já to podle zvuku nepoznal. A přivezl jsem 95 % přeexponovaných filmů…
Jednou mi foťák spadl a rozbil se, jindy mi spadl drahý objektiv na Sahaře do písku a musel jsem ho odepsat. Tyhle události člověka vždy zaskočí.

Plánujete cesty dlouho dopředu, nebo se rozhodujete ze dne na den?
To je různé, stává se to i ono. Někdy jde o dlouhodobý projekt, někdy o aktuální inspiraci od kamaráda nebo splnění dávnějšího snu. V poslední době dostávám hodně zakázek, někdy i vládních – ty jsou nejlepší, protože jsou dobře zaplacené i zorganizované a umožňují mi udělat reprezentativní vzorek fotek z dané země.

Co byste doporučil lidem, kteří by chtěli začít cestovat a žít podobně jako vy?
Každé naplňování snů vychází ze srdce a z tvrdé práce. Důležité je zkoušet, učit se nové věci a nevzdávat se, když se něco nepodaří. Je dobré začínat menšími krůčky a postupně na sobě pracovat. Poslat první článek do malého časopisu, a když uspěje, zamířit výš. A těšit se ze své práce – znáte snad lepší zaměstnání, než je cestující fotograf?

| Jiří Kolbaba

narodil se v roce 1957 v Brně

- fotograf a cestovatel
- popularizátor poznávání cizích kultur, přírody a zvyků
- bývalý vrcholový sportovec, mistr Československa v běhu na 3 km překážek
- navštívil 130 zemí na 6 kontinentech
- viceprezident Českého klubu cestovatelů
- autor fotovýstav, besed, diashow a mnoha příspěvků v médiích všech typů
- už několik let denně přibližuje své cesty v reportážním pořadu na rádiu Impuls

www.theworld.cz

text Miroslav Mašek, foto archiv TICKET ART

Pěvecký sbor Ruské armády Alexandrovci:

Českem zazní Kalinka i Kaťuša

Legenda... To je asi první slovo, které vytane na mysli při zaslechnutí slova Alexandrovci. Mužský pěvecký soubor s více než osmdesátiletou tradicí proslul dokonalým ztvárněním nejen klasických ruských písní, ale i církevních skladeb a moderních songů. Letos se v ČR představí na květnovém turné, při němž vystoupí na sedmnácti koncertech ve třinácti městech.

Slavná historie i současnost

Není divu, že soubor je znám hlavně jako Alexandrovci – jeho plný název totiž zní „Dvakrát řádem Rudého praporu vyznamenaný akademický soubor písní a tanců Ruské armády A. V. Alexandrova“. Toto pojmenování evokuje slavnou historii tělesa, které bylo původně oficiálním armádním uměleckým souborem Rudé armády bývalého Sovětského svazu (později Ruské armády Ruské federace). Poprvé Alexandrovci zazpívali 12. října 1928 jako Soubor rudoarmějské písně v Ústředním domě Rudé armády v Moskvě. Na počátku měl sbor jen dvanáct členů: osm zpěváků, dva tanečníky, harmonikáře a recitátora. Vedl jej pozdější národní umělec SSSR Alexandr Vasiljevič Alexandrov, tehdy mladý profesor hudby z konzervatoře v Moskvě. Postupně se sbor rozrostl až na téměř 200 mužů. V průběhu 2. světové války se rozdělil na čtyři skupiny, které uskutečnily při odjezdech vojáků do boje i přímo na frontách a v nemocnicích přes 1500 vystoupení. V roce 1946 se po smrti zakladatele jeho jméno dostalo i oficiálně do názvu souboru. Vedení převzal po svém otci Boris Alexandrovič Alexandrov. Se souborem vystupoval po celém světě až do roku 1986, kdy odešel v hodnosti generálmajora do důchodu. Po něm Alexandrovce převzal v roce 1994 jako umělecký vedoucí a dirigent Viktor Alexejevič Fjodorov, kterého po smrti v roce 2002 nahradil současný hlavní dirigent Vjačeslav Korobko.

Bára Basiková a Martin Chodúr

Do České republiky zavítají Alexandrovci v počtu přes 120 účinkujících na své dosud největší turné. To zahájí úvodní koncert 12. května 2012 v Tipsport Areně v Praze, poté soubor postupně zamíří i do Pardubic, Liberce, Jihlavy, Brna, Ostravy a dalších měst. Po sedmnácti koncertech se těleso přesune na Slovensko, kde vystoupí ještě sedmkrát. Těšit se můžete jak na slavné ruské národní písně, ale i na vážnou hudbu, jazz nebo rock. Chybět nebude ani největší hvězda Alexandrovců – vynikající sólista Vadim Ananev, známý také jako Mistr Kalinka. Jeho sólovému pražskému koncertu loni v květnu aplaudoval ve stoje do posledního místa zaplněný sál Kon-

| Alexandrovci – European Tour 2012

www.alexandrovci.cz

12. května 2012 – PRAHA
13. května 2012 – PARDUBICE
14. května 2012 – LIBEREC
15. května 2012 – JIHLAVA
16. května 2012 – KARLOVY VARY
18. května 2012 – TÁBOR
19. května 2012 – ČESKÉ BUDĚJOVICE
20. května 2012 – PLZEŇ
21. května 2012 – ÚSTÍ NAD LABEM
22. května 2012 – OLOMOUC
24. května 2012 – ZLÍN
25. května 2012 – OSTRAVA
26. května 2012 – BRNO

| Vstupenky

Předprodej probíhá exkluzivně v síti TICKET ART (www.ticket-art.cz) a na více než 420 prodejních místech včetně všech poboček ČK Čedok.

| Pořadatel

Ticket Art Praha, s. r. o.
Politických vězňů 9, 110 00 Praha 1
tel.: 222 897 552
e-mail: ticketart@ticket-art.cz

gresového centra. Samotný soubor v tuzemsku naposledy vystoupil na podzim 2010. Podle neoficiálních informací se po letošním turné Alexandrovci u nás objeví nejdříve až v roce 2015, což je další motivace pro to nenechat si jejich zpěv ujít.
Koncertů se zúčastní jako speciální hosté také dvě hvězdy české hudební scény. Na všech vystoupení turné zazpívá Bára Basiková, která jistě nadchne publikum áriemi ze světoznámých muzikálů Andrewa Lloyda Webbera. Jako bonus navíc přidá i svůj vlastní, operně laděný hit Veni Domine. Druhým hostem Alexandrovců se stane vítěz Česko-Slovenské Superstar Martin Chodúr, kterého budete moci vidět na koncertech v Praze, Českých Budějovicích, Ostravě, Brně a Bratislavě. Jednou ze tří písní, se kterou se představí, bude světový hit Leonarda Cohena Hallelujah, další dvě jsou zatím utajovány.
Jste-li příznivci kvalitní hudby, jedinečné bohatýrské atmosféry a dokonalé sborové interpretace, ze které až běhá mráz po zádech, nenechte si Alexandrovce ujít. Kalinku ani Kaťušu na celém světě v lepším provedení neuslyšíte…

Zážitky z praxe aneb opravdu se stalo…

Důvěřuj, ale dívej se komu

Stejně jako mnohé další z našich příběhů z praxe se i tento točí kolem smluvní dokumentace, její kompletnosti a správnosti. A ukazuje, že věnovat dokumentům patřičnou pozornost se vyplácí – někdy totiž stačí opomenout zdánlivou maličkost a celé úsilí může přijít vniveč.
Příběh začíná situací, kdy se jistá společnost rozhodla řešit uznání závazku v rozhodčím řízení. To je častý, logický a praxí prověřený krok – a i zde to zpočátku vypadalo, že tento věřitel nenarazí na žádný problém. Samotné uznání závazku také na první pohled splňovalo všechny podstatné náležitosti. Smluvní strany byly řádně identifikovány, závazek jednoznačně určen, rozhodčí doložka měla správné znění, pod textem dokumentu se vyjímaly čitelné a pravé podpisy jednatelů obou stran.
Avšak první pohled někdy klame a při kontrole údajů o dlužníkovi v obchodním rejstříku se objevil závažný problém. Způsob jednání za podnikatele byl u tohoto subjektu stanoven následovně: Statutárním orgánem společnosti jsou tři jednatelé, přičemž každý z nich jedná jménem společnosti ve všech věcech samostatně. Dále však byl v rejstříku uveden výčet právních úkonů, které vyžadují písemný souhlas dvou jednatelů. A ten obsahoval bohužel také… uzavírání smluv. Za dlužníka však byl na uznání závazku podpis pouze jednatele jednoho. Co z toho vyplývalo? Uznání závazku nebylo platné, kvůli čemuž věřitel k podání rozhodčí žaloby nemohl přistoupit a musel hledat jiný způsob řešení.
Poučení je jednoduché, avšak pro firmy s mnoha klienty ne snadno realizovatelné: Při uzavírání smluv si dávejte pozor, kým je dokument podepsán a zda je tento podpis pro řádné uzavření smluvního vztahu dostatečný. Jsme toho názoru, že zodpovědnost, a to i trestní, by zde měla nést strana, která záměrně dokument uzavřela neplatně. Avšak v naší zemi bohužel neexistuje žádný postih za to, že jednatel podepíše smlouvu, o níž předem ví, že kvůli absenci dalších podpisů bude neplatná…

text (MC)

text Miroslav Mašek, foto Nová Amerika Golf Resort

Golf Resort Nová Amerika:

Deset let golfu u Jaroměře

Ve východních Čechách poblíž Jaroměře se ukrývá jeden ze skvostů českého golfu, který má lví podíl na tom, že se řady tuzemských hráčů utěšeně rozrůstají. Nová Amerika, která letos slaví kulaté narozeniny, se za deset let od svého založení stala skutečným pojmem zeleného sportu.

Historie místa, kde se nachází Nová Amerika Golf Resort, sahá až do 19. století. Název je spjat se šlechticem, který tehdy vlastnil zdejší panství. Starší z jeho synů emigroval do USA, a aby otec svého mladšího syna připoutal k vlasti, rozšířil jmění o několik panství, která pojmenoval právě Nová Amerika.

V roce 1930 získal tento majetek český statkář a přeměnil ho na farmu pro chov koní, v 90. letech pak vše přešlo do rukou rodiny Friedreichů. Nedlouho poté začala rekonstrukce a postupná přeměna v golfové hřiště, které bylo otevřeno roku 2002. Svou kvalitou i atmosférou se významně zasloužilo o popularizaci golfu v naší zemi a stanovilo laťku dalším vznikajícím resortům. Není divu – ze zdevastovaného statku vyrostl největší východočeský golfový resort, čítající tři devítky, devítijamkovou akademii, hotel, restauraci, tréninkové centrum a navazující zázemí. To jistě přiláká nejen pravověrné hráče, ale i jejich rodiny, které zde mohou trávit volný čas mnoha doplňkovými aktivitami, výlety na kolech nebo návštěvami zámků a dalších památek v okolí.

Hřiště vás provede podkrkonošskou krajinou se všemi jejími krásami.

Na mistrovské sedmadvacetijamkové hřiště si golfisté nacházejí cestu – stejně jako kdysi kolonisté do skutečné Ameriky – díky jeho krásám a atmosféře. Názvy všech tří devítek vás spolehlivě zavedou do nového světa. Woodland, The Bohemian Garden a Maple Hills, to jsou tři golfové lahůdky se zcela odlišným charakterem, avšak propojené vyhlášenou kvalitou povrchu grínů, výsadbou původních druhů stromů a přátelskou atmosférou. Jednotlivá devítijamková hřiště lze kombinovat a užívat si tak všechny tváře Nové Ameriky. The Bohemian Garden – „Bohemka" – je nejsnazší a těší se oblibě především u začínajících hráčů. Rozmanitost a krása pohledu, která golfistu provází od první do poslední jamky, vás naladí na tóny pohostinnosti venkova. Setkáte se zde s mnoha dary českých zahrádek, na podzim může nos pohladit i vůně zabijačky. Typickými rysy jamek jsou široké ferveje, nízko střižené semirafy a minimum překážek. Devítka Maple Hills se nachází uprostřed zdejšího spektra obtížnosti. Středně dlouhé a taktické hřiště s častou potřebou vážit volbu hole i rány je protkané jezírky a květinovými záhony, takže se nepřímo odvolává na americké parklandy. Do paměti se vám jistě vryje několikrát oceňovaná jamka číslo šest, která ve vás naladí pocit hráče US PGA, a po podařené ráně přes vodu na rozlehlý poloostrovní grín skoro uslyšíte oslavný potlesk… Třetí devítka, Woodland, vás provede podkrkonošskou zalesněnou krajinou se všemi jejími krásami. Jamky se vinou kolem pruhu lesa protkaného potokem, jenž vás bude provázet velkou části hřiště a dotvářet malebnost krajiny. Očekávat můžete převýšení a netradiční profily drah, které vám otevřou nové obzory v golfovém světě. I když je tato devítka na Nové Americe nejtěžší, nemusí se jí bát ani začínající hráči. Díky spravedlivému normování hřiště Woodland přidává několik ran. Kdo se před hrou rád pořádně rozcvičí, toho tréninkové podmínky na Nové Americe nezklamou – cvičné prostory zaujímají téměř sedm hektarů. Třísetmetrový driving range jde mírně ze svahu, což je z pohledu hráčů určitě příjemné. S šestnácti krytými a čtyřiceti otevřenými odpališti

nemusíte mít obavu, že byste si s ostatními hráči překáželi. Stejně velkoryse je pojat také chipping i putting green.
Po hře se můžete osvěžit v restauraci se zimní zahradou, která je umístěna v renovované budově ze 17. století. Čeká na vás i vinný sklípek, rytířský sál a rozlehlé konferenční prostory. Samozřejmou součást moderního resortu tvoří hotel o celkové kapacitě 72 lůžek. Jeho zařízení dokonale ladí s atmosférou zdejšího kraje. Pokoje jsou vybaveny historickým nábytkem, ale pochopitelně nechybí ani vymoženosti dnešní doby – satelitní televize, telefon či wi-fi připojení.

Tři varianty členství, z nichž si vybere snad každý...

Ještě nejste členem zdejšího klubu? To děláte velkou chybu. Už proto, že jako členové máte k dispozici nejen samotné hřiště, ale i devítijamkovou akademii a dvě nadstandardní tréninková zázemí: jedno přímo na místě a druhé – Aqua Golf – v Hradci Králové. Na letošní rok pro vás navíc v Nové Americe připravili hned tři varianty členství. Preferujete pravidelné hraní na domovském hřišti a chcete žít klubovým životem? Pak zvolte členství Exclusive s neomezenou hrou, 50 žetony na driving range, čtyřmi dny ubytování zdarma (plus ostatními za poloviční cenu) i mnoha dalšími výhodami. Nebo jste golfový cestovatel, který rád poznává další resorty? Pořiďte si Basic členství. Nejenže budete mít zdarma vstup na všechny tréninkové plochy včetně 10 žetonů na míče, ale také výrazné slevy na green fee na Nové Americe a 25 dalších hřištích. Třetí možnost Economy výhodně kombinuje obě předchozí. Samozřejmostí je též zvýhodněné skupinové členství pro rodiny, slevy mohou čerpat i studenti a senioři.
Máte přítele, který uvažuje o členství v klubu, ale dosud se nerozhodl? Přiveďte ho do Nové Ameriky a získejte zajímavou výhodu: Každý člen, který do klubu získá nového golfistu se členstvím Exclusive, obdrží odměnu v podobě dvacítky voucherů na zapůjčení elektrického vozíku zdarma. Tuto možnost jistě ocení i váš kamarád – ve dvou se to vždycky lépe táhne. Totiž pardon, drajvuje...

NOVÁ AMERIKA GOLF RESORT

| Nová Amerika Golf Resort

Zaloňov 45, 551 01 Jaroměř
tel.: 499 694 241, e-mail: info@novagolf.cz
www.novagolf.cz
počet jamek: 27 (3 x 9), par: 3 x 36

| Kam na výlet?

Okolí Nové Ameriky nabízí spoustu lákavých míst, která stojí za to navštívit. Čeká na vás proslulá zoologická zahrada a safari ve Dvoře Králové, jen kousek je to od resortu i na zámek Kuks se slavnými barokními sochami Matyáše Bernarda Brauna nebo do Ratibořic spojených s osudem babičky Boženy Němcové. Dobrodružnější povahy zláká vojenská pevnost Josefov.

Ivana Švecová:

CESR využíváme ve všech fázích uzavření kontraktu

Systém CESR – Czech Economic Subjects Rating používají již stovky spokojených klientů, kteří díky němu šetří čas i peníze a minimalizují riziko obchodování s nespolehlivými subjekty. Představíme vám zde jednu z těchto společností: KOMA MODULAR CONSTRUCTION s. r. o.

KOMA MODULAR CONSTRUCTION je specialistou na modulární výstavbu, výstavbu přenosných budov a sanitární moduly. Byla založena v roce 1992, dnes v ní pracuje asi 170 zaměstnanců a dosahuje průměrného ročního obratu kolem 25 000 000 euro. Za rok vyrobí asi 3000 modulů, její mateřská skupina KOMA GROUP pak v pronájmu vlastní takřka 800 obytných a sanitárních kontejnerů. Stavby systémem modulární konstrukce už KOMA MODULAR CONSTRUCTION realizovala vedle dodávek do zemí Evropské unie také do Norska, Švýcarska, na Blízký východ, Ruska, na Balkán, ale také do Mexika, Mongolska nebo Indie. Se systémem CESR zde pravidelně pracuje Ing. Ivana Švecová ze sekretariátu společnosti.

Proč jste se rozhodli používat právě systém CESR?
Se systémem CESR jsme se seznámili na semináři pořádaném Unií pro rozhodčí a mediační řízení ČR. Měli jsme možnost si v rámci zkušebního přístupu vyzkoušet jednotlivé funkce a možnosti využití. Líbí se nám, že jsou zde informace o firmách ověřené a dostupné na jednom místě.

V čem je pro vás CESR přínosný, čím vám pomáhá?
Oceňujeme jednoduchost vyhledávacího systému a provázanost informací s dalšími zdroji. CESR využíváme v různých fázích uzavření kontraktu: Ověřujeme rating nových potenciálních zákazníků ještě před uzavřením smluv, také prověřujeme a hlídáme informace o tzv. problémových zákaznících. A v neposlední řadě využíváme program Hlídací pes u našich dlužníků.

Kterou službu považujete za nejzajímavější?
Nejvíce oceňujeme právě program Hlídací pes. Máme zde nastavenu skupinu firem, u kterých sledujeme změny v obchodním rejstříku, registru dlužníků a insolvenčním rejstříku.

Jsou pro vás data ze systému CESR kvalitním podkladem pro rozhodování?
Na základě získaných informací zaujímáme návazná opatření. A to ať už se jedná o zákazníka, s nímž hodláme uzavřít kontrakt, nebo o zákazníka, se kterým jsme již kontrakt uzavřeli.

| CESR – Czech Economic Subjects Rating

rating českých ekonomických subjektů
hlídání insolvence
hlídání změn v obchodním rejstříku
registr dlužníků
adresář subjektů

tel.: 530 501 935
e-mail: info@cesr.cz
www.cesr.cz

www.cesr.cz

text a foto Michal Janatka

Švýcarskem vlakem křížem krážem

Švýcarsko je malá hornatá země uprostřed Evropy. Více než dvě třetiny území pokrývají Alpy, nejvyšší pohoří kontinentu. Jejich ledem pokryté vrcholy nezřídka přesahují 4000 m n. m. Na druhou stranu, v nejjižnějším a po většinu roku sluncem zalitém kantonu Ticino rostou palmy. Zrcadlí se na hladině jezera Maggiore a navozují doslova středomořskou atmosféru... Jen málokdo by si před více než stoletím vsadil, že právě na území s tak extrémně členitým terénem se rozvine snad nejrozmanitější a nejpropracovanější železniční systém na světě, který navíc vyniká pověstnou švýcarskou přesností v dodržování jízdního řádu.

Dopravní systém Švýcarska je takřka dokonalý. Jeho páteří je železnice, avšak zahrnuje i návaznou autobusovou dopravu, nespočet lanových drah i lodních linek na jezerech. Švýcarská železnice se snad nejméně rušivým způsobem – jakoby zcela přirozeně – proplétá zdejší nádhernou a rozmanitou krajinou. K tomu přispívá i fakt, že většina tratí přešla relativně záhy po uvedení do chodu z parního provozu (předcházel-li vůbec) rovnou na elektrickou trakci. Dnes je tak téměř sto procent švýcarských tratí elektrifikováno. Leckteré z nich pak drží v různých ohledech světová nebo minimálně evropská „nej“, ať už jde o délku tunelu, strmost tratě či originalitu technického řešení. A tak i méně zdatný turista se může díky nim na dosah přiblížit štítům velehor nebo se kochat pohledem na ledovcové splazy – tedy obdivovat místa, na něž by si v jiných zemích musel nechat zajít chuť. Pro méně zdatné, ale i pro zdatnější, zvláště mají-li rádi cestování vlakem, nechť je inspirací následujících pár tipů na pěkné výlety.

Cílem cesty může být i cesta sama.

Švýcarskem křižuje spousta turistických vyhlídkových vlaků a pro pasažéry, kteří je využívají, je cílem většinou již cesta sama. Často bývají osazeny tzv. panoramatickými vozy. Ty mají prosklenou část střechy tak, aby cestující lační horských scenérií nebyli při průjezdu úzkými údolími ochuzeni o horní partie okolních hor. Jízdenky na tyto vyhlídkové vlaky jsou většinou dražší než na normální spoje a často bývají dlouho předem vykoupeny zámožnými turisty z Japonska či kupodivu z Indie.

Asi nejznámější z těchto vlaků je Glacier Express. Jezdí ze Svatého Mořice či Davosu přes Chur, Andrematt a Brig až do Zermattu a zpět. Bývá označován za nejpomalejší expres světa, neboť trasu v délce necelých 300 km urazí za zhruba 7 a půl hodiny, přičemž překoná 291 mostů a 91 tunelů. Mezi nimi i často fotografovaný 65 metrů vysoký, v oblouku vystavěný Landwasserský viadukt. Glacier Express je částečně provozován společností Rhätische Bahn po zajímavé tzv. Rhétské dráze. Ta vede dále na jih až do italského Tirana, kam se lze svézt i dalším vyhlídkovým vlakem zvaným Bernina Express. Část Rhétské dráhy v masivech Albula a Bernina je dokonce zapsána na seznamu kulturního dědictví UNESCO. V části Albulabahn v úseku mezi Bergünem a Predou bez zubačky překonává na šesti kilometrech převýšení 416 metrů pomocí šesti točitých tunelů a několika unikátních viaduktů. Vše si lze prohlédnout i zvnějšku při dvouhodinové túře po naučné stezce pro vlakové nadšence. V průsmyku Bernina s výhledy na ledovec leží stanice Ospizio Bernina, jež je s nadmořskou výškou 2253 m n. m. nejvýše položeným švýcarským nádražím konvenční železnice. Poté ze stanice Alp Grüm následuje prudké klesání nekonečnými zatáčkami se sklonem konvenční trati až sedm procent o tisíc výškových metrů níže do Poschiava. Vzdušnou čarou je to sice jen pět kilometrů, ale po kolejích kvůli obrovskému výškovému rozdílu ujedete čtyřnásobek. Poslední raritkou na této trati pak je kruhový viadukt u Brusia.

Trasa Glacier Expressu však vede opačným směrem. Od stanice Disentis vlak pokračuje po tzv. Simplonské dráze vedené společností Matterhorn Gotthard Bahn. Trať je v obou úsecích metrového rozchodu. Úzkorozchodné tratě jsou oproti nejběžnějšímu rozchodu 1435 mm obecně pro horský profil vhodnější, neboť umožňují ve stísněném prostoru využívat oblouky o menším poloměru. Nevýhodou je však menší stabilita vozidel, a tím nutnost pomalejší jízdy. Běžné adhezní úseky jsou v této části střídány úseky ozubnicovými, které zase dovolují prudší stoupání a klesání. V průsmyku Oberalppass, na rozvodí mezi řekami Rhonou a Rýnem, se vlak dostává až do výšky 2033 m n. m., na nejvyšší bod své trasy, aby pak během 29 minut za použití ozubnice zase sklesal o 600 výškových metrů do Andermattu, sídla speciální švýcarské vojenské jednotky horských myslivců. Kdo nemá klesání dost, může přestoupit v Andermattu na tzv. Schöllenenbahn a ve čtvrthodině sklesat o dalších 300 výškových metrů až do Göschenen k ústí Gotthardského tunelu na stejnojmenné dráze.

Dříve Glacier Express na trase čekalo další šplhání, a to do průsmyku Furka, odkud se z vlaku naskýtal výhled na Rhonský ledovec. Velké množství sněhu v průsmyku však neumožňovalo celoroční provoz a jeden z mostů byl dokonce vždy na zimu rozebírán. Proto byl vykopán patnáctikilometrový tunel Furka, který sice umožnil ledovcovému expresu provoz i v zimě, ale ochudil cestující o pohled na ledovec. Nakonec však byla i tato původní trať přes průsmyk zachována a je v létě provozována s parní trakcí dobrovolným spolkem Furka.

Do nejvýše položené stanice v Evropě vyjel první vlak už před sto lety.

Než dojedeme ledovcovým expresem do horského střediska Zermattu, vyplatí se vystoupit v městečku Fiesch. Odtud totiž vede lanovka na Fiescheralp a následně další na téměř 3000 metrů vysoký Eggishorn. Z něj je nádherný výhled na více než dvacet kilometrů dlouhý Aletschský ledovec – největší a nejdelší ledovec Evropy. Ten začíná mj. i pod horou Jungfrau (4158 m n. m.), kterou lze spolu s horami Mönch (4107 m n. m.) a Eiger (3970 m n. m.) za dobrého počasí odsud rovněž spatřit.

Mezi prvními dvěma jmenovanými horami se nachází sedlo Jungfraujoch, v němž je postavena v nadmořské výšce 3454 m n. m. stejnojmenná nejvýše položená železniční stanice v Evropě. Výš na tomto kontinentu už žádné koleje nevedou…

Úzkorozchodná ozubnicová trať ji spojuje s dolní stanicí Kleine Scheidegg ležící jižně od města Interlaken. Trať je elektrifikována a více než osmdesát procent její devítikilometrové délky je

ukryto v tunelu, který stoupá masivem hor Eiger a Mönch. Cestující se ze dvou mezistanic ve skále Eigerwand (2865 m n. m.) a Eismeer (3160 m n. m.) mohou skrze prosklené stěny pokochat pohledem na okolní krajinu doslova očima horolezce. Z vrcholové stanice pak lze vyjet nejrychlejším švýcarským výtahem ještě o nějakých sto metrů výše na vyhlídkovou terasu. Letos to bude sto let, co vyjel do nejvyšší evropské stanice první vlak.

Přibližovací cesta zubačkou z Interlakenu do Kleine Scheideggu vás také nebude nudit, neboť existují dvě alternativní tratě, takže zpět nemusíte jet po stejné trase. Trať přes Grindelwald vede pod majestátní legendární severní stěnou Eigeru, zatímco druhá přes Wengen klesá z Kleine Scheideggu po proslulé sjezdovce Lauberhorn do údolí plného vodopádů poblíž Lauterbrunnen. Bohužel tento železniční výlet z Interlakenu na Jungfraujoch bude ve vašem itineráři tou nejdražší položkou – asi 3500 korun.

Ale zpět na trať Glacier Expressu. Ten nás odváží z Fiesche přes Brig a Visp do konečné stanice Zermatt. Ostatně do Zermattu se ani jinak než vlakem dostat nelze, neboť automobilová doprava se spalovacím motorem tu je bez výjimky zakázána. Ani zde však možnost pokračovat dále do hor vlakem nekončí. Naopak, ta opravdová horská dráha tu teprve začíná. Ozubnicová trať systému Abt na 3100 m n. m. vysoký hřeben Gornergrat překonává na devíti kilometrech své délky výškový rozdíl jednoho a půl kilometru při maximálním stoupání až 200 promile. Při tom všem, je-li dobré počasí, umožňuje během cesty úchvatné výhledy na nejfotogeničtější štít Alp Matterhorn (4478 m n. m.). Ten byl dlouho považován za nedostupný a byl zdolán až jako poslední čtyřtisícová hora Alp. V konečné stanici je pak odměnou kromě pohledu na Matterhorn i panoramatický pohled na masiv ještě vyšší Monte Rosy (4638 m n. m.). A to vše si turista může dopřát už od roku 1898, nerušen dýmem a sazemi, když již od počátku svého provozu byla trať elektrifikovaná! Aby nebylo těch kolejí málo, v jedné z mezistanic lze ještě přestoupit na místní 700 metrů dlouhou soukromou dráhu, která vede k nedalekému horskému hotelu.

Cesta z Zermattu zpět na hlavní tratě nás zavede do železničního uzlu Brig. Pojedeme-li odsud vlakem na jih do Itálie, nezbývá jiná cesta než Simplonský tunel. Ten byl od roku 1905 až do roku 1982 se svými téměř dvaceti kilometry délky nejdelším železničním tunelem světa. Pokud odsud pojedeme na sever na Bern, čeká nás nový Lötschbergský tunel z roku 2007 o délce 36 kilometrů. Prvenství však nedrží, o šestnáct kilometrů je delší Eurotunel pod kanálem La Manche a o dalších čtyři a půl opět podmořský tunel Seikan spojující japonské ostrovy Honšú a Hokkaidó.

Švýcarsko ale boj o nejdelší tunel, jak se zdá, nevzdává. Již delší dobu probíhají práce na novém Gotthardském úpatním tunelu, který bude dlouhý 57 kilometrů. Vyhne se tak značné části další zajímavé švýcarské trati, Gotthardské dráze včetně dalšího z dlouhých tunelů, patnáctikilometrového tzv. starého Gotthardského tunelu z roku 1882. I na této dráze se můžeme projet několika spirálovými tunely, pomocí nichž trať překonává na krátkém úseku výškové rozdíly s využitím pouze klasických adhezních kolejnic. Po této dráze se lze dostat do již zmiňovaného nejjižnějšího švýcarského kantonu Ticina. Na italsko-švýcarském pomezí může železniční nadšenec vyzkoušet svezení na další ze známých tratí. Jmenuje se Centovalli neboli Sto údolí a vede z podzemní stanice ve švýcarském Locarnu do italské Domodossoly. Trať je opět úzkokolejná, elektrifikovaná a potkáme zde, jak jinak, nespočet mostů a tunelů.

Trať na Pilatus překonává na čtyřech kilometrech výškový rozdíl 1629 metrů.

Nyní se ale přesuňme do centra země, do okolí města Luzern. Samozřejmě vlakem. V tomto pomyslném srdci Švýcarska se ve 13. století zformoval základ švýcarské státnosti postavený na společném odporu kantonů. Z historického města Luzern, které je známé i nejstarším zakrytým dřevěným mostem postaveným roku 1332, se vydejme moderní příměstskou jednotku společnosti Zentralbahn podél Luzernského jezera do stanice Alpnachstad. Alternativně je možno využít i parník. Zde totiž začíná nejstrmější zubačka na světě, která vede na vrchol hory Pilatus (2132 m n. m.).

Dějiny vzniku této dráhy jsou i kusem obecné železniční historie. První projekt na její vybudování pochází už z roku 1873. Vzhledem k tomu, že železnice byla zčásti plánována i přímo po spádnici (a adhezní síla přenášená dvojkolím by nebyla dostačující k přenosu tažné či brzdicí síly), bylo nutno využít ozubnice. Doposud známý ozubnicový systém – tzv. Riggenbachův ozubnicový systém vertikálního ozubeného kola a ozubeného hřebene mezi kolejnicemi – se však ukázal jako nevyhovující, neboť boční vítr by mohl vozy vychýlit a shodit z hřebene. Uvažovalo se rovněž o výstavbě jakéhosi monorailu. Nakonec se však ujala zcela nová koncepce ozubnice. Tu pro dráhu na Pilatus vytvořil švýcarský vynálezce a podnikatel Eduard Locher. Jde o ozubnici s oboustranným, vodorovně orientovaným hřebenem mezi kolejnicemi a dvěma horizontálními ozubenými koly. Nehrozí zde tedy nebezpečí tzv. vyšplhání ozubeného kola ze záběru a trať lze trasovat i ve výjimečném sklonu až osmačtyřiceti procent. Trať na Pilatus překonává na čtyřech kilometrech neuvěřitelný výškový rozdíl 1629 metrů. Při sklonu po spádnici nebylo možno použít obvyklého uložení kolejového tělesa do štěrkového lože, neboť by se začalo sesouvat, a tak trať byla položena na kamenné vyzdívce a ukotvena ocelovými sponami. Provoz byl zahájen roku 1889 a v roce 1937 byl původní parní pohon zaměněn za elektrický. Rychlost vlaků se pohybuje z bezpečnostních důvodů kolem 10 kilometrů v hodině. Konstrukce Locherovy ozubnice dále nedovoluje ani použití klasického řešení výhybek. Proto se místo nich využívají tzv. přesuvny – vlak najede na přesuvnu, která jej příčně přesune na vedlejší kolej. Křižování v mezistanici se neobejde bez zastavení. Jedná se o mistrovské dílo po všech stránkách. Kvalita použitého materiálu ozubnice je například tak vysoká, že i po sto letech provozu se používá původní ozubnice pouze s tím, že ozubené hřebeny a ozubená kola byla otočena a síla se přenáší přes dříve nepoužívané boky zubů.

Tímto však výčet zajímavých železnic ve Švýcarsku nekončí. Směle bychom mohli napsat ještě několik takových článků. Například o nejstarší zubačce z roku 1871 z Vitznau na Rigi, o nejdelší zubačce z Montreux do Rochers de Naye nebo o dalších tratích, kde důmyslná technika překonává přírodní překážky, přičemž však nijak nenarušuje původní ráz krajiny.

Vlakem se lze ve Švýcarsku dostat takřka ke všemu, co je jenom trochu zajímavé. Kromě státních drah SBB zde existuje velké množství železničních společností, které si na jednotlivých tratích vzájemně nekonkurují a dohromady fungují jako jeden systém. Pravidlem bývá, že vlaky jezdí v tzv. taktu a vzájemně na sebe při přestupech navazují. A když už vás omrzí pohled na za oknem ubíhající alpské scenérie, můžete si třeba pospat ve zvláštním tichém oddílu. Pro děti jsou zase některé vlaky vybaveny dětským koutkem, nechybí ani skluzavky či prolézačky. S okolními zeměmi je pak Švýcarsko spojeno také v rámci systému rychlovlaků, jako jsou německé ICE, francouzské TGV a italské Pendolino.

Tratě, po nichž jezdí vyhlídkové vlaky, lze projet i běžnými spoji, což bývá levnější.

Švýcarsko je drahá země a ani jízdné na běžné spoje tak není levné. Švýcaři jsou ale dokonalí i v tomto směru. Díky jedné integrované časové jízdence zvané Swiss Pass můžete po zvolené období neomezeně zdarma cestovat téměř všemi vlaky, autobusy i spoji MHD v každém jen trochu významném švýcarském městě. Výjimkou jsou turistické vlaky a horské dráhy a lanovky, kde lze většinou pouze uplatnit, nikoliv však nevýznamnou, slevu. Jaro se blíží, ideální čas vydat se na výlet do železničního ráje!

Kde hledat

www.swisstravelsystem.ch
www.mojesvycarsko.com
www.sbb.ch
www.rhb.ch
www.glacierexpress.ch

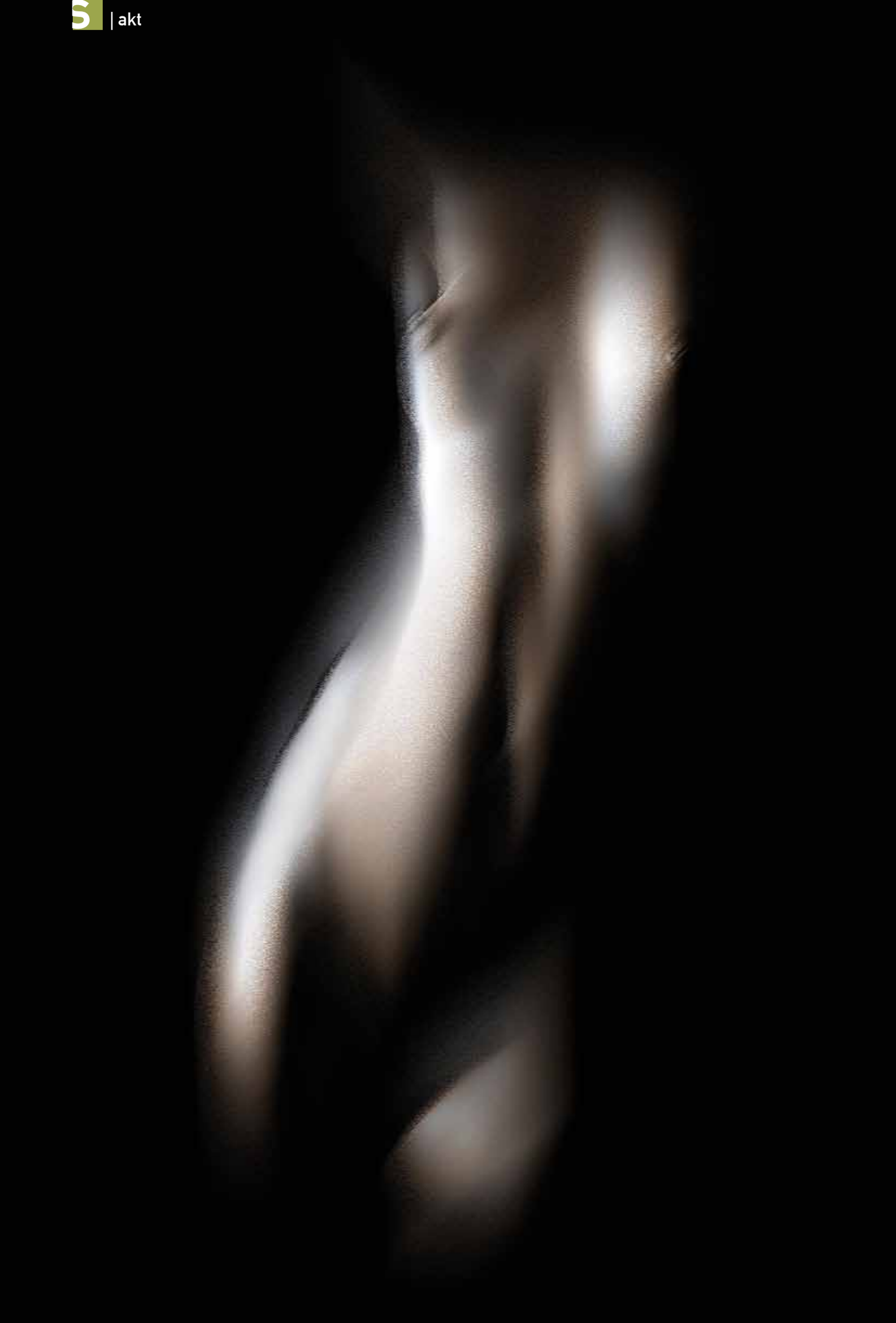

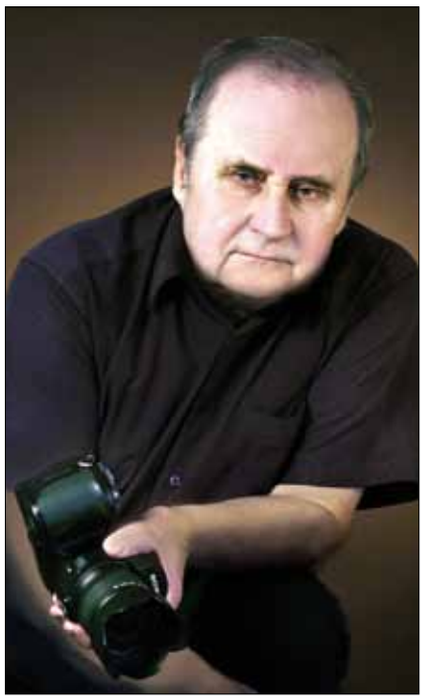

Miloš Vojíř

člen Unie výtvarných umělců ČR
(narozen 1938 v Hradci Králové)

Absolvoval průmyslovku a nastoupil na fakultu strojní, tu však nedokončil a v roce 1959 se začal plně věnovat fotografii. Několik let pracoval v tiskárně, od roku 1980 tvoří jako nezávislý fotograf a grafik. O svých začátcích říká: „Zpočátku jsem fotil téměř všechno – svého psa, mince, noční záběry… Časem mě stále více zajímala fotografie lidí na ulici, ale později jsem si uvědomil, že bych k tomu chtěl jiné světlo, tak jsem si vybudoval malý ateliér. A jakmile člověk dělá portrét, chce zkusit akt. Na ten první mi zapózovala přítelkyně…“

Cíleně se Miloš Vojíř začal aktu věnovat v roce 1964, o tři roky později uspořádal první výstavu v Trutnově. Od té doby se jeho tvorba posouvá od klasického aktu s propracovaným kontrastem světla a stínu přes snímky v exteriéru až po aktuálně převládající poloabstrakce a abstrakce. Jedním z jeho hlavních inspirátorů se stal Miloslav Stibor, který v osobním dopise Vojířovu tvorbu ocenil snad nejvyšším možným hodnocením: „Tvé fotky jsou vynikající, bez nadsázky, dlužno ti jen blahopřát…“

Miloš Vojíř dosud uspořádal přes sedm desítek autorských výstav a zúčastnil se devadesátky společných – oboje v ČR i zahraničí. Získal řadu významných ocenění, mj. zlatou medaili na Mezinárodním salonu ŽENA Strakonice (1986), stříbrnou medaili VOM GLÜCK DES MENSCHEN Berlin (1968) nebo 1. cenu v soutěži VTEŘINY ŽIVOTA Česká Skalice (1964). Vedle volné tvorby – věnované kromě aktu také portrétu, krajině a abstrakci – se komerčně zabývá technickou a reklamní fotografií i grafickým zpracováním tiskovin a logotypů.

www.vojirfotoatelier.cz

Zážitky z praxe aneb opravdu se stalo…

Co je psáno, to je dáno, aneb úprava rozhodčí doložky se nemusí vyplatit

Credit controllerovi společnosti, která využívá rozhodčí řízení, se na stůl dostal nepříjemný případ. Jeden z odběratelů dlouhodobě neplatil faktury za odebrané zboží, selhalo už i několik pokusů o domluvení různých variant řešení. Zástupci věřitele tak nezbylo než přistoupit k podání rozhodčí žaloby. Všechny související dokumenty měl řádně připravené. Dokonce si dlužníka prověřil v systému CESR – Czech Economic Subjects Rating a nezjistil zde o něm žádné problémové informace. Byl proto přesvědčen, že neexistuje žádná další překážka, která by znemožnila co nejrychlejší vymožení dluhu.

Při konzultaci dokumentace s právníkem mu však zmrzl úsměv na rtech. Credit controller si totiž rozhodčí doložku při vkládání do smlouvy zkrátil a upravil tak, že z ní nebyl patrný počet rozhodců ani způsob jejich určení. Rozhodčí doložka tak nebyla platně sjednána a podání žaloby nebylo možné. Zástupce věřitele probral vše s jednatelem. Ten seznal, že pro firmu není klíčové získat pohledávku zpět za každou cenu okamžitě, a nařídil credit controllerovi zkusit dlužníka přimět podepsat uznání závazku se splátkovým kalendářem a se správným zněním rozhodčí doložky. Dlužník nyní kupodivu neodporoval a dokument podepsal. Měsíce však plynuly a výše dluhu neklesala, protože dlužník kalendář neplnil. Tentokrát už věřitel rozhodčí žalobu podat mohl, a také tak učinil.

A na základě pravomocného rozhodčího nálezu mu odběratel dluh zaplatil, včetně úroku a smluvní pokuty. Uvedený spor tedy dopadl nad očekávání dobře. Zdaleka tomu tak ale nemuselo být. Credit controller si naštěstí po této zkušenosti uvědomil, že jakýkoliv zásah do znění rozhodčí doložky může mít do budoucna velmi nepříznivé důsledky. A začal ji proto využívat již jen v doporučeném znění.

text (MC)

Den svatého Patrika:

Do Irska za trojlístkem, pitím i muzikou

I původně náboženský svátek se může stát oblíbeným festivalem, který se bujaře slaví snad v každém koutě světa. Důkazem je Den svatého Patrika – den hudby, zpěvu, tance, průvodů... A hlavně piva a whisky!

Spontánně se slaví všude tam, kam se Irové v průběhu staletí přistěhovali.

Svatý Patrik žil na přelomu 4. a 5. století a byl to právě on, kdo podle legend vymýtil ze smaragdového ostrova pohanské zvyky a přinesl sem křesťanství. Je mu též připisováno vyhnání hadů – symbolu zla – ze země. Nevíme přesně, ve kterém roce zemřel, víme však, že to bylo 17. března. Tento den se proto stal v 17. století křesťanským svátkem, uctívajícím Patrika jako patrona Irska. V roce 1903 pak vláda Den svatého Patrika zařadila i mezi státní svátky – dny pracovního klidu. To dalo Irům prostor pro to, aby mohli výročí svého světce slavit skutečně vesele. První slavnostní průvod se odehrál v roce 1931 na Irish Free State v hlavním městě Dublinu, k přehlídkám se později přidal i festival. Od roku 1996 se pak několikadenních pouličních oslav každoročně účastní statisíce lidí i v dalších větších irských městech. A nejen v nich – 17. březen je státním svátkem také na ostrově Montserrat a v kanadské provincii Newfoundland a Labrador. Spontánně se slaví i všude tam, kam se Irové v průběhu staletí přistěhovali, hlavně v USA, Kanadě a Austrálii. V poslední době se oslavy rozjíždějí i u nás, ale pokud chcete zažít skutečně irskou atmosféru, vyrazte přímo do srdce Irska – Dublinu.

Všechno je zelené – pivo, těstoviny, zmrzlina i turisté.

Irové se umějí bavit i v době ekonomické krize a každoročně připraví pro místní i turisty z celého světa velkolepý pouliční festival plný zábavy. Letos budou uctívat svatého Patrika od pátku 16. března až do pondělí 19. března. To, že jste přijeli ve správnou dobu, poznáte na první pohled: Celé město se zbarví dozelena. Všichni nosí zelené oblečení, proudem teče nejen tradiční Guiness, ale i pivo obarvené do smaragdova. Výlohy, bary i stoly irish pubů jsou pokryty zeleným krepovým papírem. K obědu vám naservírují zelená jídla – třeba těstoviny, děti se rozjásají nad zelenou zmrzlinou. Kdybyste se místo Dublinu ocitli třeba v Chicagu, nevěřili byste svým očím: Tady na zeleno barví dokonce i řeku protékající městem! Inu, americká megalománie… Zelený je také hlavní symbol svátku i samotného světce – trojlístek čili shamrock. Jeho původní význam byl duchovní, tři lístky totiž symbolizovaly Otce, Syna a Ducha Svatého a svatý Patrik pomocí trojlístku vysvětloval pohanům křesťanské principy. Dnes je shamrock neodmyslitelným průvodcem oslav a najdete ho úplně všude – od sklenic s pivem přes potisky na tričkách až po odznaky, kresby na obličejích nebo balónky.

Po návštěvě pár barů máte pocit, že se vše kolem houpe jako Michael Flatley.

Jak se nejlépe zapojit do festivalu? Prostě splyňte s davem – hudbou, tancem a pitím! Čeká na vás bujará čtyřdenní pouť plná horských drah a ruských kol. Ať už si zvolíte lunapark na Merrion Square West, Wolfe Tone Park nebo Custom House Quay, zažijete opravdovou jízdu. Pustíte se střemhlav dolů po takřka kolmé dráze a žaludek necháte daleko za sebou, v centrifuze zapomenete na všechno a další atrakce vám doslova otočí svět vzhůru nohama. Všude kolem zpěv, křik, jásot a muzika všech žánrů. Tancující partičky, krásné holky ve vyzývavých zelených tílkách, občas vůně jointu – i tráva je přece zelená…
Mezi jednotlivými náměstími vás převezou zelené autobusy, z jejichž amplionů vyhrává U2 i keltské

popěvky. Zapadnete do proudícího davu a necháte se jím unášet od hospody k hospodě. Pivo střídá skotská, skotskou whiskey, whiskey zase pivo. Po návštěvě pár barů máte pocit, že se vše kolem houpe jako Michael Flatley a že každou chvilku do záplavy zeleného kolem přispějete svou troškou do mlýna… Neklesejte ale na duchu, to nejlepší vás teprve čeká! Úderem poledne 17. března totiž začíná zlatý hřeb festivalu: St. Patrick's Festival Parade. Nejlepší přehlídkové soubory, divadelní skupiny, autoři alegorických vozů a pochodové kapely z celého Irska každý rok připravují velkolepý slavnostní průvod na předem zadané téma.

To letošní zní Jak? Co? Proč? a je spojeno s popularizací vědy. Originálně ztvárněné choreografie, opulentní kostýmy, zábavná vystoupení – to vše v divácích při průvodu vzbudí úžas z objevování i údiv nad tím, co moderní věda dokáže vysvětlit. Průvod tak odpoví na spoustu otázek, které vám děti každodenně pokládají, a vy si nejste jisti, co odpovědět…

Avšak nejen dětské tváře se rozjasní a nenechají si ujít ani jedinou část průvodu, který začne na Parnell Square a přes O'Connell Street a Lord Edward Street se dostane až ke katedrále svatého Patrika. Atmosféru dotvoří nejen bary, stánky a hospody podél trasy průvodu, ale hlavně barvitá muzika kapel a bandů z Irska, Severního Irska, Velké Británie, Ruska, USA nebo Gruzie.

Nechybí ani hledání bájného pokladu na konci duhy.

Chcete si užít Den svatého Patrika, ale průvody vám moc neříkají? Oslavy nabízejí něco opravdu pro každého. Milovníci historie mohou pod vedením průvodců absolvovat naučnou stezku po významných památkách Dublinu.

Sportovci – ať už profesionálové, nebo rodiny s dětmi – se mohou zúčastnit sedmého ročníku pětikilometrového běhu městem. Ani zde nebudete ochuzeni o doprovodný program v podobě živých kapel, žonglérů, klaunů, malířů, polykačů ohně nebo přehlídky motorek. Máte rádi tradiční univerzitní veslařské závody?

Hrdí Irové se rozhodli nenechat Anglánům všechnu slávu a v rámci festivalu pořádají závod veslic Trinity College Dublin a University College Dublin na zdejší řece Liffey.
Chybět nebude ani hledání bájného irského pokladu na konci duhy pro čtyřčlenné rodinné týmy, přehlídky filmů nebo bouřlivá večerní párty za doprovodu The White Russian Central Band, který to v Dublinu rozjede ve velkém stylu. Potřebujete na pár dnů vypnout, nechat všechno plavat a hodit starosti za hlavu? Den svatého Patrika je k tomu jako stvořený. Pijte, tancujte, radujte se a užívejte si! Ale nezapomeňte si přitom alespoň občas vzpomenout na světce, který se na to všechno asi jen nevěřícně dívá z nebe…

| Den svatého Patrika

Kde: Dublin, Irsko
Kdy: festival:
16.–19. března 2012
samotný svátek:
17. března 2012

| St. Patrick's Festival Parade

Letošní téma: Jak? Co? Proč?
Průvod ztvární odpovědi na tyto vědecké otázky:

Jak se pozná stáří dřeva?
Proč sníme?
Jak vzniká duha?
Co způsobuje změny počasí?
Jak fungují naše smysly?
Co žije pod hladinou moře?
Jak se vyrábí elektřina?
Pokud se Země točí, proč z ní nespadneme?

| Kde hledat

www.stpatricksfestival.ie
www.st-patricks-day.com
www.walkingtours.ie
www.stpatricksday.com

text Miroslav Mašek, foto archiv Exekutorského úřadu Přerov

Tomáš Vrána:

Exekutoři jsou snadným cílem zavádějících kampaní

V posledních měsících si nelze nevšimnout masivní mediální kampaně namířené proti exekutorům, advokátům a všem, kteří mají v popisu práce vymáhat pohledávky. Objevuje se negativní rétorika dokonce vůči samotným věřitelům. O příčinách této situace hovoří JUDr. Tomáš Vrána, soudní exekutor z Exekutorského úřadu Přerov.

Čím je podle vás kampaň způsobena?
Podle mého názoru je zdrojů těchto neustálých útoků několik. Populističtí politici snažící se sbírat laciné plusové body v očích veřejnosti, novinářská velmoc, která se ve jménu zvýšení sledovanosti neštítí podávat informace nejen zkresleně a manipulativně, ale také bez náznaku profesní obeznámenosti s tematikou. A nakonec i samotní exekutoři. Respektive jejich reprezentace, která – byť se mi to říká velmi obtížně – namísto hájení své profese jako celku a prosazování zájmů věřitelů upíná své síly k útoku do vlastních řad. Všechny tyto aspekty ve výsledku staví exekutory do role zločinců, kteří okrádají nebohé dlužníky jen proto, že ti nějak odmítli plnit svoje povinnosti.

Nemyslíte, že k současné pověsti exekutorského stavu přispěli i samotní exekutoři, respektive některá jejich pochybení,o kterých jsme se dozvěděli z médií?
Ano, samozřejmě se může stát, že exekutor – stejně jako jakýkoli jiný podnikatel či státní úředník – při výkonu své profese pochybí. Nikdo není neomylný. I proto má v exekučním řízení účastník, který se cítí rozhodnutím exekutora poškozen, možnost procesně se bránit. Na druhou stranu mohu zodpovědně říct, že velká většina informací, které zazní z médií o exekučních kauzách a pochybeních, jsou záměrně zkresleny a emotivně přibarveny. Reportáže jsou sestříhány a podány tak, aby divák nemusel příliš přemýšlet a zaujal jednoznačné stanovisko – samozřejmě vždy negativní vůči exekutorovi. Naše profese není a nikdy nebude populární v očích veřejnosti a jsme velmi snadným cílem pro povrchní a zavádějící kampaň. Jedinou výjimkou jsou věřitelé, kteří naše služby uznávají a drží nám palce v tomhle nerovném boji.

„Málokoho zajímá pravda, málokdo má potřebu o věcech alespoň chvíli popřemýšlet."

A co nedávno tolik propíraná kauza kolem exekuce na majetek hlavního města Prahy? Nepostupoval zde exekutor nepřiměřeně?
Troufám si říci, že kauza kolem exekuce na pražskou městskou část – podpořená emotivními vizualizacemi, na nichž exekutor téměř prodává Karlův most v dražbě – k negativnímu vnímání naší profese výrazně přispěla. Ovšem málokoho zajímá, že dotyčný exekutor postupoval přesně v souladu se zákonem a pouze činil úkony, které mu tento zákon stanoví. Málokoho zajímá pravda, málokdo má touhu a potřebu o podávaných skutečnostech alespoň chvíli popřemýšlet. Daleko snadnější je podlehnout senzacechtivým sdělením a jednoznačně identifikovat dobro a zlo. „Dobro", to je vždy nebohý dlužník, který se provinil „pouze" tím, že neplnil svoje povinnosti. Proto na něj nastupuje „zlo" v podobě věřitele, jeho advokáta, potažmo exekutora, kteří jsou prezentováni se vší zrůdností lidí snažících se přesně podle zákona zajistit alespoň základní vymahatelnost práva. Zde se naplno projevila nekonečná moc médií a samozřejmě populistická vyjádření „odborníků".

O vašem úřadu je známo, že patří k těm největším. Jak je možné, že mezi exekutory existují tak velké rozdíly?
Také nad touto otázkou často přemýšlím. V podstatě pokaždé, když jsem za velikost svého úřadu, množství provedených exekucí a počet zaměstnanců pranýřován… Jak je možné, že na konci roku 2001, kdy byla naše profese začleněna do právního systému, byli exekutoři na stejné startovací čáře – a nyní, po deseti letech, jsou mezi nimi tak obrovské rozdíly. Bylo by totiž velikánským omylem si myslet, že všichni exekutoři pracují stejně. Jsou to „jen" lidé a jako ve všech ostatních profesích mají i oni svoje povahy, názory, pracovní postupy a ambice něčeho ve svém oboru dosáhnout. Nikdo z nich nepracuje špatně či protizákonně. A pokud někdo takový byl, již svou profesi nevykonává. Kontrolních mechanismů je spousta: od soudu přes Exekutorskou komoru ČR a její dohledové orgány až po Ministerstvo spravedlnosti. Ale každý pracuje jinak. Někdo tak, že jeho způsob práce vyhovuje pouze několika věřitelům, a zpracovává proto jen několik stovek případů. Jiný se rozhodl v rámci pravomocí daných zákonem vyvíjet takové úsilí, že má úřad třeba o dvou stech zaměstnancích, aby dokázal udržet profesionalitu a rychlost odváděné práce a kvalitně provedl desetitisíce exekučních případů ročně. Kvalitně z pohledu věřitele, rychle z pohledu dlužníka.

Prezidentka Exekutorské komory ČR se nechává slyšet, že rozdíly ve velikosti úřadů nejsou v pořádku a že bude prosazovat územní princip působnosti exekutora. Můžete to trochu objasnit?
Ano, rozdíly mezi kapacitami jednotlivých exekutorských úřadů jsou mnohdy propastné. Takže se hledá způsob, jak zařídit, aby měli všichni stejně, aby úspěšné a velké úřady přišly o těžce vybudované pozice a musely je přenechat těm méně úspěšným. V našich krajích není zvykem úspěch tolerovat, úspěch se zkrátka neodpouští… Nástrojem, jak tohoto rovnostářství dosáhnout, je územní princip, tj. působnost exekutora pouze v přiděleném regionu. Veřejnost se ale nesmí dozvědět, že jediným skutečným důvodem pro jeho zavedení je snaha některých exekutorů monopolně si rozdělit trh. Pro velké věřitele by byl územní princip v podstatě likvidační a ve vymahatelnosti pohledávek bychom se dostali zpátky před rok 2001, kdy také věřitel nemohl svobodně rozhodovat, jak naloží se svojí pohledávkou – tj. svými penězi. V územním principu, který popírá demokratické principy, spatřuji velké nebezpečí, bezprecedentní upírání svobodné volby a zdravé soutěže.

Věřitelé, dlužníci a média

Jak již bylo zmíněno v názorovém bloku Úhel pohledu na jiném místě této Satisfakce, dostávají se v posledních týdnech a měsících do zaměřovače médií téměř všechny profese, které se zabývají řešením pohledávek. Rétorika reportáží a článků je stále stejná – lhostejno, zda jde o komerční či veřejnoprávní média: Exekutoři, advokáti, rozhodci, ale i soudy a další, kteří usilují o vyřešení pohledávek, jsou prezentováni negativně, zatímco dlužníci – ti, kteří se ve skutečnosti provinili – jsou ukazováni jako ustrkovaní a poškozovaní. Často s přívlastkem „neoprávněně". Jde o smutný doklad toho, jak se v naší zemi přistupuje nejen k osobám a subjektům řešícím dlužníky, ale i k samotným věřitelům. Proti nim se kampaň nepochopitelně obrací také. Když dlužníkům ustupují, donekonečna se pokoušejí o dohody a dávají jim další prostor, je dle takové normy vše v pořádku. Jakmile se ale chtějí domoci svého práva a využívají přitom zákonné prostředky, jsou médii stavěni do pozice osob, které ubližují nevinným či nemohoucím, a tudíž je na ně pohlíženo takřka jako na hyeny.
Ze zmíněných povolání jsou mediální kampaní v současnosti snad nejhůře zasaženi exekutoři. Před několika dny byl Exekutorským úřadem Přerov rozeslán mail shrnující takřka křižáckou výpravu proti této profesi. Nejen, že výmluvně a s nezastřeným zklamáním shrnoval aktuální situaci, ale příloha obsahovala i výtah z monitoringu médií z 30. ledna zpracovávaného společností NEWTON Media pro výraz exekuce. Za jediný konkrétní den dosáhl poměr negativně vyznívajících příspěvků vůči ostatním hrozivých 10:1. Ten jediný na straně druhé byla polemika Jany Tvrdkové, prezidentky Exekutorské komory ČR, o mediální megakauze exekuce majetku hlavního města Prahy. Namátkou se můžeme podívat na několik titulků. Na webu bankovnipoplatky.com byl publikován příspěvek „Exekuční šílenství dosáhlo vrcholu, je nutné jej zastavit, shodují se všichni až na exekutory a advokáty". Text „Pospíšil: Astronomické odměny exekutorů skončí k 1. březnu" publikoval portál ct24.cz. ČT 1 v Otázkách Václava Moravce odvysílala „Superbyznys s dluhy" a stejná televize v Událostech „Do dospělosti se 150tisícovým dluhem". Nakonec uveďme deník Právo a zprávu „Dlužníci, třeste se. Pospíšil vás nažene soukromým exekutorům, burcuje Tejc". Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR takovou situaci v minulosti zažila také. Není to tak dávno, co se v podobné pozici jako

text Miroslav Mašek, foto archiv JVS Group

TOP SECRET:

Módní show, která vám vyrazí dech

Módní událost roku plná luxusu, krásy a dokonalých ženských křivek. Přesně taková bude přehlídka TOP SECRET, která 12. března 2012 již pošesté rozzáří Kongresový sál hotelu Hilton Prague.

Jedinečný mix přehlídky, show, efektů a dekorací

TOP SECRET je jedinečným mixem módní přehlídky, velkolepé show, scénických efektů a úžasných dekorací. Přední událost sezóny představí patnácti stovkám diváků to nejlepší z českých značek v čele s provokativní kolekcí spodního prádla značky WERSO. Sexy spodní prádlo doplní svými modely přední tuzemský módní návrhář a designér Petr Kalouda, choreografie a režie se již tradičně ujme Lenka Vinická. Společně s ní pro vás Petr Kalouda připravuje desítky nádherných modelů, které bude zdobit několik obřích diamantů od české firmy Cabrha Diamonds. Některé modely doplní také půvabné punčochy značky Aries.

Zárukou jedinečné atmosféry je už samotné hlavní téma show. „Bude jím karneval ve všech jeho podobách. Od divokých brazilských tanečnic přes šamanské rituály rozpálené Afriky, tajemné masky v Benátkách a mnoho dalších inspirací z celého světa“ prozrazuje Kalouda.

Luxusní materiály, krásné modelky a zahraniční hudební hvězdy

Chybět nebude ani originální kolekce šperků a bižuterie, kterou tentýž autor chystá speciálně pro TOP SECRET 2012. Všechny modely budou vytvořeny z nejluxusnějších materiálů – od hedvábí a saténu až po kožešiny a peří. Mnohé z nich budou doplňovat velké kovové, dřevěné nebo balzové konstrukce jako křídla, vějíře a další symboly.

Na show TOP SECRET 2012 uvidíte kromě nejlepších českých modelek, které budete moci obdivovat na téměř dvacetimetrovém mole s ohromnou projekcí, také exkluzivního hudebního hosta KOSHEEN DJ´s – v čele se Sian Evans. Ta je nejen skvělou zpěvačkou, ale i módní ikonou, která potěší oči i uši všech diváků v Kongresovém sále hotelu Hilton Prague. Stane se tak hlavní superstar monumentální scény TOP SECRET, jejíž atmosféra vás chytne a už nepustí!

dnes exekutoři nacházeli rozhodci, rozhodčí centra i samotné rozhodčí řízení. Arbitráž a s ní spojené subjekty byly napadány, že pomáhají zlým věřitelům proti nebohým dlužníkům. Dobře tak z vlastní zkušenosti víme, jaký má takováto pomlouvačná rétorika dopad na samotnou práci napadaných, ale i na atmosféru a náladu ve společnosti. Naše vlastní prožitá zkušenost i nesouhlas se zkreslováním informací se tak staly hlavními důvody, proč jsme v tomto čísle Satisfakce poskytli prostor k vyjádření právě představiteli exekutorské profese.

JUDr. Tomáš Vrána v rozhovoru zmiňuje několik zajímavých skutečností. Hovoří např. o tom, že velké exekutorské úřady jsou pranýřovány za to, že „si z exekucí udělaly byznys". Taková kritika je zavádějící. Samozřejmě, že exekuce byznysem a podnikáním jsou. A stanovil to tak sám stát, když se na přelomu tisíciletí rozhodl umožnit činnost soudních exekutorů – fyzických osob, na něž delegoval část své soudní moci v oblasti nuceného výkonu exekučních titulů. Delegoval ji i proto, že se systém hroutil a sám nebyl pomocí svých „zaměstnanců" schopen jednu ze základních povinností státu občanům poskytovat. Úprava pro tuto činnost vznikla zákonem, nebyla vytvořena exekutory samotnými a stejně byla nastavena cena, za niž je služba poskytována. Kritizovat exekutory za jejich práci je tedy podobně zcestné, jako bychom vytýkali notářům, že za výkon povolání dostávají peníze – i oni jsou konec konců osobami, na které stát část svých povinností delegoval.

Podobně nelogickým se jeví pranýřování některých exekutorských úřadů za velikost a kapacitu. Kritika by měla být namířena spíše opačně – vůči úřadům, které exekucí provádějí tak málo a tak pomalu, že tím věřitelům způsobují problémy. A konečně – v článku zmiňovaný nově prosazovaný územní princip působnosti exekutorů se mi jeví jako přístup, který odporuje zásadám tržního hospodářství. Když věřitel usiluje o získání své pohledávky, za které platí cenu služby, měl by mít samozřejmé právo svobodně se rozhodnout, komu péči o vymáhání svých peněz svěří. A věřím, že většina z nás si volí jako dodavatele jakékoli služby toho, kdo poskytne požadovanou kvalitu a rychlost. Pokud by popsaná úprava skutečně prošla, ti úspěšní by přišli o to, co v uplynulých letech vybudovali. A po pár letech bychom měli všechny exekutorské úřady znovu na stejné výchozí čáře. Bohužel ne na nejvyšší, ani ne průměrné, ale na pólu opačném. Jak by exekuce vypadaly, je nasnadě. Všechny zmíněné skutečnosti jsou bohužel dalším krokem směřujícím k neadekvátní ochraně dlužníka. Ironií přitom je, že většina společnosti (dlužníky nevyjímaje) o takovou „mateřskou" péči společnosti či státu ani nestojí. A je přitom lhostejné, zda se jedná o podnikatele či nepodnikatele – v médiích běžně litované spotřebitele. Ta většina si je vědoma, že závazky se mají plnit a že smlouva přece jen něco znamená. Pokud se do problémů dostanou, chybu uznají. Z praxe vím, že ve skutečnosti se pouze malá část dlužníků před věřiteli schovává, není ochotna přiznat vinu a uznat své závazky. Ti stejní pak rádi využívají systémově budované ochrany slabších, neznalých či jinak handicapovaných, která se jim na každém kroku nabízí. Přitom za své jednání by měl být odpovědný každý sám, měl by nést důsledky svých činů a zmiňovaná ochrana by měla být poskytnuta jen skutečně potřebným. Nevyžádaná ochrana občanů ze strany státu mi připomíná to, na co se snaží v jiné oblasti upozornit kampaň ChodícíLidé.cz. Možná jste ji v televizi též zaznamenali. Demonstruje, že tělesně postižení často nestojí o přehnaně horlivou pomoc nehandicapovaných, o projevy soucitu a o podávanou „pomocnou" ruku v nevhodných situacích. Mám pocit, že náš stát se chová podobně neadekvátně a že mnozí se musejí tímto přístupem cítit dotčeni. Vždyť všudypřítomná rétorika ochrany jim vštěpuje, že jsou slabí, neznalí a vlastně neschopní. Neschopní ve smyslu znát, vědět, porozumět. Vštěpuje, že si nemusí stát za svými minulými rozhodnutími, že je vždy někdo vezme za ruku a převede přes obtížné situace. Přiznám se, že kdybych se do pozice podobně vnímaného člověka sám dostal, asi bych se styděl, že je ke mně takto přistupováno. Jiní ale snadno podlehnou…

To, že si mnozí za svými rozhodnutími naopak stojí a že dokážou plně nést zodpovědnost, ilustruje další příklad – i když z trochu jiného soudku. Mám na mysli kauzu olomouckého řidiče autobusu Romana Smetany, který před volbami přikresloval politikům na plakátech tykadla a připisoval ne zrovna lichotivá hesla. Nesouhlasím s ničením cizího majetku, hanobením kohokoli a znehodnocením reklamy, kterou si někdo zaplatil. Nesouhlasím bez ohledu na to, zda šlo o kampaň politickou či o reklamu na bůhvíco. Byť původní Smetanův čin neakceptuji, jedna věc mi na jeho přístupu sympatická je. Za své činy nejdříve dostal sto dnů obecně prospěšných prací, které však odmítl. Stejně tak odmítl domácí vězení, takže mu nakonec byl uložen stodenní trest odnětí svobody ve vězení skutečném.

A i když z tohoto vývoje samozřejmě není nadšený, svůj trest přijal, do vězení nastoupí – a dokonce prohlásil, že by odmítl i případnou milost. Protože je pozér? Nikoliv, protože si stojí za svým činem a nechce své přesvědčení znehodnotit. Možná vás zaráží, proč jsem vůbec tuto kauzu zmiňoval. Možná vám přijde zvláštní, že v ní hledám ponaučení. Přesto si myslím, že stát by u svých občanů – včetně dlužníků – měl takovýto charakterový rys podporovat. Podporovat zodpovědnost za své činy. Zodpovědnost a nikoliv doufání, že přijde nějaká pomoc a problém se tak vyřeší.

text Karel Hájek

TOP SECRET
WERSO SHOW

| TOP SECRET 2012

12. března 2012, od 20 hodin
Kongresový sál hotelu Hilton Prague

| Vstupenky

1100–8000 Kč
rezervace na www.ticketpro.cz

| Pořadatel

JVS Group, s. r. o.
Prague Gate House
Türkova 2319/5b,
149 00 Praha 4

tel.: 257 312 685
fax: 257 311 587
mobil: 731 150 161
info@jvsgroup.cz
www.jvsgroup.cz

text Jan Kratochvíl, foto Korineum Golf & Country Club

Severní Kypr:

Skrytý golfový klenot Středomoří

Patříte-li k těm, kteří dosud neměli tu čest navštívit severní část Kypru, pak přijměte skromnou pozvánku autora následujících řádků. Do turecké části tohoto malebného ostrova ve Středozemním moři zavítal na sklonku října a ochotně se s vámi podělí o své dojmy.

Trochu dějepisu a zeměpisu

Ostrov Kypr je od roku 1974 rozdělen na dvě části. V jižní, která je větší a celkově vyspělejší, se nyní nachází Kyperská republika, od roku 2004 člen Evropské unie. Žijí zde Řekové, převážně vyznavači pravoslavného náboženství. V severní části byla roku 1983 vyhlášena Severokyperská turecká republika, kterou zatím uznal jediný stát – Turecko. Obývají ji Turci, převážně vyznávající islám, ale dost vlažně. Nezanedbatelnou část populace tvoří nadále cizinci, zejména Angličané. Na hranici mezi oběma státy se nachází největší kyperské město Nikosia, rovněž rozdělené na dvě části. Jedna z nich tvoří hlavní město Kyperské republiky, druhá hlavní město Severokyperské turecké republiky. Státy EU se severní – tureckou – částí ostrova nemají přímé letecké spojení. Lze letět do Istanbulu a odtud přímo do Severokyperské turecké republiky. Nebo přistát v Larnace v jižní části Kypru a následně přejet přes hranice na sever.

My jsme letěli do Larnaky a objednali si transport od jedné společnosti ze Severokyperské turecké republiky. Přijeli pro nás na letiště, odvezli nás na hranice a dokonce nám pomohli vyplnit malý formulář, což musí udělat každý, kdo přejíždí

z jihu na sever a opačně. Celá procedura na hranicích trvala asi patnáct minut, načež jsme byli dopraveni do Ozankoy. Jde o městečko v těsné blízkosti druhého největšího města Severokyperské turecké republiky Kyrenie (turecky Girne). Zde jsme se ubytovali v penzionku patřícím anglickému manželskému páru v důchodu. Půjčili jsme si auto (od stejné společnosti, která nás dovezla z Larnaky) a jezdili každý den na Korineum Golf & Country Club – jediné golfové hřiště v republice, vzdálené přibližně dvacet kilometrů od našeho ubytování. Na ostrově se jezdí vlevo, takže jsme měli postaráno o adrenalin navíc.

Trochu osobních zážitků

Hřiště je krásné a náročné. Postavili ho teprve v roce 2007. První devítka se nachází v rovině, na druhé vás čekají velká převýšení. Úvodní den jsme si vzali jen vozíky, ty další už jsme jezdili v buggy – pěšky je to opravdu jen pro zdatné. Ale scenérie úžasná. Na jedné straně moře, na druhé skalnaté hory s relativně bujnou vegetací. Teplota mezi 25 a 30 stupni. Od dubna do listopadu zde neprší, takže okolí je dost vyprahlé. Osmnáctka má vlastní odsolovací zařízení, na zalévání se tedy používá mořská voda. A zalévá se o sto šest.

Na hřišti jsme potkávali především cizince, povětšinou Angličany a Švédy.
I když jde o jediné hřiště v Severokyperské turecké republice, nebylo zcela zaplněno. V Beleku je nesrovnatelně větší tlačenice. Možná je to i tím, že toto hřiště není určené začátečníkům.
Hned první den jsem přišel o deset míčků. Zlobil mě hlavně drajvr. Ale kolegyně Alenka se svými rovnými ránami ztratila za šest dní pouze dva míčky. Chce se to prostě udržet na ferveji. Jinak je osmnáctka opravdu moc hezká a zajímavá, jedna z nejlepších, kde jsme dosud hráli. Některé jamky představují absolutní výzvu, hlavě pro pány. Tak například třípar dlouhý 195 metrů přes dvě rokle je zřejmě nejtěžší jamkou, jakou jsem kdy hrál. Následný dogleg z nejvyššího místa hřiště je rovněž něco úžasného. Lze hrát přímo na grín asi 300 metrů. Nebo nejdřív zhruba dvousetmetrovou ránu dolů, která se ale nesmí příliš odchýlit od potřebného směru, jinak je míček nenávratně ztracen.
K hřišti patří malá akademie s několika třípary a další standardní tréninkové doplňky pro dlouhou a krátkou hru. Vedle klubovny zbudovali hotel s přilehlým bazénem. Seznámili jsme se s vedoucí areálu, je to dáma z Irska, která dříve pracovala v Beleku. Ukázala nám hotelové pokoje. Jsou moc pěkné, mimo jiné v každém z nich najdete i vysokorychlostní internetové připojení.
Trochu jsme se ve volném čase po ostrově projeli, vykoupali se v moři, které tou dobou mělo příjemných 23 stupňů, a podívali se do přístavu v Kyrenii. Stravovali jsme se v místních restauracích a věžte, že se tu dá jíst moc dobře. A zřejmě i zdravě. Místní obyvatelé jsou příjemní, obsluha v restauracích však dosti pomalá. Kolem cest a domů klasický balkánský nepořádek. Oficiální měnou je turecká lira, téměř všude ale můžete platit eurem nebo anglickou librou.
Jak je to s cenami? Cesta z letiště do penzionu (asi 80 kilometrů) a zpět – 70 liber. Fíčko během hlavní sezóny vyjde na 75 euro, balíček na pět dní stojí asi 300 euro. Budete-li chtít vozík, připravte si 5 euro, buggy vyjde pětkrát dráž, třicet míčků na driving range stojí 3 eura. A celkové dojmy? Kypr stojí za to objevit, ten golfový nevyjímaje!

A ještě trochu o hřišti

Korineum Golf & Country Club – hřiště Davida Hemstocka s parem 72 – si oblíbí zejména zkušenější hráči. Vzhledem k příznivému počasí i skvělému servisu je osmnáctka hratelná po celý rok. Těšit se můžete třeba na velké jezero přiléhající ke grínu šestnáctky, strategicky rozmístěné bankry se zářivě bílým pískem z drceného mramoru, tvarované ferveje a rozlehlé gríny čítající v průměru na 500 metrů čtverečních. Osmnáctka nabízí pět sad odpališť, jež jsou, pokud jde o velikost i kvalitu, koncipovaná stejně velkorysе jako jamkoviště.
Jednotlivé jamky jsou lemovány piniemi, olivovníky i rohovníky a nabízejí se z nich nezapomenutelné výhledy na moře i pohoří. Vzhledem k převýšení na některých jamkách je vhodné si zapůjčit buginu, neboť tak nejen ušetříte síly, ale vychutnáte si i nádherné výhledy. Pozornost určitě zasluhují třípary – ten první čeká hned na druhé jamce. Třebaže není dlouhý, pálíte přes strž s nepříjemným porostem a jamkoviště chrání zprava dva bankry. Rada je jednoduchá: Buďte ostražití a hlavně se držte vlevo. Hrozitánsky vypadá i sedmička, další z tříparových jamek, kde musíte být rovní. Neboť grín, jak už samotný název jamky (Sandy Island) napovídá, je takřka celý obložený nástrahami z písku. Následuje nejobtížnější výzva hřiště s relativně širokou fervejí, která však nabízí všechny možné typy překážek a před vlajkou ještě jeden velký bankr. Dobře plánovat každou ránu se vyplatí i na zmiňované šestnáctce, která byla jistě zcela „náhodou“ pokřtěna jako Double Trouble. Ptát se proč, když

úzký průchod na grín znepříjemňuje vpravo voda a vlevo bankr, je asi zbytečné… Jenže strastem ještě neodzvonilo! Následující třípar znovu polechtá nervovou soustavu, zvlášť pokud máte panický strach z písku bránícího vlajku. Na závěr si připravte slušný drajv, který by v nejhorším případě mohl skončit ve skryté roklině.

A opatrně i na druhou ránu, protože zprava chrání jamkoviště trochu nenápadná písečná past.

Po hře si můžete dopřát oddech v příjemné klubovně a pojíst v restauraci, navštívit bar, pro shop a vykoupat se v bazénu, zacvičit si ve fitness centru nebo si dopřát některou z wellness procedur. Součástí areálu je také akademie, kde vás seznámí se základy hry. Cvičné plochy zahrnují tři jamky v plné délce a driving range s čtyřiatřiceti kójemi. Výuku s využitím nejmodernějších technických pomůcek vedou zkušení profesionálové s certifikátem PGA, kteří jsou připraveni poskytnout lekce zájemcům všech úrovní.

Nedílnou součástí resortu je luxusní hotel se čtyřiačtyřiceti standardními a čtyřmi de luxe pokoji, minibarem, pokojovým servisem, satelitem, vysokorychlostním připojením na internet a dalšími vymoženostmi.

Jste-li milovníky nespoutané přírody, pak si vás tato oblast jistě podmaní. Necelých pět kilometrů od resortu se rozkládá největší kyperská pláž, známá jako želví, kde můžete tyto živočichy obdivovat v jejich přirozeném prostředí. Setkat se lze i s divokými králíky, liškami, koroptvemi nebo exotickými ještěry. V severní část Kypru rovněž napočítáme mnoho přírodních jeskyní, třeba Incirli s udivujícími krápníky. Dvanáct kilometrů západním směrem od hřiště pak leží historické přístavní městečko Kyrenie. Vstup do něho střeží mohutný hrad, jenž město chránil před arabskými nájezdníky. Uvnitř hradu se dnes nachází byzantský kostel, opominout byste neměli ani návštěvu muzea, kde je uchována jedna z nejstarších lodí vytažených z mořského dna. Podle historiků pochází z helénského období a ztroskotala ve 3. století před naším letopočtem. Zážitkem je i návštěva zdejšího trhu, kde lze nakoupit čerstvou zeleninu a ovoce, rukodělné výrobky a netradiční suvenýry.

GOLF

Připraveno ve spolupráci s časopisem Golf.
www.casopisgolf.cz

| Korineum Golf & Country Club

Esentepe, Kyrenia, North Cyprus
tel.: +90 392 600 1515
e-mail: info@korineumgolf.com
Počet jamek: 18, par: 72

www.korineumgolf.com

Poslanecká sněmovna schválila zákon o mediaci

Poslanecká sněmovna 10. února 2012 téměř jednohlasně schválila zákon o mediaci včetně pozměňovacích návrhů. Jedná se o významnou změnu v legislativě, neboť české právo doposud žádný zákon o mediaci v netrestních věcech neznalo. Přinášíme vám zde základní informace – převzaté především z důvodové zprávy – které popisují motivaci zákonodárců při tvorbě mediačního zákona. Další užitečné informace k tomuto zákonu a k praktickým důsledkům, které z něj vyplývají, najdete v komentáři mediátora Roberta Cholenského na straně 69. Hlavním důvodem navrhované právní úpravy je snaha umožnit všem osobám alternativní řešení konfliktů v rychlém a kultivovaném mimosoudním řízení i snaha ulevit soudům. Mediaci dle zákona budou moci využívat osoby, jež se budou chtít při řešení svých konfliktů v netrestních věcech vyhnout soudnímu řízení – a výrazně tak zkrátit dlouhé čekací lhůty, snížit zbytečné finanční náklady a zmírnit zvýšenou psychickou zátěž. Další výhodou mediace je kontrola účastníků nad procesem řešení konfliktu a podobou konečného výsledku (mediační dohody), přičemž jsou mezi účastníky uchovány důvěrné informace. Institut mediace může být v neposlední řadě prospěšný i zájmům dítěte, když v rodinných věcech je zde dáván velký prostor vzájemné komunikaci rodičů.

Existují však i případy, v nichž je použít institut mediace nevhodné. Jedná se zejména o situace, kdy vzájemný konflikt může skončit jedině úspěchem jedné strany a neúspěchem strany druhé, dále o konflikty týkající se základních lidských práv či uplatněných nároků na odškodnění. Nepřípustná je mediace také v případě, kdy jedna ze stran je pasivní, není ochotna dát k dispozici všechny relevantní informace o konfliktu či odmítá jejich objektivní ověření, pokud použila proti druhé straně hrozby nebo fyzického násilí nebo užívá návykové látky.

Institut mediace se hojně využívá v zahraničí jakožto jedna z nejdůležitějších metod alternativního řešení sporů (mimo standardní soudní řízení). Úspěšnost řešení konfliktních případů je velmi vysoká. Podle světových statistik je zhruba v 75 % případů dosaženo pro obě strany přijatelné dohody, přičemž mediace se využívá až v 60 % konfliktů ve věcech obchodních či rodinných zejména v USA, Velké Británii či Austrálii. Tato úspěšnost je dána především postavením mediátora k oběma stranám mediace, neboť on sám zajišťuje v procesu vyjednávání rovné postavení stran a pomáhá jim vidět jejich problém v širších souvislostech.

V České republice máme v současné době mediaci spojenou s řízením trestním. Nicméně v poslední době strany stále častěji podstupují smírčí řízení v netrestních věcech u kterékoliv osoby, která je schopná je dovést k uzavření dohody (smlouvy dle občanského nebo obchodního zákoníku, kterou si posléze mohou nechat schválit u soudu jako soudní smír nebo smluvní exekuční titul ve formě notářského či exekutorského zápisu se svolením k přímé vykonatelnosti). V našem právním řádu je však podle uvedeného zákona potřeba zabezpečit, aby tuto mediační činnost vykonávaly erudované osoby, které by tak mohly stát vzděláním na úrovni blízké soudcům, a zakotvit právní účinky zahájení mediace a možnost alespoň částečného povinného mediačního řízení (povinnost setkat se s mediátorem). Legislativní úprava takového institutu je nutná v souvislosti s transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/52/ES.

K samotnému návrhu zákona je třeba především zmínit, že předmětem mediace by měly být věci občanskoprávní, obchodněprávní, rodinné či pracovněprávní, nemělo by však být bráněno využití mediace ve správních věcech, které lze řešit smírem či dohodou. Musí jít tedy vždy o konflikty soukromoprávního charakteru, v nichž je postavení stran rovné. Navrhovaná právní úprava omezuje svůj rozsah pouze na činnost zapsaného (tj. kvalifikovaného) mediátora, za jehož kvalitu stát ručí osobám, které chtějí využít jeho služeb, avšak v žádném případě neznemožňuje mimosoudní řešení sporů těm, kteří nechtějí využít služeb zapsaného mediátora, nýbrž nezapsaného, který může být stejně tak kvalifikován k dosažení vhodné dohody mezi stranami konfliktu.

Mediátorem se dle navrhovaného zákona rozumí fyzická osoba, která je Ministerstvem spravedlnosti zapsána do seznamu. Přísně nastavené parametry osoby, jež podá žádost o zápis do takového seznamu, mají zaručit kvalitní a profesionální řešení všech konfliktů. Ministerstvo totiž zapíše jen bezúhonnou osobu způsobilou k právním úkonům, která buď získala vysokoškolské magisterské vzdělání a složila zkoušku mediátora, nebo jí byla uznána kvalifikace podle jiného právního předpisu (složená advokátní zkouška).

Mediace bude zahajována na základě mediační smlouvy, ve které bude mimo vymezení předmětu konfliktu, výše nebo způsobu určení výše odměny mediátora a dalších zákonem stanovených náležitostí určen i konkrétní mediátor. Výběr mediátora je ponechán zásadně na vůli stran, neboť důvěra v mediátora je nezbytným předpokladem pro úspěch mediace. Nicméně pokud soud nařídí setkání s mediátorem v průběhu soudního řízení a účastníci nebudou schopni či ochotni se na osobě mediátora shodnout, vybere mediátora sám soud. Žádoucím cílem probíhající mediace je pak uzavření mediační dohody, přičemž soud rozhodne o tom, zda takovou dohodu schvaluje, a to nejpozději do sedmi dnů od zahájení smírčího řízení.

Pro doplnění dodáváme, že pozměňovací návrh, jehož zapracování by mediátorům, kteří jsou současně advokáty, umožňoval mediační dohodu opatřovat doložkou přímé vykonatelnosti, nebyl přijat.

Návrh schválený Poslaneckou sněmovnou nyní směřuje do Senátu, o dalším vývoji vás budeme informovat.

text (BR))

text Lenka Pospíšilová, foto archiv Emanuele Ridi

Emanuele Ridi:

Ital nejen v kuchyni

Už prarodiče měli restauraci. Emanuele sice vystudoval ekonomii, ale geny nepřekonal. Jeho restaurace v pražských Dejvicích se stala pověstnou dávno před natáčením pořadu S Italem v kuchyni. Dá se říci, že je archetypem toho, co si představujeme pod pojmem Ital: Je zatížený na rodinu, má sportovní auto, hrál fotbal a obchoduje s módou. Po dvaceti letech v Praze – stále Ital každým coulem.

Nedaleko vaší restaurace jsou obchody s řeckými a japonskými specialitami. Skoro by se dalo říct, že v Dejvicích vzniká gurmánský okrsek. Byl jste tu první?
Ristorante Da Emanuel jsem otevřel už v roce 1997, takže jsem byl opravdu první.

Nepředstavoval jste si nějakou adresu v centru města?
Když jsem přišel poprvé do Prahy, obchody s oblečením, které měl můj tatínek, byly kousek odtud – v Praze 6. Tehdy zde byla jiná restaurace těsně před zavřením a bylo možné si ji koupit. Samozřejmě jsem toužil po restauraci v centru, ale neměl jsem na to, začal jsem od nuly. Teď už se po takovém prostoru dívám. Ale nechci se odtud odstěhovat úplně, i tady restaurace musí zůstat. Je to takové moje miminko, které už jezdí na babetě. Má čtrnáct let… A třeba otevřu novou také na Moravě.

Jak vypadá váš typický host?
Od doby, co jsem v televizi, už přišla celá republika. (smích) Nebo doufám, že ještě přijde. Náš typický host je člověk, který miluje italskou kuchyni a zná Prahu.

Co si u vás lidé nejčastěji dávají?
Začínali jsme jako specializovaná rybí restaurace, takže hosté chodili hlavně na ryby. Později za konkrétními jídly jako pasta a risotto, což jsou naše speciality. Dnes už dost experimentují.

Co máte vy nejraději?
Co mám já nejraději? Těžko říct…

Tak tři jídla.
Jenom tři? Teď je zima, právě jsem se vrátil z Milána. Vzal jsem své kolegy kuchaře a dal jim ochutnat správné risotto alla milanese a k tomu osso buco – dušené telecí koleno s bylinkami, někdo k němu dává citronovou kůru, někdo přidává divoký fenykl. Je toho minimálně půl kila a k tomu risotto se šafránem. Chuťově velmi jemné jídlo. Mám rád ryby, minimálně jednou za týden nějakou musím mít. Třeba pastu s rybami. A třetí jídlo? Řekněme, že mám rád dezerty, ale spíš než dezert si dám další jídlo. Mám raději slané věci než sladké.

A připravujete i dezerty?
Děláme je, děláme. Ale kdybych chystal něco pro návštěvu nebo rodinu, raději bych volil jedno jídlo navíc než něco sladkého.

V jednom díle pořadu S Italem v kuchyni jste vařil něco s maminkou nebo babičkou v její kuchyni…
Bylo to tak, ale jen krátce. S maminkou to ještě plánuji.

Chystají se tedy další díly pořadu?
Ano. Koncem jara a začátkem léta se bude S Italem v kuchyni natáčet a vysílat by se mělo po prázdninách.

Už máte vybrané recepty?
Mám dva plány. Musím se v televizi domluvit, který použijeme.

Zkuste vzpomenout nějakou specialitu, nějaký rodinný recept.
Asi by to bylo ragú od babičky. Je to směs masa, která se v každé části Itálie dělá trošku jinak. Třeba v Bologni se dává jen hovězí a vepřové, jinde přidávají slaninu, já dávám salsiccia. Někdo víc solí, protože pečivo je v té oblasti nesolené. Přidává se muškátový oříšek, případně citrónová kůra. Ale pro mě je nejlepší boloňské ragú na světě od babičky – jak jsem ho ukazoval v televizi.

„Doma dělám takové špagety, které má ráda i manželka."

Co vy sám vaříte, když ve své restauraci ještě vaříte?
Už pár let na vaření jen dohlížím, ale když vymyslím nové jídlo, uvaříme ho společně. Doma dělám takové špagety, které má i manželka ráda – jsou na nich olivy, kapary, česnek, trošku feferonky také musí být. Kapary používám druhu Salina, to je ostrov pod Sicílií, olivy jen z Ligurie. Pak tam dám ančovičky, minimálně musí být sicilské. Nahoru nastrouhám trochu bottarga – jiker tuňáka, pak přidávám extrakt ze solených ančoviček. A nahoru patří restovaná strouhanka. Takže je to aromatické a navíc křupavé. A nemá se to jíst bez bílého vína.

Když se v naší zemi řekne „Ital", většina lidí si představí módu, fotbal, kuchyni, rychlá auta. Proč jste vy nezůstal u tatínkova obchodování s oblečením?
Na fotbal už jsem starý, rychlé auto mám a obchod s oblečením v Praze poslední tři roky také, ale o něj se stará spíš manželka.

Jezdíte rychle?
Už tolik ne. Když jsem v Německu, tak sem tam přidávám, ale málo.

Prý chodíte boxovat?
Ano, trošku boxuju. Je to spíš trénink reakce než agresivita. Teď už jsem měsíc netrénoval a chybí mi to, zase začnu. Tělo se uvolní a stres poleví. Hodně to pomůže.

A fotbal už nehrajete? Ten by nepomohl?
Pomohl by, jenže když mám čas já, nemají ho spoluhráči, a když mají čas oni, je doba oběda nebo večeře a já musím být v restauraci.

Co vás – kromě potřeby nejít na vojnu – přimělo odejít do České republiky?
Vlastně to byl jediný důvod. Kdyby mi táta tehdy nenabídl, abych s ním obchodoval, zůstal bych na našem ostrově.

Nebyla by vám Elba malá?
Třeba ano, ale těžko říct, jsem tu od devatenácti let. Teď už bych se nedokázal vrátit natrvalo, zvykl jsem si na velké město. Možná to tak dopadne ve stáří, nevím. Ale moře mi chybí.

Vrátíme se zpátky k italským dobrotám. Mění se české chutě?
Když se člověk odmalička naučí jíst jen konkrétní kuchyni, už to často nechce měnit. Je to hlavou, ne chuťovými buňkami. Já to mám jinak. Vždycky, když jsem mimo Itálii, chci ochutnat místní kuchyni. A ty buňky se vám pak otevřou víc.

Která cizí kuchyně vám chutná nejvíc?
V každé si něco najdu. Španělskou a francouzskou mám rád. A pečené koleno jsem nikde nejedl tak dobré jako v Německu. Třeba v Bavorsku ho dělají úplně super. V Mnichově jsou hospody, kde mají tři druhy kolena za výlohami. Jedno propečené důkladně, s kůrčičkou skoro na škvarky. Další trošku míň, stejně dělají i telecí. Jinak klasická německá kuchyně není zajímavá. Ale svíčková nebo pečená kachna – dobře udělaná – je výborná. Tedy v zimě. Jsou to těžká jídla, v létě to nejde. Stejně jako třeba milánská kuchyně. Ta je z devadesáti procent na zimu, v létě se nedá jíst. Potřebuje červené víno, případně české pivo by se hodilo.

„Když má člověk cíl, hodně dokáže."

Říkal jste, že s vámi do Milána jeli kolegové z restaurace. Podle čeho vybíráte personál?
Člověk není nikdy majetek, takže nemůžu očekávat, že kolega se mnou bude celý život. Spíš si vybírám lidi, kteří mají cíl. Kdo si hledá jen práci, o toho nemám zájem, kdo má cíl, hodně dokáže.

Je to potíž najít takové lidi?
Bohužel ano.

Vzal jste i člověka, který nebyl kuchař?
Na začátku jsem to udělal, protože ani já nejsem kuchař, studoval jsem ekonomii a obchod. Různě se to měnilo. Měl jsem Italy, kteří byli jen pomocníky, a pak se z nich stali kuchaři. Pracovali tady lidé, kteří odešli, otevřeli si vlastní restaurace, zavřeli je a zase se vrátili. Dobrý kuchař ještě nemusí zvládnout mít vlastní restauraci.

Vaří u vás i ženy?
Kuchaři jsou jen muži. Dlouho tu mám paní jako pomocnici, už je skoro inventář, ale kuchařky ne. I michelinské hvězdy získávají převážně muži. Také by mužům-kuchařům určitě vadilo, kdyby jim šéfovala žena.

„Co vaří maminka nebo babička, je vždycky nejlepší."

Projevuje se v tom, že Itálie je patriarchálnější?
No, je taková, no… Navíc, co vaří maminka nebo babička, je vždycky nejlepší.

To ano, mamma hotel je legendární záležitost.
Je, ale v Čechách se to už také projevuje. Mamma vaří, mamma pere a už od dvaceti nechce pustit dítě ven, říká: Zůstaň doma. Něco chybí, peníze třeba, mamma ti dá. Mamma, to je sedmihvězdičkový hotel.

V Itálii se tento jev nějak vyvíjí?
Ani ne. Znám třicátníky, kteří ještě bydlí u maminky.

Vždyť to už je deformující…
Právě. Když si zvyknou na mámu, nemůžou nikdy najít partnerku, protože chtějí manželku jako mámu, a to neexistuje. Ale to je většinou chyba maminky. Trošku jo.

A jak to bylo s rockovou kapelou?
Ouu, to už je dlouho. Hrál jsem kdysi v rockové kapele a mám dokonce ještě doma kytaru, ale bojím se otevřít futrál, protože podle mě tam už budou takoví ti… co jedí dřevo… jak se jmenujou???

Červotoči?
Jo. Neotevřel jsem ji určitě deset dvanáct let. Začal jsem hrát ve čtrnácti, rok klasickou kytaru a pak hned elektrickou, miloval jsem rockovou hudbu. Byl jsem pyšný, protože ve čtrnácti jsem šel v létě pracovat, abych si ji mohl koupit. Tatínek, který mi do té doby všechno kupoval, na mé přání mít kytaru a amplifikátor, řekl: Ano, kytaru? Žádnou! Divil jsem se, ptal jsem se, co jsem mu udělal. A on řekl: Když ti ji koupím, za půl roku přestaneš hrát. Celé prázdniny jsem pracoval, pak jsem koupil kytaru a táta říkal: Vidíš, teď budeš hrát, protože si budeš pamatovat ty mozoly, co sis udělal v létě.

Vzpomenete si ještě na jinou situaci, kdy vás rodiče zaskočili, ale ukázalo se, že měli pravdu?
Když je člověk mladý, nadělá chyb milión a ještě si myslí, že je nejlepší. Kdysi jsem miloval rallye a chtěl závodit. Je dobře, že jsem se jí nezúčastnil, třeba bych vyletěl někam z dráhy a nebyl bych tady v Čechách…

Co na to říkala vaše maminka? V takových situacích obvykle šílí.
Maminka sice říkala ne, ala nechala mi trošku prostoru. Když se řekne kategorické ne, tak je reakce vždy ano. Vychování od maminky oceňuji.

A co váš syn?
Už je to docela velký kluk, má skoro šest roků. Hraje trošku fotbal, líbí se mu tenis. Je živý, jako na duracellku. Večer nechce jít spát, ráno se nechce vzbudit.

Co byste si pro něj představoval?
Jako každý tatínek bych chtěl, aby měl nejlepší školy a všechno. Ale uvidíme. Doufám, že si bude užívat život. Přiměřeně. Dělat nějaké chyby, protože to je normální. A doufám, že se v životě bude věnovat tomu, co se mu bude líbit.

Chce být jako tatínek nebo má odlišné představy?
Zatím začíná, už chtěl být popelářem. Říkal jsem si, doufejme, že ne. I když nic proti tomu. Miluje auta… Ale také vaří. Když jde kolem mě, vezme vařečku a něco míchá… Tak uvidíme.

| Emanuele Ridi

narodil se v roce 1974 na ostrově Elba
byl vychováván v kuchyni restaurace svých prarodičů
vystudoval ekonomii a obchod
má manželku a syna Giacoma
v ČR proslul hlavně pořadem „S Italem v kuchyni"
v Praze už od roku 1997 provozuje restauraci Da Emanuel

Návrh zákona o mediaci: Spravedlnost pod kontrolou sporných stran

Soudit se může být neúnosně drahé, nepříjemné, může to trvat příliš dlouho, a navíc nemusíte dosáhnut toho, co jste si od podání žaloby slibovali. To ani nemluvím o negativních důsledcích vleklého sporu pro vaše podnikání či osobní život (ne každému je příjemné se soudit). Soud je však často vnímán jako jediná cesta k dosažení cíle. Také vás již napadlo (ať už jste byli žalobcem či žalovaným), že by bylo lepší se s protistranou dohodnout? Bylo by to rychlejší, příjemnější a jistě byste dosáhli jen toho, s čím byste souhlasili. Přímé vyjednávání s protistranou však není vždy jednoduché. Sporné strany se logicky obávají spolu otevřeně hovořit. Obavy jsou na místě, jedna strana by mohla případných citlivých informací proti druhé straně zneužít.

Pokud se sporné strany o přímé vyjednávání pokusí, pak každá bude navrhovat nejspíše řešení vyhovující jejím zájmům. Těžko by do svého návrhu mohla zahrnout zájmy druhé strany, protože ta bude opatrná a své zájmy a potřeby raději nesdělí. Co by se stalo, pokud by jedna ze stran zjistila, po čem prahne ta druhá? Vezměme si oblíbený příklad s ovocným piškotovým dortem. Řekněme, že na takovém dortu máte nejraději želé s ovocem, ale piškot pod ním vám moc nechutná. Jestliže se přete s někým o to, jak velký kus dortu máte dostat (jde vám primárně o množství želé s ovocem), tak pokud zjistíte, že druhá strana nemá ráda ovocné želé, které tvoří horní část dortu, ale zbožňuje sladký piškot ve spodní části, stačí předstírat, že vám jde též především o ten jemný piškot. A na základě toho můžete od druhé strany vyžadovat významné ústupky ve vyjednávání výměnou za kousky piškotu, který pro vás vlastně nemá valnou hodnotu. Tyto důvěrné zájmy a potřeby protistrany ale většinou nezjistíte, proto jsou přímá vyjednávání často neúspěšná a vy se musíte vrátit zpět k soudu.

Uvedené problémy a obavy sporných stran může pomoci řešit nový zákon o mediaci, který 10. února 2012 schválila Poslanecká sněmovna. Tento zákon na základě zahraničních zkušeností a doporučení zavádí do českého právního prostředí institut mediace a osoby mediátora. Mediátor je nestranným odborníkem, který při mediaci asistuje sporným stranám v jejich vyjednávání, zprostředkovává a usměrňuje jejich komunikaci tak, aby byly schopny dosáhnout oboustranně akceptovatelné dohody. Mediace je metodou mimosoudního řešení sporů, která je v zahraničí hojně využívána. Studie úspěšnosti mediace uvádějí, že vede k vyřešení sporu ve více než 70 % případů. Tyto studie pocházejí hlavně z anglosaských zemí, kde je mediace praktikována již desítky let. Na české studie úspěšnosti si budeme muset nějaký čas počkat.

Cílem navrhovaného zákona je nabídnout sporným stranám možnost svůj spor rychle, kultivovaně a hlavně mimosoudně vyřešit. Vláda si od praktického využívání mediace slibuje, že uleví přetíženým soudům. Předmětem mediace může být jakýkoli soukromoprávní konflikt (občanskoprávní, obchodní, rodinný, pracovní, dokonce i správně právní), který zákon nezakazuje řešit dohodou stran. K zahájení mediace postačí pouhé uzavření dohody o provedení mediace mezi stranami a mediátorem, kterého si vyberou. V této dohodě je třeba (mimo další náležitosti stanovené zákonem) zejména označit strany sporu a vymezit spor samotný, aby bylo zřejmé, ohledně kterých práv dochází ke stavění lhůt. Výsledkem mediace je pak mediační dohoda, která mezi stranami upraví práva a povinnosti. Mediační dohoda je soukromoprávní smlouvou. Aby byla exekučním titulem, musí ji schválit soud jako smír, případně musí být sepsána ve formě notářského či exekutorského zápisu se svolením k vykonatelnosti.

Pokud to bude soud považovat za vhodné, může nařídit účastníkům řízení tzv. první setkání s mediátorem; i tohoto mediátora si budou moci účastníci sami vybrat, pouze pokud tak neučiní dostatečně rychle, vybere jim ho soud.

V určitých případech může být na místě využití mediace nejprve zvážit a případně doporučit jinou metodu řešení daného sporu. Jde především o situace, kdy některá ze sporných stran je závislá na drogách či alkoholu, užívá proti druhé straně hrozeb či násilí, jedna ze stran se odmítá zapojit do mediace nebo chce, aby rozhodl soud.

Zákon o mediaci upravuje pouze činnost zapsaného mediátora, který musí být řádně vyškolen, složit zkoušku mediátora a splnit další kvalifikační předpoklady (např. vysokoškolské magisterské vzdělání) a hlavně musí být zapsán v seznamu mediátorů, který povede Ministerstvo spravedlnosti. Pokusit se o smíření sporných stran může i jiná osoba, avšak využití zapsaného mediátora by podle zákona mělo mít výhody. Stát především garantuje, že zapsaný mediátor bude náležitě odborně vyškolen a bude bezúhonný. Zahájení mediace za asistence zapsaného mediátora povede ke stavění běhu promlčecích a prekluzivních lhůt. Zapsaný mediátor bude též ze zákona vázán mlčenlivostí o všem, co se při mediaci dozvěděl.

Právě zákonem uložená povinnost mlčenlivosti mediátora je klíčová pro úspěšnou realizaci mediace. Mediátor běžně vede jednání se všemi spornými stranami najednou, avšak zde můžeme narazit na výše popsanou obavu stran, aby neprozradily něco, co by mohlo být proti nim zneužito. Proto mediace počítá s tzv. caucusem, což je oddělené jednání mediátora pouze s jednou stranou, informace z caucusu může mediátor sdělit dále jen se svolením jejich poskytovatele. Tyto informace bývají často rozhodující pro usměrňování stran k dosažení dohody. Mohou po celou dobu mediace zůstat známé jen mediátorovi a straně, která mu je sdělila. Zákonná povinnost mlčenlivosti mediátora chrání tyto informace před vyzrazením, a mediátora proto nelze předvolat k soudu jako svědka.

Je škoda, že ministerstvo nesebralo odvahu k tomu, aby zavázalo povinností mlčenlivosti i sporné strany, které se účastní mediace, jako je to běžné v zahraničí. Ochrana důvěrných informací tak bude ve větší míře ležet na mediátorovi, jenž bude muset přebíhat z místnosti do místnosti od jedné sporné strany ke druhé. Vážnější problém ale představuje oslabení ochrany důvěrných informací v případě mediátorů, kteří nejsou zároveň advokáty. Dohled nad činností mediátorů-neadvokátů vykonává Ministerstvo spravedlnosti podle zákona o státní kontrole, který bohužel obsahuje významné možnosti prolomení povinnosti mlčenlivosti. U mediátorů-advokátů toto riziko nehrozí, protože na ně se vztahuje zákon o advokacii.

Po přijetí toho zákona se otevře sporným stranám nová cesta ke spravedlnosti.

text Robert Cholenský, mediátor

text Pavel Chrást, foto archiv

Dvě perly ze španělských oblastí Rueda a Bierzo

První doklady o výrobě vína v oblasti Rueda pocházejí z 11. století. Největší rozmach však nastal v 18. století, kdy se rozšířily plochy vinic a byly osázeny výhradně odrůdou Verdejo, které velmi vyhovuje místní půda. Již v roce 1935 se objevily snahy zařadit oblast do klasifikace DO (Dénominacion de Origen), ale povedlo se to až roku 1980, především na základě dlouhodobě vysoké kvality.

Víno, které smí nést označení DO Rueda, je vyrobeno z hroznů z okolí města Rueda, v provincii Valladolid v severozápadním Španělsku. Klima je zde kontinentální a jsou pro něj příznačné dlouhé teplé léto a studené zimy. Teplé, nikoliv horké letní podnebí umožňuje delší zrání hroznů, což se promítá do jedinečné chuti bobulí. Vína z DO Rueda jsou vysoce ceněná, především ta jemná bílá. Takovým je i Herbis Verdejo/Viura z produkce Francka Massarda. Podílejí se na něm odrůdy Verdejo (75 %) a Viura (25 %), které jsou spolu se Sauvignonem blanc hlavními povolenými bílými odrůdami v oblasti. Hrozny zrály v oblasti La Seca ve výšce 850 m n. m. Keře révy jsou vedeny nízko u země, aby lépe odolaly charakteristickým silným větrům.

Víno je plné a velmi svěží, až s „krystalickou“ chutí a příjemnou kyselinou. Ve vůni lze nalézt tóny čerstvých bylinek, které se přenášejí i do chuti zakončené velice jemnou hořčinkou. Kvalita vína plně odpovídá pověsti Francka Massarda: vinařského světoběžníka, vynikajícího pedagoga a sommeliéra, držitele britského titulu Best Sommelier z roku 1996 nebo prestižního Master of Wine – nejvyšší možné kvalifikace sommeliéra.

Další zastávkou v putování za vínem je oblast DO Bierzo na okraji provincie León, v západním výběžku Španělska. Má odlišné mikroklima, leží v relativně nízké nadmořské výšce a je chráněna horami. Tvoří přechod mezi vyprahlou Mesetou a zelenající se Galicií. Přímo přes tuto oblast vede slavná poutní cesta do Santiaga de Compostela – modrý hrozen Mencía, který je na zdejších vinicích vidět nejčastěji, sem byl údajně přinesen právě poutníky.

Historicky oblast Bierzo produkovala především vína stolní, avšak na přelomu tisíciletí vznikla řada menších vinařství, tzv. bodegas. Jejich vinaři se chopili příležitosti a dokázali, že i Bierzo je oblastí unikátních vín. Důkazem je vinařství Mas Asturias, které sice hospodaří na pouhých šesti hektarech, avšak jeho vína dosahují mimořádných kvalit. Patří mezi ně Massuria 2007, DO Bierzo Mas Asturias. Hrozny odrůdy Mencía pro něj byly sbírány ručně. Po vinifikaci v betonových a nerezových nádržích byla více než polovina objemu mladého vína v prosinci 2007 stočena do francouzských dubových sudů, kde zrála rok. Zbývající mladé víno zrálo v betonových nádržích, aby si maximálně zachovalo přirozenou ovocnost. Smísením vzniklo fantastické, velmi jemné a vyvážené víno, ve kterém se příjemně snoubí ovocnost hroznů a lehká trpkost dřeva.

| GRAND CRU, s. r. o.

Váš partner a průvodce světem vín...
Společnost se specializuje na poskytování služeb souvisejících s vínem a na dovoz a prodej vybraných kvalitních evropských vín, především z Francie a Španělska. Spolupracuje výhradně s vinaři uplatňujícími přírodní postupy při pěstování a tvorbě vín, např. s Maison Champy, Rouge Garance, Guy (MAX) Breton, Albert Mann, Franck Massard či Quinola (Jaime Suarez).

Kontakt:
Ing. Pavel Chrást – degustátor, sommeliér
tel.: 603 801 745
e-mail: chrast@grandcru.cz
www.grand-cru.cz

text Miroslav Mašek, foto archiv Buddha-Bar Hotel Prague

Buddha-Bar Hotel Prague:

Orientální svět luxusu a romantiky

Buddha-Bar Hotel Prague je synonymem originality a luxusu. Vlastním světem, který nabízí neopakovatelné zážitky, a důkazem, že i v České republice lze vytvořit místo s přídomkem „světově unikátní".

Bar, restaurace a hotel se nacházejí v historickém objektu v centru Prahy. Můžete vstoupit některým ze tří vchodů ze tří různých ulic – pokaždé se však ocitnete v prostředí, které vám doslova vyrazí dech. Kombinace orientu, kolonialismu i české secese (dům podléhá dohledu památkového ústavu, takže část původních secesních prvků bylo nutno zachovat) vytváří jedinečnou atmosféru. Inspiraci přitom tvůrci hledali ve světově proslulých restauracích Buddha-Bar – především v té pařížské, která byla otevřena jako první. První hotel tohoto jména pak byl otevřen právě zde v Praze.

Do Buddha-Bar restaurantu se dostanete vchodem na rohu ulic Rybná a Jakubská. Schodištěm zdobeným dlaždicemi s motivy květů sestoupíte do restaurace, která se rozkládá ve dvou rozlehlých podzemních patrech. Orientální design a všudypřítomná červená barva, tajuplná hra světel z lustrů, lamp a svíček, podmanivé tóny hudby – to vše podtrhuje mystickou atmosféru.

Ve spodní části restaurantu se pohodlně usadíte na luxusní židle s červeným čalouněním a orientálními vzory, kulaté stoly jsou vyrobeny z tmavého bambusu.

Až 150 hostů si může vybírat z bohatého menu, v němž se mísí vlivy Asie a Pacifiku a který je významně inspirován legendárními pokrmy z Buddha-Baru v Paříži. A co po večeři? Přece přesunout se do horní části mezaninu, kde je umístěn bar a lounge pro sto osob. Z čalouněných křesílek, jejichž vzory tentokrát kombinují červenou a zlatou, budete mít skvělý výhled na dominantu celého prostoru: monumentální třímetrovou sochu Buddhy v restauraci pod vámi. Zaujme též kovové zábradlí podél celé galerie. Dalším lákadlem jsou samozřejmě samotné nápoje včetně saké nebo litchi liquor.

Pokud se rozhodnete v Buddha-Bar Hotel Prague také přenocovat, vězte, že pobyt zde vám poskytne další nezapomenutelný zážitek. Ne náhodou se totiž hotel, který nabízí ubytování v 36 pokojích a trojici apartmá, umístil v žebříčku TOP 10 nejromantičtějších hotelů světa v časopisu Reader's Digest.

Buddha-Bar Hotel Prague

Jakubská 649/8, 110 00 Praha
tel.: 221 776 300
fax: 221 776 310
info@buddhabarhotelprague.com
www.buddhabarhotelprague.com

text Miroslav Mašek, foto archiv

Treking:

Co vzít s sebou na trek do hor?

Slova trek a trekking (počeštěně i treking) se stále častěji objevují na seznamech koníčků mnoha lidí. Co ale přesně znamenají? A co pro jejich provozování budete potřebovat?

Treking je právem nazýván královskou disciplínou turistiky. Navíc tvoří jakýsi spojovací můstek mezi „obyčejnou“ pěší turistikou a náročnější vysokohorskou turistikou. Jde vlastně o vícedenní túru s jedním nebo více bivaky, která vede horským a velehorským terénem, ale i nížinami. Vedle dodatečné výstroje a jisticích pomůcek je s sebou na trek nutné vzít i bivakovací výstroj se stanem a spacím pytlem. No a proto je neklamným rysem každého trekaře tak velký a naditý batoh…

Základem je vhodné oblečení.

K nejpopulárnějším trekovým trasám v našich končinách patří hřebenovky Nízkých Tater, Velké Fatry a Západních Tater, dále přechod Jeseníků, Rychlebských hor či Krkonoš. V Rumunsku jsou oblíbené hřebenovky v pohoří Retezat, Fagaraš a Paring, na Ukrajině hřebenovka Černé hory nebo přechody tzv. polonin (travnatých pásů na hřbetu hřebenu) Svidovec, Krásna či Boržava. Daleko to nemáme ani do Skandinávie, kde proslula např. Královská stezka – krásná trasa přes náhorní planinu Hardangervidda v jižním Norsku.

Pro úspěšné, pohodové a spokojené absolvování vícedenních treků je vedle psychické odolnosti a fyzické kondice důležité i vhodné vybavení. Náročné bývají už samotné túry vedoucí hustými lesy, koryty potoků nebo po hřebenech porostlých kosodřevinou. Proto byste určitě nechtěli, aby vám cestu znepříjemnily otlaky nohou, drkotání zuby v nevhodném spacáku či stan, do kterého zatéká. Je důležité si uvědomit i to, že jiné vybavení budete potřebovat v Karpatech a jiné ve Skandinávii nebo Alpách. Co by tedy v batohu nemělo chybět?

Základem je vhodné oblečení, které slouží ke správné regulaci teploty, odvádění tělesné vlhkosti během fyzického výkonu nebo naopak k zamezení průniku vzdušné vlhkosti k povrchu těla. Nejvhodnější cestou je zkombinovat více vrstev, z nichž každá plní trochu jinou funkci. První z nich představuje funkční termoprádlo, jež především odvádí pot od těla. Aby mohlo správně fungovat, musí být přiléhavé. Obvykle se vyrábí z polypropylenových nebo polyesterových vláken, objevují se ale i moderními technologiemi upravená přírodní vlákna. Druhou termoizolační vrstvu tvoří zpravidla výrobky z materiálu fleece, které jsou prodyšné a dobře izolují, avšak nechrání proti větru. K tomuto účelu využijte lehké a snadno sbalitelné šusťáky. S těmito třemi vrstvami bez problémů vystačíte po většinu roku,

následující upotřebíte jen po relativně krátkou dobu při extrémní nepřízni počasí. Čtvrtá vrstva má chránit proti dešti. Pro běžnou turistiku postačuje i igelitová pláštěnka, ale na náročnější treky bude lepší něco spolehlivějšího – bundy z tkanin se zátěrem nebo z tkanin kombinovaných s membránou (třeba Goretex). Pátá a poslední vrstva pak slouží jako „drtič mrazu“ – jde o zimní péřové bundy nebo bundy s umělými vlákny.

Kdysi rozšířená áčka nahradily stany geodetických tvarů.

Stejně důležitá jako oblečení je i vhodná obuv. Není nic horšího, než když se z každého kroku stane utrpení. Různé terény kladou na boty různé nároky. Na lehkou procházku vystačíte s měkkými trekovkami, pro náročnější podniky budete potřebovat boty odolnější. Obvykle jsou nejlepší trekingové pohorky, pohorky nebo zimní pohorky, které jsou dostatečně tuhé, dobře izolují a jsou uspokojivě nepropustné. Vaše nohy jistě ocení i kvalitní ponožky – ty nejlepší kromě izolace či odvádění vlhka také tlumí otřesy – z obdobných materiálů jako termoprádlo.
Někdy se hodí i návleky, které brání pronikání nečistot či vody do bot.
Při bivaku nebo v táboře se vaším útočištěm stane… stan. Dříve rozšířená áčka dnes byla

takřka úplně nahrazena dvouvrstvými kopulemi – stany geodetických tvarů. Jsou lehčí a odolnější vůči větru, ale poskytují také vyšší komfort. Vhodné jsou spíše ty menších rozměrů, protože mají lepší stabilitu. A jak je to se spacím pytlem? Vězte, že počasí na horách je proměnlivé a že tu může mrznout a sněžit i v létě. Proto zapomeňte na lehké kilové spacáky, na hory budete potřebovat minimálně třísezónní spací pytel, jehož hmotnost se musí pohybovat kolem 1,5 kila. A to i přesto, že bude vyroben z kvalitních syntetických nebo přírodních materiálů. Obecně platí, že do suchého počasí jsou vhodnější péřové spacáky, zatímco do vlhkých podmínek spací pytle se syntetickými náplněmi z mikrovláken. Pod spacák patří další vrstva – karimatka. Ideálně pěnová, která nejlépe izoluje a je i nejlehčí.

Abyste vybavení vůbec mohli na trek vzít, potřebujete kvalitní batoh. Měl by mít nejen odpovídající objem (minimálně 60 litrů), ale i vhodný nosný systém tvořený popruhy, bederním pásem a výztuhou zad. Hodí se možnost upevnění věcí na batoh a dostatečný počet komor a kapes, při výběru si nezapomeňte všímat kvality šití spojů a zipů. Vítaným pomocníkem na túře je svítilna – až se někdy zdržíte a pochod se protáhne do tmy, pochopíte… Dobré řešení přináší čelovka, díky níž máte volné ruce a svítíte tam, kam se díváte.

A poslední rada na závěr – rozhodně nezapomeňte doma vařič. Nejvíce se rozšířily ty plynové a benzínové.

Nyní už alespoň zhruba víte, co si na treking vzít s sebou. Zbývá sehnat partu nadšenců (ideálně s někým zkušeným v čele), nakoupit vše potřebné, vybrat cíl treku a vyrazit.

Tak šťastnou cestu!

| Informace o trekingu

www.treking.cz

www.treky.cz

text Irena Bandová, foto Porsche

Nové Porsche Boxster:

Lehčí, silnější a úspornější

Přichází nová generace modelu Boxster – roadsteru od Porsche s motorem uprostřed. Komplexní proměna učinila nový Boxster lehčí a silnější, elegantnější a úspornější. Na českém trhu bude k dispozici od května v Porsche Centrech v Praze a Brně.

I letošní generace se představuje v provedeních Boxster a Boxster S.

Dosud nikdy nebyla mezigenerační proměna vozu Porsche Boxster tak komplexní jako nyní. Otevřený dvoumístný roadster vstupuje na trh se zcela novou karoserií, vyznačující se nízkou hmotností a přepracovaným podvozkem. Příkladná jízdní dynamika tohoto sportovního automobilu je etalonem své třídy zejména díky spojení nižší hmotnosti, delšího rozvoru náprav, širšího rozchodu kol, větších kol a v neposlední řadě i elektromechanického posilovače řízení. Při zachování dynamiky se zároveň podařilo snížit spotřebu paliva o patnáct procent.
Vzhled Boxsteru se změnil především díky kratším převisům karoserie, posunutí spodního okraje čelního skla více dopředu, opticky nízko působící karoserii a expresivněji vedeným hranám. Zcela nová jsou přední světla, diody pro denní svícení i nasávací otvor. Prostor pro posádku může být uzavřen přepracovanou, plně elektricky ovládanou střechou, která nyní nemá ve složeném stavu samostatný kryt. Vnitřní prostor nových modelů Boxster je větší a velkorysejší. Současně se vyznačuje aktuálním stylem Porsche se šikmou a vysoko umístěnou středovou konzolí, která se navrací k odkazu modelu Carrera GT a zlepšuje ergonomické řešení interiéru.
Letošní generace sportovního roadsteru se představuje ve dvou tradičních provedeních: Boxster a Boxster S. Oba modely pohání plochý šestiválec boxer s přímým vstřikováním benzinu, jehož účinnost zvyšuje systém rekuperace kinetické energie, aktivní řízení teploty a funkce start/stop. Výchozí model Boxster disponuje výkonem 265 k (195 kW) při objemu 2,7 litru – tedy o deset koní vyšším výkonem než u předchůdce s větším objemem. Technicky tento motor vychází z šestiválce o objemu 3,4 litru připraveného pro model Boxster S, který disponuje výkonem 315 k (232 kW), což je o pět koní více než u staršího modelu.

U Boxsteru S se ručička tachometru zastaví až na 279 km/h.

Oba vozy jsou standardně vybaveny šestistupňovou manuální převodovkou, kterou může na přání nahradit sedmistupňová dvouspojková převodovka Porsche Doppelkupplungsgetriebe (PDK). Právě ve spojení s ní dosahují oba Boxstery lepších hodnot dynamiky i spotřeby paliva. Kombinovaná spotřeba vozu Porsche Boxster činí s převodovkou PDK 7,7 litrů na sto kilometrů, u modelu Boxster S má tento parametr hodnotu o 0,3 litru vyšší. Bez přerušení přísunu

síly k zadním kolům zrychluje Boxster z klidu na stovku za 5,7 sekundy a dosahuje maximální rychlosti 264 kilometrů v hodině. Boxster S sprint z nuly na sto kilometrů v hodině absolvuje během pěti sekund a ručička jeho tachometru se zastaví až na 279 kilometrech za hodinu.

Pro zvýšení dynamického potenciálu Porsche pro model Boxster nabízí paket Sport Chrono, jehož součástí je poprvé také systém dynamického uložení motoru. Pro Boxster je novinkou rovněž systém vektorového řízení dynamiky Porsche Torque Vectoring (PTV) s mechanickým samosvorným diferenciálem.

A jak je na tom nové Porsche s cenou? Překvapivě zajímavě: Boxster v základním provedení s manuální převodovkou je k mání za 1 327 000 korun a 1 406 000 korun s dvojspojkovou převodovkou PDK. Provedení Boxster S stojí 1 617 000 korun s manuálním řazením a 1 696 000 korun s PDK. Všechny tyto ceny jsou včetně DPH.

Prodej nového Boxsteru bude v tuzemsku zahájen letos v květnu, přičemž jeho výhradním dovozcem a prodejcem je společnost Porsche Inter Auto CZ. Tato dceřiná společnost rakouské firmy Porsche Inter Auto se sídlem v Salzburgu je největším prodejcem vozů Volkswagen, Audi, Škoda a importérem značky Porsche v České republice. V současné době u nás disponuje osmi provozovnami – v Praze, Brně, Plzni, Olomouci, Hradci Králové a Českých Budějovicích. Všechny její autosalóny mají k dispozici nejnovější technologie a nejmodernější know-how mezinárodní společnosti. A právě zde na vás může už brzo čekat vaše nové Porsche Boxster...

| Porsche Inter Auto CZ s. r. o.

Vrchlického 31/18, 150 00 Praha 5
tel.: 257 107 311
fax: 257 107 399
e-mail: info@porsche.cz

www.porsche.cz

Advokát, rozhodce a mediátor Robert Cholenský získal prestižní ocenění

Advokát Mgr. Robert Cholenský, který je zároveň jedním z rozhodců ad hoc sdružených u Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR a mediátorem, získal prestižní ocenění v soutěži Právník roku 2011. V pátek 27. ledna 2012 byl při galavečeru 7. ročníku vyhlášen právníkem roku v kategorii Pro bono. Toto ocenění je udělováno advokátům, kteří se zapojují do pomoci potřebným a do jiných obecně prospěšných aktivit. Cholenského do soutěže nominovala nezisková organizace Liga lidských práv za zastupování jejích klientů, zejména osob s mentálním a jiným postižením a obětí policejního násilí.
Hlavními organizátory renomované soutěže jsou Česká advokátní komora a server EPRAVO.CZ, partnery pak Notářská komora ČR, Exekutorská komora ČR, Soudcovská unie ČR, Unie státních zástupců ČR, Unie podnikových právníků ČR a Jednota českých právníků. Při vyhodnocování kategorie Pro bono s organizátory spolupracovala také nezisková organizace Pro bono aliance, jejíž ředitel Mgr. Vítězslav Dohnal k ocenění Roberta Cholenského uvedl: „Věříme, že v právním státě nemá právo být jen pro ty, co si to mohou dovolit. Jsme rádi, že můžeme spolu s organizátory soutěže poděkovat advokátům, kteří považují za samozřejmost věnovat část svého času pomoci těm, kteří by jinak právní pomoc nikdy nezískali. Těší nás, že takových advokátů přibývá.“ Blahopřejeme Robertu Cholenskému a přejeme mu hodně úspěchů do jeho další práce.

text Miroslav Mašek, foto EPRAVO.CZ

inzerce

Audi
Náskok díky technice

Audi Q3.
Stvořeno pro velká očekávání.

Ideální městské SUV, tak lze stručně charakterizovat nové Audi Q3. Okouzlí progresivním SUV designem v kupé stylu. Ohromí výkonem motorů a překvapí jejich úsporností. Potěší sportovní výbavou. A uchvátí špičkovým asistenčním a komunikačním systémem.

Porsche Brno

Řipská 13a, Brno-Slatina, tel.: 548 421 310, 321–324, audi.brno1@porsche.cz, www.audivbrne.cz

Spotřeba a emise CO_2 v kombinovaném režimu: 5,2–7,7 l/100 km a 137–179 g/km.

text Lenka Pospíšilová, foto archiv Pavla Kosty

Barista Pavel Kosta:

Tisíc chutí kávy…

Kávu pijeme skoro všichni často, ale málo o ní – také často – víme. Ani jeden z nejlepších českých baristů Pavel Kosta původně mnoho nevěděl, je totiž geodet a soudní inženýr. Ke kávě se dostal, jak to tak bývá, náhodou. Záhy vydobyl šesté místo v degustaci káv na světové soutěži baristů a založil vlastní kavárnu v brněnské Masarykově čtvrti. Dveře se tam netrhnou, poněvadž tamější pečlivě vybraná káva z vlastní pražírny stojí za to.

Kudy vedla vaše kávová cesta?

Šestnáct let jsem pracoval u rodičů ve stavební firmě a ke kávě jsem se dostal, když jsme v polovině 90. let začali s tátou vozit do republiky kávovary. Spíš jsem se s ní tedy seznamoval po technické stránce. Pil jsem ji jako každý jiný, nebyl jsem fajnšmekr. Postupně jsem ale začal odlišovat různé druhy a značky. Mám v Rakousku kamaráda, který vlastní pražírnu, takže jsem si začal vozit trochu lepší kávu, než je v supermarketech. Pak jsem kávu odsunul do pozadí a začal se věnovat vínu.

Celkem jsem v sommeliérském žebříčku stoupal vysoko, moc mě to bavilo a říkal jsem si, že víno má maximum chutí a vůní. Potom mi švagr, který studoval vysokou hotelovou školu, nabídl, jestli si nechci udělat baristický kurz. A uvědomil jsem si, že káva má mnohem širší spektrum chutí a vůní než víno. Od té doby, je to asi šest let, se věnuji kávě.

Jak začalo vaše baristické soutěžení?

Asi tři měsíce po kurzu jsem se šel podívat na soutěž – abych věděl, jak to vypadá. Pak jsem se potkal s Jardou Petroušem, naší baristickou jedničkou, který mě popostrkoval, abych se nějaké soutěže zúčastnil. Prošel jsem několik kvalifikačních kol v české soutěži Mistr kávy. Na začátku v ní bývají stovky lidí, ve finále kolem deseti. Napoprvé jsem skončil uprostřed pole, ale zlepšoval jsem se docela rychle. Během patnácti minut musíte připravit čtyři cappuccina, čtyři espressa a čtyři volné nápoje bez alkoholu. Všechny jsou na bázi espressa – žádné ristretto, picollo nebo další věci, které můžete dostat v kdejaké „kavárně“. Dostal jsem se do semifinále a viděl se s nejlepšími v republice. Pak už jsem jim stál po boku jako člověk, který vyhrál mistrovství republiky v degustaci kávy. Setkal jsem se tam také s mým učitelem Romanem Pospíchalem, jenž vedl můj první kurz. Časem jsem se toho od něj naučil ještě víc a začali jsme ještě s kolegou učit studenty na gastro školách. Samozřejmě jsem musel sám absolvovat spoustu certifikačních zkoušek…

Ceněné místo jste získal také na světové soutěži.

V roce 2009 jsem se účastnil světového šampionátu. Bylo to trochu nečekané, protože když jsem vyhrál republikovou soutěž v degustaci, jednalo se o dalším koordinátorství pro českou republiku a nebylo jasné, jak vše dopadne. Za pár dní ale zavolali a řekli, že jedu a že je to za tři dny, tak mám čas se ještě připravit. (smích) Soutěž byla v Německu, účastnilo se 54 zemí a každá měla několik účastníků v různých disciplínách jako latte art, degustace, příprava espress a cappuccin…

Umístil jsem se jako šestý nejlepší na světě v degustaci. Zatím se ještě nikomu z naší republiky lepší výsledek nepodařil, většinou se Češi pohybují kolem třicátého místa. Posunul jsem naši zemi na celkové sedmé místo, a to jsem moc rád, protože tam soutěží lidé, kteří jsou pražiči dvacet let, pracují na plantáži nebo mají léta kavárnu. A mezi nimi já, geodet…

„Při degustaci ochutnáváte v jednom kole čtyřiadvacet káv."

Jak vypadá soutěžní degustace?

Ochutnáváte čtyřiadvacet káv v jednom kole, které jsou rozdělené po trojici na stole. Ze tří jsou vždy dvě totožné. Máte degustační lžičku, můžete přivonět, podívat se na barvu, ochutnat a musíte je rozlišit. Byly tam třeba stejné odrůdy sklízené ze severního a jižního svahu, totožně vypražené. Všichni mě měli za outsidera…

A nakonec jsme se tak dobře umístili. Ještě dodatečně mi SCAE, mezinárodní kávová asociace se sídlem v Londýně, poslala poděkování za účast a cenu, která se dává jen nejlepším. My ji dostali za mé umístění, protože to byl obrovský posun kupředu. Stojí v mé kavárně na čestném místě.

Jak se degustuje káva, je to podobné vínu?

Na soutěži v Kolíně jsem degustoval kávu jako víno, protože to jsem znal. Všichni mi říkali, že se musí srkat, což jsem ještě neuměl. Káva se degustuje degustační lžičkou, která je hlubší než normální a má asi trojnásobný obsah. Naberete, srknete poprvé, přetáhnete si tekutinu přes celý jazyk, hned srknete podruhé, zaplníte všechny chuťové buňky a zjistíte maximální chuťový vjem. Správně se to má dělat takto, ale pokud někdo polkne, další doušek poválí po jazyku a degustuje v podstatě jako víno, nic mu nevnucuji. Jsou pravidla degustace, metody, které jsou z nějakého důvodu lepší, ale nejsou nutné. Důležité je, aby člověk dokázal říct, odkud káva je, jaká je, v čem je jiná. Narazil jsem i na člověka, který kávy odlišoval jen pohledem, a byl děsně dobrý. Měl prostě vysokou barevnou citlivost… A přiznal, že kávu v podstatě nepije.

Degustátoři vína mají tabulku s definovanými chutěmi a vůněmi. Jak je to s kávou?

Existuje tzv. kolo kávových chutí a vůní, ze středu vycházejí základní chutě hořké, kyselé, sladké… A směrem ven se dělí. Každá káva má svou charakteristickou stopu chutí a vůní, ale může se stát, že jinak prozraje nebo se napraží odlišně a tyto složky se posunou jinam. Rozeznávat chutě s kolegou učíme zájemce při degustacích, aby pak v kavárnách dokázali odlišit více nebo méně kofeinové kávy, hořké, medové, ovocité…

Co všechno porotci hodnotí?

Většinou jsou soutěže vázané určitými pravidly. Porotci bývají držiteli certifikací SCAE, členové CBA – České barmanské asociace – nebo Kávové asociace. Poroty jsou degustační a technická. Technická sleduje mletí, přípravu a extrakci se vším nezbytným, čistotu trysek na páru a šlehání mléka, pracoviště jako celek… Degustační porota funguje jako potenciální zákazník, takže barista se k porotci podle toho musí chovat. Přinese kávu, popíše třeba, že má být oříšková. Ochutnám. Je oříšková, výborně, není… Hmm, body dolů. Třeba cappuccino má jisté parametry, má na něm být pěna s mikrobublinkami, když rozhrnete pěnu, dostanete se na hladinu mléka, ale nesmí tam být pěny jen milimetr. Také se třeba hodnotí, jestli je barista vhodně oblečený.

Jaké jsou nejobvyklejší a na druhé straně nejzvláštnější druhy kávy?

Existuje zhruba šedesát druhů káv, extenzivně se nejčastěji pěstuje arabica a robusta. Arabica je kvalitnější, dražší, výrazně aromatická s menší hořkostí, ale citlivější na prostředí. Robusta je odolnější vůči nemocem, horší kvality, zemitější a drsnější chuti, pěstuje se spíš v Indonésii, Vietnamu, části Indie. Tak chutná třeba Standard směs, co se u nás pije čtyřicet let jako zalévaná – neboli český „turek". Když si dáte šálek arabicy, máte příjemně ovocitou kávu s jemnou hořkostí, zatímco směs arabicy a robusty je mnohem hořčí a výraznější, můžete ji „pokousat". Jako když máte těžké červené víno ze Španělska. Zvláštní a drahá káva je mj. Kopi Luwak – cibetková káva. Má jemně kořenitý až čokoládový nádech pekanového oříšku a je to káva v ceně asi sto euro za sto gramů. Pak třeba lehounce hořká Blue Mountain z Jamajky s příjemnou aciditou a sladkostí nebo havajská Kona. Ne na všech plantážích Jamajky se

ale Blue Mountain pěstuje, jen z určité oblasti jde o originál. Z těchto plantáží je úroda prodaná ještě dříve, než vůbec něco dozraje…

Většina lidí ale kupuje kávu v supermarketu. Čeho se tak asi dočkají?
Každá značka nabízí portfolio káv od čisté arabicy k různým směsím. Jen v Itálii je 7500 pražíren. U nás se prodává pár základních průmyslových značek, ovšem Italové je považují za obyčejné až špatné a obvykle chodí pro kávu do své oblíbené menší pražírny. Každý pražírník má svoje know-how a léta ho tříbí. Velké firmy často dodávají defektní, zato levnou kávu a do kaváren se snaží dostat všemi způsoby, včetně toho, že kavárníkovi pořídí kávovar a vybavení. Lidem u nás taková káva chutná, protože se nechají oslnit značkou.

„Špatná obsluha i ze špičkové kávy udělá břečku."

Podle čeho byste si vybíral, kde si dáte kávu?
Sedl bych si na bar, prohlédl si kavárnu, podíval se, jestli má barista čisté pracoviště, zda má správně založené šálky na kávovaru, jestli dodržuje patřičné postupy – má čistou trysku na mléko, jestli nenechává mnoho kávy v mlýnku, protože má tendenci v teple žluknout… Zda dobře zatempuje v portafilteru – páce, tedy stlačí pomletou kávu, odpustí vodu a hned po založení páky spustí extrakci… Nad kávou v páce je totiž sítko, které má sto stupňů, a během tří vteřin se káva o něj spálí. Samozřejmě bych se optal, jakou a odkud používají kávu, kdy byla pražena. Dobrý barista dokáže i z průměrné kávy vyrobit pitelné espresso, špatná obsluha ze špičkové kávy udělá břečku. Vždy je lepší káva z „dvoupáky", protože se lépe vyextrahuje a má lepší cremu než jen přes jednu porci.

Kde v Itálii jste studoval?
Centrum kávy v Itálii je v Terstu. Působí tam například Univerzita kávy, pak Italian Coffee Academy Sandalj, kde jsem studoval a dělal zkoušky. Trénují tam nejlepší baristé světa a mohou dostat mezinárodní certifikát k přípravě pravého espressa, rozpoznávání druhů káv, ale i k poskytování baristických školení. Dále se lze naučit pražení kávy a míchání směsí. Jednou za čas do Terstu zajedu, abych se dozvěděl novinky.

Jaké jsou zapeklitosti pražení?
Když jsem si pořídil pražírnu, výrobce ji přivezl a sdělil: My se za pár let zastavíme, jestli už se vám podařilo upražit skutečně dobrou kávu. Jak za pár let, říkal jsem si, my chceme za tři měsíce otevřít. K pražírně ale nedostanete zkušenosti v ceně. Jen teplota pražení se pohybuje mezi stem a třemi sty stupni, ovšem nikdo vám neřekne: Pražte Columbii na 238 stupňů, bude skvělá. Elektrická pražírna, kterou mám, má výhodu, že buben praží rovnoměrně ze všech stran, nejen intenzivně v jednom místě jako ty plynové. Ovšem je třeba donekonečna zkoušet, co je pro kterou kávu nejlepší. Minulý rok v květnu jsme soutěžili s naší kávou na Barista roku, tehdy jsme byli v provozu šest měsíců a posbírali první a páté místo.

Kolik druhů káv obvykle nabízíte hostům?
U nás v kavárně máme osmnáct až pětadvacet druhů káv. Některé jsou standardní, speciálky obměňuji. Teď máme třeba Hawaii Kona, skutečnou lahůdku. Denně pražím běžné druhy káv, plantážní speciály jednou za týden či měsíc. Čerstvě upražená káva potřebuje při určité teplotě a vlhkosti tři až šest dnů na vyzrání, teprve pak lze nabízet nebo připravit směsi. Špičku mívá káva šestý týden od pražení, pak už kvalita rapidně klesá. Když si koupíte kávu v supermarketu, podíváte se, že má expiraci za dva roky podle požadavku EU, přečtete si, že je už půl roku upražená… Hmm, asi už nebude zrovna „mňam". I zelená káva má svoji expiraci, většinou kolem patnácti měsíců. V Terstu ve skladech jsem viděl pytle kávy, které tam ležely dvacet let. A vloni už tam nebyly. Skoupily je velké průmyslové pražírny, protože byla nižší úroda. Už je dozajista i prodaly. Tomu všemu negativnímu se snažím vyhnout a poskytnout hostům co nejlepší zážitek z kávy.

| Espresso = zdravá káva

Se 7 gramy mleté kávy zalisované silou 20 kg, prvních 20–30 ml extrahované emulze v čase 20–30 sekund, s vodou o 90 stupních a 9 bary tlaku lze vyrobit opravdové espresso. Záleží ale na baristovi a na připravovaném druhu kávy. Lze se pohybovat v rozmezí 7 až 9 gramů a teplota se liší u arabic od 88 do 90 stupňů, 90 až 92 stupňů snáší robusta, uprostřed jsou směsi. Správně extrahované espresso má maximální hodnotu kofeinu 10 % z celkového množství obsaženého v kávě, větší intenzitu chuti a je dobře tolerované lidským organismem. Cappuccino organismus stráví asi za dvě hodiny, espresso zhruba za dvacet minut.

Váš expert na doutníky

Lídr světových doutníků

Expert Vám poradí na:

www.pedrostabacos.cz

JAZZFESTBRNO po jedenácté

text Lenka Pospíšilová, foto archiv

Dubnový festival jazzu tentokrát přivede do Brna kromě domácích špiček a zajímavých zahraničních interpretů i hvězdu posledních let, izraelského basistu Avishae Cohena. S dvouměsíčním odstupem pak festival doplní koncert kytaristy a osmnáctinásobného držitele Grammy Pata Methenyho s novým kvartetem.
Jádro programu budou tvořit jazzmani ze Spojených států, ovšem celkem se sjedou muzikanti ze třinácti zemí. Festival se sice oficiálně koná od 11. do 26. dubna, ale dozvuky v podání Pata Metenyho jsou naplánovány na 28. června. První větší koncert zahraničního interpreta se odehraje 15. dubna v Divadle Husa na provázku. Ruský a nyní v USA žijící trumpetista Alex Sipiagin vystoupí s vlastním kvartetem. O den později se chystá koncert bubeníka, skladatele a zpěváka Briana Bladea v Semilassu. Středa 18. dubna bude na témže místě patřit triu pianisty Vijaye Iyera a za dva dny americkému kytaristovi Jonathanu Kreisbergovi. V noblesním prostředí Besedního domu se 23. dubna budou konat hned dva koncerty: Odpoledne bude možné slyšet arménského pianistu Tigrana Hamasyana, večer pak Radio String Quartet Vienna. Závěr festivalu opanují saxofonista Donny McCaslin s jazzrockovým projektem Perpetual Motion a největší hvězda – muzikant, který byl časopisem Bass Player zařazen mezi stovku nejvlivnějších basistů 20. století – Avishai Cohen v Bobycentru. Zde se v červnu bude konat i již zmiňovaný koncert Pata Methenyho se zánovním kvartetem, s nímž vyráží na letní turné.
Z domácích interpretů bude v Brně ke slyšení deset kapel, a to od stálic jako Milan Svoboda nebo Jiří Stivín až po skvělé nové projekty lídrů nastupující jazzové generace Libora Šmoldase, Davida Dorůžky nebo Marty Töpferové. Českou festivalovou předehru obstarají 10. dubna studenti Katedry jazzové interpretace JAMU.
V pátek 13. dubna zahraje v Alterně Matej Benko Quintet, následující den Jiří Levíček Trio v Semilassu. O den později oslaví pánové Jiří Stivín a Mojmír Bártek společně 70. narozeniny na koncertu v Semilassu, jejich hostem bude Didrik Ingvaldsen z Norska.
I letos se ve vybrané dny budou konat dvojkoncerty následované nočními jam sessions spolu s workshopy na Katedře jazzové interpretace JAMU. Vstupenky jsou k mání v běžných předprodejích, v prodejní síti Ticketstream nebo v předprodeji Filharmonie Brno.

Jazzfestbrno: 11.-26. dubna 2012, Brno

text Lenka Pospíšilová, foto archiv divadla

Přehršel divadelních cen

Česká a moravská jeviště si za posledních dvacet let vypěstovala několikero „soutěží“. Část souvisí s festivaly, některé jsou výsledkem rozhodování samotných divadelníků, kritiků a publicistů, v populárních anketách hlasují diváci.

Únor a březen bývají obdobím udílení cen a televizních přenosů.
Snad každé divadlo má svůj domácí žebříček vytvářený diváky, např. Křídla v Městském divadle Brno. Odborné ceny udělují Divadelní noviny, Nadační fond Cen Alfréda Radoka ve spolupráci s časopisem Svět a divadlo též zve do poroty profesionály – divadelní rok 2011 jich hodnotilo 82. Grand festival smíchu pojmenoval svou cenu Komedie roku. K nejpopulárnějším, ačkoliv méně odborným, patří Cena Thálie. Přímý televizní přenos z „Thálií“ za poslední léta vytvořil fenomén, oceněná představení a umělci pak mají na dlouho dopředu vyprodáno. Dlužno dodat, že některá divadla – obzvlášť Národní divadlo Brno – sice tuto cenu dostávají, ale oceněná představení se pak hrají minimálně. Kde je tedy cíl, aby se to nejlepší z jeviště dostalo k divákovi?
Celkem pravidelně se stává, že konkrétní představení a herci jsou nominováni v různých soutěžích. Zářným příkladem je Polední úděl v režii Hany Burešové v Divadle v Dlouhé, který získal nominace v anketě kritiků – Ceně Alfréda Radoka – hned v několika kategoriích: jako nejlepší inscenace roku, za herecké výkony Heleny Dvořákové a Marka Němce a za scénu Martina Černého. Divadlo v Dlouhé je pak nominováno v kategorii Divadlo roku. Stejně tak Helena Dvořáková je za roli Ysé nominovaná na Cenu Thálie a již získala Cenu Divadelních novin, kde se Polední úděl zároveň stal Inscenací roku. Dále je na Cenu A. Radoka nominována Europena v brněnské Redutě, Les enfants terribles z ND Praha, tři herečky, tři herci a čtyři divadla. Dnem předávání Cen Alfréda Radoka je 25. únor.
Anketa Divadelních novin vyhodnotila jako nej též Polední úděl, na pomyslné druhé příčce stojí kontroverzně přijímaný Král Lear Jana Nebeského v ND a Leoš aneb tvá nejvěrnější z Divadla Husa na provázku.
Mezi dlouholeté a sledované divácké ceny popularity patří již zmiňovaná Křídla. Těsně před Vánoci se zde nejpopulárnější herečkou sezóny stala Alena Antalová, nejoblíbenějším hercem Dušan Vitázek a nejatraktivnějším představením Mary Poppins, kde jmenovaní hrají hlavní role.
V MDB se uděluje ještě Cena kolegia divadelního časopisu Dokořán, kterou tentokrát dostal za režii Mary Poppins Petr Gazdík.
Až na jednu výjimku si všechny „metály“ odneslo toto představení.
Je na zvážení, proč vládne taková shoda. Že by ta dvě tři představení v roce byla opravdu tak jedinečná? Nebo kritikové jiná nevidí?
Uvidíme, jak se dosud udělená ocenění projeví při rozhodování kolegia Herecké asociace o Cenách Thálie za rok 2011, které se letos budou v přímém přenosu na ČT udělovat 24. března.

Ceny Thálie za rok 2011, ČT, 24. března 2012

Pojednání o politice v íránském duchu

text a foto Lenka Pospíšilová

Chádže Abú Alí Hasan bne Alí bne Esháq známý jako Nezámolmolk patří mezi nejvýznamnější osobnosti íránských dějin. Jeho hlavní dílo Sijásat-náme – Pojednání o politice lze považovat za blízkovýchodní ekvivalent Machiavelliho Vladaře. S obšírným historickým, náboženským a uměnovědným exkurzem i s životopisnými údaji Nezámolmolka vyšel nyní její překlad orientalisty Zdeňka Cvrkala.

Nezámolmolk, v 11. století vezír sultánů Alparslána a Malikšáha (narodil se pravděpodobně v roce 485 hidžry a byl zavražděn v 85 letech), byl synem rolníků z Túsu. Za vlády seldžuckých Turků reprezentoval íránskou mocenskou koncepci. Invaze tureckých kmenů pod vedením Seldžuků ze Střední Asie znamenala velké změny na Středním východě. A jako obvykle byli dobyvatelé na nižší úrovni než původní obyvatelstvo. Ve snaze srovnat leckdy propastné rozdíly sehrál Nezámolmolk významnou úlohu. Studoval korán, právo šáfiovského mazhabu a hadísy, tedy příběhy z Prorokova života. Podle pověsti byli jeho spolužáky legendární perský básník Omar Chajjám a pozdější zastánce ismaílíje Hasan Sabbáh. V Ghazně vstoupil do dívánu a vedl administrativu, později se odebral do Marvu a sloužil Čaghri begovi, otci Alparslána. Alparslán prostřednictvím sňatkové politiky spříznil všechny turecké dynastie: Seldžuky, Ghaznovce a Karachánovce. Po jeho vraždě vláda přešla na syna Malikšáha. Za něj dosáhlo seldžucké panství největšího rozsahu, ovšem začaly se projevovat slabiny ve správě. Nápravu se Nezámolmolk snažil zjednat i prostřednictvím padesáti kapitol spisu Sijásat-náme. V úvodu se odvolává na příkaz Malikšáha, který si žádal výklad o stylu vlády íránských šáhů. Třicet devět statí se snaží podat návod na správu říše, věnuje se hodnotám a činům, kterými by měl oplývat vladař, prosazování spravedlnosti, spravování majetků, financím a daním, roli duchovenstva, úřednickému a vojenskému aparátu, dvorské etiketě. Výklady jsou dokládány příběhy ze života proroka Muhammada či sásánovských králů. Čtyřicátou kapitolou počíná tzv. kritická část, která pojednává o slabinách seldžuckého vládního systému. Za ideální vezír považoval koncepci neomezeného vládce spojujícího božskou i světskou moc s jeho povinnostmi vůči Bohu a prokazováním dobrodiní poddaným. Nebezpečí spatřoval Nezámolmolk v nejednotnosti turecké vlády založené na kmenovém uspořádání, sílící moci vojenských elit, žen a šíitské ismaílíje. Ta hlásala, že vládnout nesmí světská osoba, ale skrytý imám, jenž je do svého návratu zastupován duchovenstvem.

Překladatel a autor rozsáhlých exkurzů do života tehdejší společnosti Zdeněk Cvrkal pojal svou práci vysoce odborně. Čerpal nejen ze studií evropské i americké orientalistiky a vytvořil práci, která se jeví jako zásadní pro pochopení i některých dnešních blízkovýchodních problémů.

Nezámolmolk: Pojednání o politice. Překlad a studie: Zdeněk Cvrkal. Academia 2011

Móda první republiky

text a foto Lenka Pospíšilová

Modely jako z filmů pro pamětníky obsadily až do konce dubna část prostor Uměleckoprůmyslového muzea v Praze. Osmdesatery šaty, z nichž nejstarší pocházejí z roku 1900, vznikly v legendárních módních salónech Podolská, Rosenbaum, Roubíčková, Bárta a dalších.

Počátek 20. století ještě příliš nenahrával změnám v odívání. Ženy byly chápany jako něžné bytosti potřebující ochranu a za jejich dominantní povinnost se považovalo být ozdobou muže. První světová válka tuto pozici převratně změnila, což se projevilo i v módě. Naše první republika je toho zářným dokladem. Eva Uchalová připravila současnou výstavu jako volné pokračování cyklu Česká móda z let 1989–2007, v jehož průběhu vznikla publikace Česká móda – elegance první republiky. Výstava prezentuje na souboru osmdesáti oděvů vzestup a úpadek pražských módních salónů v období 1900—1948. Rozvoj módní tvorby je patrný i na jednoduchých počtech: V roce 1910 pracovalo v Praze 2980 krejčích a švadlen a 147 výrobců či obchodníků s konfekcí, v roce 1924 už to bylo 210 obchodníků a počet krejčích se zvedl o 700. Stejnou křivku kopírují i kožešníci, výrobci prádla, kabelek, rukavic, deštníků a modistky. V roce 1922 byly schváleny stanovy spolku Pražská móda, který si stanovil za cíl „pečovati o zvelebení pražské módy, hledíc k účelnosti, vkusu a dobré jakosti“. Ukázky tvorby 35 závodů dokládají, že vyhlášená pražská elegance vznikala spojením tradice dokonalého řemeslného zpracování a úzkého kontaktu s francouzskými trendy a podněty krejčovství anglického, které byly přizpůsobovány místnímu vkusu a životnímu stylu. Mnohé legendární modely z nejlepších salónů známe z filmů jako Kristián, Sobota či Pytlákova schovanka. Většina závodů vznikla z rodinné tradice, například Rosenbaum, který založila Eliška a který zdědil a po francouzském vzoru rozvinul její syn Oldřich. Paní šéfové Kristině Mayerové se říkalo directrise, manekýnkou tu byla například Adina Mandlová a kreslířkou Kristinina švagrová Zdeňka, která spolupracovala s českými i zahraničními módními žurnály a jezdila na přehlídky do Paříže. Na pařížských přehlídkách salóny pravidelně kupovaly několik modelů pro české zákaznice. Klientem Rosenbauma byl podle vyprávění Zdeňky Fuchsové i Douglas Fairbanks s manželkou. Po roce 1948 se ze salónu Rosenbaum stal znárodněný oděvní závod Styl. Podobnou historii měla většina módních salónů.

Modely prezentované na výstavě doplňují pečlivě připravené doprovodné texty. Ještě podrobněji je meziválečný módní svět popsán v objemném katalogu, který mapuje osudy majitelů salónů a salónů samotných od založení až do krušných událostí po druhé světové válce.

Uměleckoprůmyslové muzeum Praha, do 29. dubna 2012

Manžetové knoflíčky MILUS: spojení elegance a hravosti

Eleganci perfektně padnoucí košile bezpochybně podtrhnou originální manžetové knoflíčky MILUS. Vzorem pro vytvoření tohoto jedinečného módního doplňku se stal hodinový strojek, pocházející z dílny švýcarské hodinářské firmy s téměř stoletou tradicí. Každý manžetový knoflíček tak skrývá rotující setrvačník. Elegance, švýcarská preciznost a hravost, co víc si může dokonalý gentleman přát... V ČR zakoupíte manžetové knoflíčky MILUS GOLD, ROSE GOLD, SILVER a STEEL exkluzivně v salonech DELOR v Praze, Brně a Ostravě.

DELOR INTERNATIONAL, spol. s r. o.

Uruguayska 416/11,
120 00 Praha 2-Vinohrady
tel.: 734 313 613, 273 130 704
pobočky v Brně, Ostravě a Bratislavě
www.delor.cz

Nejvyšší kvalita a prestiž: Kožené aktovky MARKIARO

Kolekce Markiaro je příkladem perfektního italského řemeslného zpracování. Je výsledkem péče a porozumění návrhářů, kteří vytvářejí formy, a umělců vtiskujících výrobkům jejich konečnou podobu.
Aktovky jsou vyráběny tradičními rukodělnými postupy z nejlepších kůží. Jde o klenoty důmyslně propracované do nejmenších detailů. Špičkovou kvalitu dosvědčují ocenění prestižními certifikáty. Výrobky z kolekce Markiaro zakoupíte exkluzivně v butiku www.arde.cz.

Arde Style Shop – ARDE.CZ

online obchod: www.arde.cz
e-mail: info@arde.cz
tel.: 381 212 483, 381 582 756

Zenith Captain Winsor

Tento model od švýcarské značky Zenith spojuje hodinářskou tradici od roku 1865 a technické prvky Annual Calendar. Jeho základem je manufakturní automatický stojek El Primero s frekvencí 36 000 kyvů za hodinu. Tuto vlastnost mají jen strojky z dílny Zenith. V tomto případě je El Primero doplněn tzv. ročním kalendářem, který zobrazuje datum, den v týdnu a měsíc. Díky tomu hodinky samy rozpoznají dlouhý a krátký měsíc a není nutné několikrát v roce datum korigovat. Komplikovaný mechanizmus má 341 dílů a je uložen v pouzdře o průměru 42 milimetrů. Samozřejmostí je safírové sklo, kožený krokodýlí řemínek a možnost volby mezi ocelovým nebo zlatým pouzdrem. Rezerva chodu je přes 50 hodin, celý mechanizmus strojku můžete sledovat prosklenýmzadním víčkem. Cena hodinek v ocelovém provedení je 175 000 korun, v pouzdře z osmnáctikarátového zlata 390 000 korun.

Fr. Hanák – klenotnictví

Rašínova 103/2, 602 00 Brno
tel.: 533 440 130, 603 515 563
e-mail: klenotnictvi@hanak-brno.cz
www.hanak-brno.cz

Mobilní tepan:
Objevte novou dimenzi vaření!

Ambiciózní vaření vyžaduje profesionální techniku. Pro tyto nároky nabízí Miele Center Symerský speciální přístroje, např. tepany – zjednodušeně řečeno kovové pláty, na nichž lze kreativně a zdravě připravovat nejrůznější pokrmy s minimem tuku. Perličku představuje mobilní tepan TepanMobil CT 400 MP vyrobený z kombinace nerezu a dřeva. Je ideální pro smažení, grilování, dušení, flambování a udržování pokrmu na požadované teplotě ve vlastní šťávě či s přidáním malého množství vody nebo oleje přímo na nerezové varné ploše o průměru čtyřiceti centimetrů. Disponuje zabudovaným ovládacím panelem, dokoupit lze odkládací plochu. S mobilním tepanem dodáte vaření nový rozměr. Připravte originální pohoštění přímo před zraky svých hostů...

Miele Center Symerský

Hněvkovského 81b, 617 00 Brno
tel.: 545 577 553
e-mail: info@symersky.cz
www.symersky.cz

HOSPODÁŘSKÁ KOMORA ČESKÉ REPUBLIKY

REGIONÁLNÍ HOSPODÁŘSKÁ KOMORA BRNO

Výstaviště 1, areál BVV, 648 04 Brno
tel.: 532 194 911, fax: 532 194 938
e-mail: rhkbrno@rhkbrno.cz
www.rhkbrno.cz

CESR
czech economic subjects rating

Systém CESR spolehlivě ochrání vaše podnikání před nespolehlivými obchodními partnery.

- RATING ČESKÝCH EKONOMICKÝCH SUBJEKTŮ
- HLÍDÁNÍ INSOLVENCE
- HLÍDÁNÍ ZMĚN V OBCHODNÍM REJSTŘÍKU
- REGISTR DLUŽNÍKŮ
- ADRESÁŘ SUBJEKTŮ

www.cesr.cz

Centrum Tance
266 190 300
info@centrumtance.cz

CESR CZ
530 501 935
info@cesr.cz

DELOR INTERNATIONAL, spol. s r. o.
734 313 613
273 130 704

Fr. Hanák – klenotnictví
542 221 127
klenotnictvi@hanak-brno.cz

K-copy
545 210 700
info@k-copy.cz

Leaders Magazine
224 255 277
info@leadersmagazine.cz

Lithness, spol. s r. o.
381 582 756
info@arde.cz

Pedro's Tabacos s. r. o.
775 734 679
info@pedrostabacos.cz

Porsche Brno
548 421 310
audi.brno1@porsche.cz

Regionální hospodářská komora Brno
532 194 911
rhkbrno@rhkbrno.cz
info@rhkbrno.cz

Sofis partner, s. r. o.
530 501 935
info@sofispartner.cz

STUDIO PIRSC PORCELAIN
605 870 161
info@pirsc.cz

SYMERSKÝ
545 577 553
info@symersky.cz

KALENDÁŘ VZDĚLÁVACÍCH AKCÍ
UNIE PRO ROZHODČÍ A MEDIAČNÍ ŘÍZENÍ ČR, a. s.

Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR, a. s. pořádá vzdělávací akce zaměřené na správu pohledávek, řešení obchodních sporů a prevenci jejich vzniku. Semináře představují rozhodčí řízení jako moderní metodu řešení sporů se všemi jejími výhodami, právními důsledky a způsoby využití. Naši odborníci připravují také školení pro obchodní týmy na míru a další specializované akce, přednáší i na odborných konferencích partnerů.

Přehled nejbližších akcí:

Seminář: **Rozhodčí řízení - efektivní nástroj na řešení pohledávek**

13. března 2012 – Brno
17. dubna 2012 – Brno
15. května 2012 – Brno
12. června 2012 – Brno
10. července 2012 – Brno
7. srpna 2012 – Brno
11. září 2012 – Brno
9. října 2012 – Brno
6. listopadu 2012 – Brno
4. prosince 2012 – Brno

Semináře se konají v sídle Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR (Cejl 91, Brno). Účastníci získají osvědčení o absolvování semináře, školicí a propagační materiály, občerstvení a roční předplatné lifestylového magazínu Satisfakce zdarma.

Další informace získáte na telefonním čísle 545 242 592 nebo na e-mailu seminare@urmr.cz. Na konkrétní semináře se registrujte na webu www.urmr.cz/seminare.

foto archiv

Nařízení exekuce

Exekuční řízení slouží k nedobrovolnému donucení dlužníka ke splnění jeho povinností. K zahájení exekučního řízení nepostačí, aby věřitel tvrdil, že dlužník má splnit nějakou povinnost, nestačí ani předchozí písemný souhlas dlužníka, ve kterém se ke svým povinnostem sám hlásí (např. v uznání dluhu). Až na zákonem dané výjimky je nutné, aby tyto povinnosti byly stanovené v pravomocném a vykonatelném rozhodnutí. Exekuci tedy lze zahájit pouze na základě tzv. exekučního titulu. Jednotlivé typy exekučních titulů jsou vyjmenovány v ustanovení § 274 zákona č. 99/1963 Sb., občanském soudním řádu (o. s. ř.), resp. v § 40 odst. 1 exekučního řádu (zákon č. 120/2001 Sb.). Nejčastějším exekučním titulem je soudní rozhodnutí – ať už je vydáno ve formě rozsudku nebo po provedení zkráceného řízení ve formě platebního rozkazu, případně i rozsudku trestního soudu, který může obviněnému uložit povinnost nahradit škodu poškozenému. Stejné účinky jako pravomocný rozsudek jsou v § 28 odst. 2 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů přiznány i pravomocnému rozhodčímu nálezu. Platební rozkaz, rozsudek civilního soudu, rozhodčí nález – to vše jsou rozhodnutí, která jsou výsledkem předchozího tzv. nalézacího řízení. Není tedy možné, aby toto řízení bylo vynecháno a věřitel se s vymáháním jím tvrzeného nároku obrátil přímo na exekutora bez provedení nalézacího řízení. Jinou otázkou je, jestli se tohoto řízení dlužník aktivně účastnil, přebíral si řádně doručené písemnosti a o probíhajícím řízení se dozvěděl; podle současného o. s. ř. platí, že je-li žalovanému řádně doručováno, je jeho odpovědností, aby se se zasílanými písemnostmi seznamoval. Výše zmíněnými zákonnými výjimkami, kdy není vyžadováno provedení nalézacího řízení, jsou notářské a exekutorské zápisy. Uzná-li dlužník před notářem nebo exekutorem, že má povinnost vůči věřiteli, a notář či exekutor o tom sepíšou zápis, ve kterém dlužník současně svolí k jeho přímé vykonatelnosti, nahrazuje takový zápis rozhodnutí i celé nalézací řízení.

Exekuci je možné zahájit (tzv. nařídit) pouze na návrh věřitele. V tomto ohledu je exekuční řízení stejné jako nalézací rozhodčí řízení, kdy zákon nedává ani rozhodci oprávnění zahájit řízení ze své vůle, z úřední povinnosti. Věřitel a dlužník, kteří byli v předchozím řízení žalobcem a žalovaným, se v exekučním řízení nazývají oprávněným a povinným. Návrh na nařízení exekuce je podáním stejně jako např. úkony účastníků směřující k soudu, proto musí obsahovat stejné základní náležitosti: komu je určen, označení obou stran řízení, popis skutkové situace formou tvrzení a přiložení odpovídajících důkazů, sdělení, co se návrhem sleduje a jak má být rozhodnuto, a konečně podání musí být datováno a podepsáno. Jelikož věřitel má již v okamžiku sepsání návrhu na nařízení exekuce k dispozici exekuční titul, postačí jej označit a doložit k návrhu, žádné další důkazy potřeba nejsou. V závěru návrhu je podle aktuálně platné a účinné právní úpravy třeba požádat, aby byla exekuce nařízena dle exekučního titulu, a navrhnout konkrétního exekutora, jenž má být pověřen provedením exekuce. Návrh na nařízení exekuce lze omezit tak, že vymáhaná povinnost bude svým rozsahem užší než povinnost stanovená v exekučním titulu, nikdy však nemůže být širší.

Návrh se odesílá exekutorovi navrženému oprávněným. Exekutor po obdržení návrhu jedno vyhotovení spolu s exekučním titulem zašle soudu, který exekuci nařizuje. Exekuční soud zkoumá, jestli je exekuční titul pravomocný a vykonatelný, a pokud dospěje k závěru, že tomu tak je, exekuci usnesením nařídí podle návrhu oprávněného. V současnosti připravovaná novela zákona by měla tento postup částečně změnit a povinnosti spojené s nařizováním exekucí zčásti přenést na soudní exekutory. Už dnes však platí, že úkony exekutora se považují za úkony exekučního soudu. Stát tak část svých pravomocí přenesl na soukromé osoby, kterým propůjčil nezbytné pravomoci, což má důsledek v jejich oprávněních (zejména pokud jde o možnost donucení a součinnost třetích osob) v rámci řízení.

Zákon zná několik způsobů, jimiž je exekuce provedena. Pokud jde o zaplacení peněžité částky, lze exekuci provést srážkami ze mzdy, přikázáním pohledávky, prodejem movitých věcí a nemovitostí, prodejem podniku nebo zřízením zástavního práva na nemovitostech. Exekuci ukládající jinou povinnost než zaplacení peněžité částky lze provést podle povahy uložené povinnosti vyklizením, odebráním věci, rozdělením společné věci nebo provedením prací a výkonů. Nejčastějším způsobem provedení peněžité exekuce je přikázání pohledávky realizované skrze zajištění peněz na bankovním účtu dlužníka (povinného) a jejich následné převedení na účet oprávněného. U fyzických osob pak jde o případné srážky ze mzdy. Z nepeněžitých povinností se nejčastěji vymáhá vyklizení povinného z bytu.

Právní úprava exekuce v jednotlivých státech se odlišuje – jako je tomu více či méně i u jiných předpisů nebo institutů. Např. na Slovensku se podává „návrh na vykonanie exekúcie“ (i když obsahově jsou si oba návrhy mnohem podobnější, než by mohl napovídat odlišný název). Odlišnost spočívá např. i v postupu exekučního soudu, který za pověření exekutora provedením exekuce od oprávněného vybírá soudní poplatek – aktuálně ve výši 16,50 euro. Je-li exekuce nařízena na základě cizozemského rozhodnutí (tedy bude-li exekuce prováděna v jiném státě, než ve kterém byl vydán exekuční titul), nemusí být nařízení vždy automatické. Pokud jde např. o nařízení exekuce na Slovensku na základě rozhodčího nálezu vydaného v České republice, je k návrhu kromě dvojího vyhotovení originálu nebo ověřené kopie exekučního titulu nutné připojit i originál či ověřenou kopii rozhodčí smlouvy, na základě které věc projednal a rozhodl rozhodce.

Mgr. Bronislav Richter
právník
Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR, a. s.

ibc | parkety
Igor Brezovar

všude tam, kde je vám dobře

Praha | Husitská 42, Praha 3 | tel./fax: 222 722 450 | mobil: 602 365 943 | e-mail: info@ibcparkety.cz

Brno | Vídeňská 125, Brno | tel./fax: 548 210 522 | mobil: 773 501 088 | e-mail: brno@ibcparkety.cz

www.ibcparkety.cz

...řešte svoje věci **kdekoliv**

"Čas jsou prý peníze, ale peníze se nerovnají času. Bez peněz se dá ještě vždy mnoho udělat, bez času nic."
JAN NERUDA

Portál E-ARBITER je internetovým rozhraním pro rozhodčí řízení on-line, vedené prostřednictvím Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR, a.s. Na jeho platformě je vytvořeno pro každý jednotlivý spor vlastní on-line soudní fórum, kde celé řízení probíhá. Proces řešení sporu je založen pouze na elektronické komunikaci, a to od podání rozhodčí žaloby až po vydání rozhodčího nálezu.

On-line průběh umožňuje účastníkům sporu se kdykoliv přihlásit do soudního fóra a vidět tak aktuální stav řízení a elektronický spis. Ihned je možné podat jakékoli podání či předložit důkaz.

Odpadají výdaje za korespondenci, ztracené a nedoručené dopisy či předvolání. Řízení je účastníkem vedeno z vlastní kanceláře nebo z kteréhokoli místa na světě – bez papírování a osobní účasti na jednáních.

Rozhodčí řízení vedené prostřednictvím on-line soudního fóra portálu E-ARBITER zvyšuje komfort, šetří čas a snižuje náklady. To vše při zachování plné legálnosti a legitimity procesu, v němž je hlavní důraz kladen na bezpečnost a ochranu komunikace. Naplněným mottem portálu E-ARBITER je **„SVOBODA KDEKOLIV KDYKOLIV"**

e-arbiter
ON-LINE SOUDNÍ FÓRUM

provozovatel portálu E-ARBITER.cz
Unie pro rozhodčí a mediační řízení ČR, a.s.
office: Cejl 91, Brno 60200 Česká republika
Recepce tel.: +420 545 242 598
GSM brána: +420 739 573 440
Fax: +420 545 210 245
E-mail: unie@urmr.cz
Web: www.e-arbiter.cz, www.urmr.cz